Yōko Ogawa

Suspine tandre

roman

Raftul Denisei

ebook HUMANITAS FICTION

Yōko Ogawa
Suspine tandre

Traducere din japoneză şi note de
MAGDALENA CIUBĂNCAN

Colecţie coordonată de DENISA COMĂNESCU

YŌKO OGAWA
YASASHII UTTAE
Copyright © 1996 by Yōko Ogawa
First published in Japan in 1996 by Bungeishunju Ltd., Tokyo
Romanian language translation rights arranged with Yōko Ogawa through Japan Foreign-Rights Centre/ Simona Kessler & Associates Agency Ltd.
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2019, pentru prezenta versiune românească (ediţia digitală)

ISBN: 978-606-779-506-6 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021.311.23.30

1

Când am ajuns la cabana din munţi, se lăsase deja întunericul.

— Să vă conduc până la intrare? Aveţi şi bagaje multe… s-a oferit şoferul de taxi, întinzându-se să scoată din torpedou o lanternă.

— Nu e nevoie, cunosc bine drumul, i-am răspuns.

Cu poşeta la subraţ şi cu câte o geantă în fiecare mână, am coborât încet din maşină.

— Atunci o să întorc, să vă luminez drumul cu farurile.

Era lună plină, iar la pensiunea Grasshopper de la şosea luminile erau încă aprinse, aşa că nu era chiar beznă, însă şoferul a învârtit rapid de volan şi a îndreptat farurile către pădure.

— Mulţumesc frumos!

Părăsind şoseaua principală, am intrat pe drumeagul din pădure şi în liniştea adâncă ce m-a învăluit dintr-odată mi-am auzit paşii prin iarba de sub picioare. Nu adia nici o boare de vânt, iar crengile de zadă erau cufundate în întuneric. M-am întors şi am privit înapoi, dar maşina nu se mai vedea de copaci. Doar strălucirea farurilor ajungea departe pe potecă, luminând-o.

Spusesem că ştiu bine drumul, dar adevărul era că nu mai călcasem pe aici de opt ani. Ultima dată venisem vara, împreună cu soţul meu, într-o scurtă vacanţă. Înainte de asta mai fusesem o dată în iarna dinainte, când am petrecut aici Anul Nou. Atunci ni se alăturase şi familia surorii mele mai mari, iar soţul meu îl învăţase pe nepotul nostru să schieze. Şi sunt sigură că ultima dată când tata a venit aici a fost la scurtă vreme după ce m-am căsătorit. Cancerul pulmonar de care suferea era deja destul de avansat, iar el era slăbit şi epuizat, însă cu toate acestea a reuşit să meargă de unul singur de la drumul principal până la cabană.

Cu mult înainte de asta, pe când eram copil, îmi petreceam aici vacanţele

de vară. În fiecare zi plecam cu sora mea să adunăm insecte sau să ne jucăm la râu, iar după-amiezile mi le petreceam pe terasă, citind literatură universală pentru copii sau învăţând de la mama cum să brodăm.

Fireşte, pe atunci tata era tânăr şi putea să se caţăre, ca să pună căsuţe pentru păsările în cei mai înalţi copaci, sau să se scufunde cu uşurinţă în vâltoarea cascadelor.

Îmi aduc aminte şi acum de pieptul lui ud, strălucind în bătaia soarelui. Nu se zărea încă nici un semn care să vestească extinderea tumorii şi deteriorarea imperceptibilă ce aveau să urmeze. Eram convinsă că orice s-ar fi întâmplat în lume, zilele petrecute la cabană aveau să dureze o veşnicie. Sentimentul de siguranţă ce emana din pieptul lui era atât de puternic, încât ne făcea să credem în asemenea iluzii inocente.

Genţile mele erau amândouă burduşite, iar prin crăpătura unui fermoar se ieţea un capăt de haină. Era rochia pe care mi-o comandasem pentru petrecerea de inaugurare a cabinetului soţului meu.

Oare de ce luasem cu mine aşa ceva? Era o idioţenie să îndeşi în valiză o rochie de mătase, pentru o excursie la o cabană din creierii munţilor. Propria-mi ciudăţenie m-a făcut să zâmbesc în sinea mea, dar într-o clipă zâmbetul s-a transformat în descurajare. Mânerele genţilor îmi intrau adânc în palme, şi mă durea. Bagajele erau atât de grele încât nu puteam merge drept pe drum. În jurul meu, pădurea se întindea întunecată.

Am ajuns în sfârşit la o pantă lină, de unde drumul cotea la dreapta. De pe partea exterioară a curbei am zărit hornul de cărămidă şi terasa vopsită în azuriu a cabanei, exact ca odinioară. „Ce bine!“ mi-am spus, simţindu-mă cu adevărat uşurată. De când plecasem din Tōkyō, mă bântuia o nelinişte iraţională: oare nu cumva se aflau într-un loc prea îndepărtat, ca eu să-l mai pot ajunge? Nu doar cabana în sine, ci tot tabloul din amintirile mele.

Probabil că ceea ce făceam de fapt era ca, odată ce ieşeam din casă, să caut să înlocuiesc lucruri obscure şi greu de înţeles cu griji mărunte, precum curăţarea şanţurilor de apă din oraş, prevăzută pentru duminica ce urma, sau cum să merg la cumpărături când eu nu conduc maşina, sau ce-aş face dacă n-aş mai avea bani şi multe altele de felul acesta.

Decorul nu dispăruse însă nicăieri. Mă aşteptase binevoitor, precum paznicul unor amintiri credincioase.

Am învârtit cheia, am deschis uşa şi, după ce mi-am lăsat bagajele în hol, am aprins şi am stins de câteva ori lumina de la poartă, ca semnal pentru şoferul de taxi. Nu ştiu dacă a înţeles sau nu, dar după o vreme am auzit un claxon în depărtare şi am zărit lumini de faruri trecând peste copaci.

— Oare cum se cheamă piesa asta? am întrebat în şoaptă, în timp ce amestecam ouăle pe care tocmai le spărsesem în castron.

— Păi…

Soţul meu a dat pagina ziarului pe care-l ţinea în mână.

„Nu te-am întrebat pe tine! Vorbeam de una singură“, mi-am spus în sinea mea, fără să mai rostesc nici un cuvânt cu voce tare. Am pus apoi tigaia pe foc şi am mai amestecat o dată ouăle, cu băgare de seamă.

— Nu cred că e doar un exerciţiu de digitaţie, din acelea pentru dexteritate.

Era duminică, dimineaţa târziu, iar soarele urcase deja bine pe cer. De când ne treziserăm, auzeam fără încetare sunetul unei viori. Probabil că era băiatul de aproape zece ani al vecinilor. Pentru că-l puneau să exerseze până seara la zece, ne-am plâns că ne deranjează şi mama lui a venit să ne explice că urma să participe la un concurs peste vreo două săptămâni.

În fiecare seară repeta aceeaşi bucată. Până să-mi dau seama, ajunsesem să învăţ şi eu melodia de la cap la coadă şi chiar să ştiu unde se poticnea întotdeauna. Aşa cum ni se promisese, la ora zece înceta dintr-odată.

— Sigur are un nume.

Am pus în bol ciupercile, roşiile zdrobite şi brânza. Împreună cu ouăle bătute, au format imediat un amestec consistent.

— De unde ştii? m-a întrebat soţul meu, fără să-şi ridice nasul din paginile ziarului.

— Orice piesă are un nume. *Suita numărul 1* sau *Concertul numărul 2* sunt asemenea titluri, bine alese.

Sfârâiala uleiului din tigaia în care vărsasem ouăle bătute aproape îmi acoperea vocea.

Am tăcut amândoi o vreme. Deşi ar fi trebuit să fiu obişnuită deja cu asemenea tăceri, în acel moment găseam un mic ajutor în sunetul viorii ce continua să cânte.

Pentru o bucată interpretată de un copil de zece ani, piesa aceasta într-o

gamă minoră suna destul de trist. Melodia de început te cufunda într-o stare de visare profundă, pentru ca apoi să evolueze, schimbându-se puţin câte puţin. În punctul culminant, se ajungea la o ondulaţie amplă, dar sunetele nu zburau unul câte unul, ci se adunau unele peste altele odată ajunse la timpan.

Probabil că impresia aceasta nu venea neapărat din specificul piesei, ci era mai degrabă rezultatul tehnicii băiatului, despre care nu se putea spune că excela în privinţa execuţiei. Sonoritatea era neclară, iar atunci când urma să atingă punctul culminant, lăsa să-i scape ultima notă înainte de a schimba tonul.

— Aduce pe undeva a Europa de Est. A Budapesta sau a Sofia…

Ouăle sfârâiau. Ţinând tigaia de mâner cu ambele mâini, priveam cum se topeşte brânza.

— Şi nici măcar n-ai călcat pe-acolo vreodată.

Cu grijă, soţul meu a împăturit la loc ziarul pe care îl terminase de răsfoit. Gesturile sale extrem de atente nu se potriveau deloc cu tonul vocii lui.

— Parc-ar fi un cântec fredonat de un băiat frumos, cu ochi căprui, dintr-un sat din Europa de Est. În jur sunt maci înfloriţi, iar pe deal se văd zidurile în ruină ale unui castel şi turla unei biserici.

— Ce lucruri frumoase îţi imaginezi!

— N-am nici o îndoială că melodia are un nume frumos.

— Oare?

Cu spatula, am dat ouălor din tigaie o formă de omletă rulată. Gălbenuşurile încă moi s-au scurs şi s-au întărit imediat.

— Am senzaţia că am mai auzit melodia asta cândva, demult.

— Aşa se întâmplă când asculţi acelaşi lucru zile de-a rândul.

— La amiază, când sunt singură, am impresia că-mi stă pe limbă titlul pe care n-am de unde să-l ştiu.

— Eu nu vreau decât să mănânc omletă.

— Ce?! am exclamat eu.

— Omletă! a răspuns el, pe un asemenea ton, de parcă mi-ar fi aruncat nişte cuvinte vulgare.

— Vezi bine că tocmai o fac.

— Nu mă interesează ce prostii cântă la vioară copilul din vecini.

— Are concurs, de asta exersează.

— Şi ai impresia că poate participa cu scârţâiala asta?

— Nu e vina lui.

— Ah! Nu e vorba despre a cui e vina. Iar eu nu cer nimic extraordinar! Vreau doar să-mi mănânc omleta în linişte şi pace!

— Spune-mi cum se cheamă bucata asta.

— …

Chiar în acel moment, sunetul viorii s-a întrerupt dintr-odată. Oare îl auziseră pe soţul meu vorbind? Sau copilul lua o simplă pauză?

— Europa de Est, macii, nimic din toate astea n-are nici o legătură cu mine.

S-a ridicat de pe scaun zgâlţâindu-l, şi-a luat de pe televizor cheile, portofelul şi lanterna, le-a îndesat în buzunar şi a plecat cu maşina. S-a dus la ea.

Ouăle se prinseseră de marginile tigăii. Am stins focul şi am aruncat în chiuvetă resturile arse.

În orice caz, probabil că soţul meu se întâlnea astăzi cu ea. Şi nu din cauza viorii.

Băiatul reluase exerciţiul. Un început liniştit, o mică pauză, apoi un ritm mai accentuat… Mergea foarte bine. Dacă o ţinea aşa şi reuşea să treacă de punctul culminant, probabil că putea s-o ducă până la capăt cu bine. Dar uite că iar s-a poticnit în locul acela unde greşea întotdeauna.

După ce soţul meu a ieşit, am început să mă pregătesc de plecare. Am scos din fundul dulapului cele mai mari valize pe care le aveam. Într-una am îndesat toate hainele pe care mi-au picat ochii, iar pe cealaltă am umplut-o cu instrumentele de care aveam nevoie pentru lucrările neterminate: un set de pixuri, cerneală, hârtie, o riglă. După câteva clipe de gândire, am pus şi nişte medicamente de uz general, cardurile de credit şi ondulatorul.

Le-am trimis apoi un fax clienţilor, informându-i că mi se va schimba adresa curentă, am verificat orarul trenurilor *shinkansen* către regiunea Tōhoku şi, în cele din urmă, am sunat la pensiune. Deşi acum se numea Grasshopper, mai demult se chema Asahiya. După ce a construit cabana,

tatăl meu i-a rugat întotdeauna pe proprietarii pensiunii să aibă grijă de ea.

— Astăzi o să vin singură la cabană. Îmi pare rău că vă deranjez aşa din scurt, dar aţi putea să o pregătiţi? i-am cerut rapid proprietăresei.

Deşi nu-i dădusem cine ştie ce explicaţii, a fost atât de încântată la gândul de a mă revedea, încât nu mi-a pus nici un fel de întrebări. Chiar şi aşa, am adăugat că am primit o comandă importantă şi am pretextat că merg acolo pentru că am nevoie de concentrare.

Totul s-a derulat mult mai simplu decât mă aşteptasem. Era ca şi cum aş fi plănuit totul dinainte, în cel mai mic detaliu.

Cu trei ani în urmă, mi-am dat seama că în viaţa soţului meu apăruse altcineva, dar relaţia dintre noi nu mai era aceeaşi cu mult înainte de asta. Unul din noi a propus să ne mutăm separat şi a venit vorba chiar şi despre divorţ. Dacă scădeam anii aceştia din cei doisprezece ani de căsnicie, rămânea o foarte scurtă perioadă fără certuri şi conflicte. Dar între timp soţul meu şi-a deschis cabinetul de oftalmologie într-o clădire din centrul oraşului, tata a murit, eu am început să lucrez în domeniul caligrafiei şi, luându-ne cu aceste schimbări de zi cu zi, am lăsat-o aşa, în coadă de peşte.

Nu aveam idee din ce fel de familie provenea această femeie. Auzisem că era de profesie ortoptician, iar soţul meu o ştia de când lucra la spitalul universitar, însă eu nu o întâlnisem niciodată. El făcea naveta între casele noastre.

Bineînţeles că nu-mi convenea deloc situaţia şi l-am rugat încontinuu să se hotărască, dar nu m-am gândit niciodată că cea mai bună soluţie ar fi fost să dispar fără ştirea lui. Fără îndoială că asta l-ar fi înfuriat, iar situaţia ar fi devenit şi mai încurcată. Însă acum ajunsesem la limită şi nu mai puteam suporta să continui aşa.

În momentul în care din cântecul viorii s-a pierdut o notă importantă şi reverberaţia sunetului a căpătat o tentă discordantă şi aspră, imaginea cabanei din munţi mi-a apărut în faţa ochilor. Deşi nu mai dădusem pe-acolo de ani de zile, mi-am amintit chiar şi cele mai mici detalii ale construcţiei spaţioase, dar austere. Sigur mă va primi. Sigur va avea grijă de mine.

Fără să pun pe hârtie nici măcar un rând, fără să spăl tigaia murdară, lăsând pe tocător roşia tăiată pe jumătate, am plecat.

2

Am avut impresia că totul rămăsese la fel, dar asta era doar din cauză că ajunsesem noaptea, căci în dimineaţa următoare, când am privit mai bine, au ieşit la iveală tot felul de schimbări ce se petrecuseră în cei opt ani. Proprietăreasa avusese grijă ca podelele şi ferestrele să fie lustruite, iar cearşafurile paturilor să fie curate şi nepătrunse de umezeală, dar când venea vorba de ţevile de apă sau de sobă, trecerea inevitabilă a timpului îşi lăsase iremediabil amprenta.

Canapeaua din camera de zi era exact în acelaşi loc, cum îmi aminteam, dar pielea ei întărită şi întunecată arăta că de ani de zile nu mai fusese atinsă de un trup omenesc.

Biblioteca în care altădată erau aliniate volume din colecţia de literatură universală pentru copii se golise între timp, iar acum nu mai rămăseseră decât două cărţi de bucate cu copertele decolorate: *Garnituri de zi cu zi* şi *Patiserie pentru douăsprezece luni*. De coperta acesteia din urmă se lipise nişte făină de grâu, lângă o pată de unt.

Cele câteva tablouri care decorau odată pereţii dispăruseră. Probabil că le luase acasă mama, căreia i-a fost din ce în ce mai greu să vină aici odată cu trecerea anilor. Pe tapetul decolorat de soare se mai vedea ici şi colo modelul cu pătrate albe.

Îmi aduceam bine aminte de natura moartă agăţată deasupra radiocasetofonului: o compotieră din sticlă, trei turturele şi nişte ştiuleţi de porumb. Părea că turturelele tocmai fuseseră doborâte, iar acum erau aranjate frumos una lângă alta, cu aripile mânjite de sânge.

Primul lucru pe care l-am făcut dimineaţă a fost să ies pe terasă. A fost singurul lucru la care m-am putut gândi. Am căutat ceva de mâncare, dar n-am găsit nimic, nici măcar ceva cu care să-mi fac un ceai.

Acoperită de rouă, terasa strălucea în bătaia razelor de soare ce

pătrundeau printre copaci. Vopseaua albastră se dusese deja pe jumătate, iar câteva bare ce susţineau balustrada de lemn căzuseră în grădină.

Am păşit pe podea şi am început să-i număr scândurile, luându-le la rând dinspre partea de vest. Una singură scotea un scârţâit ca mieunatul unui pisoi. Sora mea mai mare mă speria adesea că dacă o să calc pe ea, o să-mi apară în vis stafia unei pisici.

Una, două, trei, patru… Da, scârţâia, nu era nici o îndoială. Lăsasem să scape de sub picioarele mele un scheunat plin de jale.

Înainte de prânz, proprietăreasa mi-a adus câteva lucruri de uz curent şi nişte mâncare, aşa cum îi cerusem.

— Mă scuzaţi pentru deranj.

Ne-am aşezat pe băncuţa de pe terasă.

— Nu-i nici un deranj. Tocmai ce s-a încheiat *Golden Week*[1] şi ne trăgeam şi noi un pic sufletul. Pe lângă asta, noi oricum mergem la cumpărături în fiecare zi, aşa că nu-i nici o problemă.

1. Perioadă de o săptămână, care debutează pe 29 aprilie şi cuprinde mai multe sărbători naţionale, majoritatea angajaţilor fiind liberi în acest timp.

Nu îmbătrânise deloc. La fel ca odinioară, era fără îndoială cea mai corpolentă femeie pe care o ştiam. Trupul ei era grăsuţ peste tot: în vârfurile degetelor, în spatele urechilor, sub glezne, la gropiţa din bărbie. Albe şi moi, toate aceste lucruri te invitau să le atingi fără să te gândeşti prea mult. Când se mişca, întregul ei corp se clătina tremurând, iar când vorbea, avea un ton dezinvolt.

— Vă sunt recunoscătoare că aţi făcut curat, chiar dacă am venit pe neaşteptate.

— V-aţi odihnit azi-noapte?

— Da. Dacă mă gândesc bine, e prima dată când înnoptez aici singură.

— Ce veselie era aici pe vremea când încă era casă de oaspeţi, nu-i aşa? Sora dumneavoastră mai mare şi dumneavoastră eraţi încă aşa de mici…

Proprietăreasa şi-a lăsat capul într-o parte, întorcându-şi palmele în jos.

— Mama dumneavoastră e sănătoasă?

— Reumatismul i s-a agravat, aşa că acum locuieşte cu familia surorii mele. Starea ei s-a deteriorat dintr-odată după ce a murit tata.

— Oare câţi ani au trecut…?

— Zece ani. S-au dus într-o clipită. De parcă n-ar mai fi timp în lumea asta…

— Da, drept e.

Norii curgeau în adâncul cerului. Când tăceam, tot felul de zgomote ajungeau la urechile noastre: fâşâitul frunzelor, ciripitul păsărilor, şuierul vântului. Cumva însă, amestecul lor aducea cu el o stare de linişte profundă.

— Dar pe-aici nu s-a schimbat nimic. Nici pensiuni noi nu s-au prea construit.

— Păi, ştiţi, firma de imobiliare care se ocupa de administrarea locurilor a dat faliment. Dar s-au schimbat destule, doar că nu se văd. Pisica şi capra pe care le creşteam au murit. La fel şi mai mulţi vecini de-ai noştri. Asta e, n-ai ce să faci.

— Chiar aşa? A murit capra?…

Îi ajutam câteodată s-o mulgă.

— Dar ne-am luat în locul lor un păun.

— Un…păun?

— Da. Un păun din aceia care-şi desfac coada frumos, aşa, ştiţi? Puteţi veni să-l vedeţi oricând. Când îi fac semn, îşi desface coada. Credeţi-mă! Doar l-am dresat! Bun, atunci, dacă aveţi nevoie de ceva, puteţi veni oricând să-mi cereţi.

S-a ridicat, lovindu-se de câteva ori cu burta ei mare de marginea mesei. I-am dat banii de cumpărături, înveliţi într-o hârtie pe care o găsisem întâmplător pe-acolo. I-a luat cu ambele mâini[2], înclinându-se în semn de mulţumire. Se poate să fi fost din cauza moliciunii corpului ei, dar fiecare gest pe care-l făcea părea plin de simţire.

2. În Japonia este considerat nepoliticos ca obiectele să fie oferite şi primite folosind o singură mână.

— Data viitoare vin eu la pensiune să iau cumpărăturile.

— Nu, nici pomeneală! Dacă nu fac măcar câţiva paşi pe jos, o să mă îngraş aşa de tare, că n-o să mai încap nici pe uşa de la toaletă.

— Ei, chiar aşa? În orice caz, vă sunt foarte recunoscătoare.

— Pentru puţin. La revedere!

Proprietăreasa a luat-o pe cărarea îngustă, făcându-mi cu mâna. O frunză i se agăţase în părul alb, prins în coc la ceafă.

Aşa s-au scurs câteva zile, fără nici un eveniment ieşit din comun. Nu s-a întâmplat absolut nimic. Nu m-am dus nicăieri, n-am vorbit cu nimeni.

Mi-am petrecut vremea răsfoind cele două cărţi de bucate din bibliotecă, bând ceai pe terasă şi ascultând radioul.

Şi cum chiar şi aşa îmi rămăsese destul timp liber, n-am mai avut ce face decât să citesc teancurile de ziare îngălbenite de sub dulap. Erau în ele ştiri despre tot felul de incidente complicate şi ciudate. Un bărbat de vârstă mijlocie care se îmbrăcase cu o uniformă de pilot pentru a obţine avantaje ilegitime prin căsătorie fusese arestat, invitaţii de la o petrecere de nuntă se îmbolnăviseră de holeră din cauza unor languste din meniu, undeva se născuse un pui dintr-un leu şi o panteră, o femeie îl înjunghiase cu o andrea pe cel care voia s-o părăsească. Citeam toate articolele acelea ca pe nişte poveşti dintr-o ţară îndepărtată.

Vremea era frumoasă, iar culoarea cerului rămânea neschimbată zile de-a rândul. Toate celelalte pensiuni din apropiere aveau storurile coborâte. Uneori mai zăream silueta câte unui localnic ce trecea pe cărăruia îngustă, dar nimeni nu-şi îndrepta atenţia către mine.

La venirea serii, închideam ferestrele, încuiam uşa şi mergeam în camera în stil occidental de la etaj, ca să lucrez. Liniştea apăsătoare mi se lăsa greu pe timpane, iar când nu mai puteam de oboseală, mă strecuram în pat.

Însă de cele mai multe ori nu reuşeam să dorm bine. Când închideam ochii, mi se părea că întunericul mă trage în adâncurile lui. Nu aveam de ce să mă prind şi toată căldura dispărea.

Petrecusem de una singură multe nopţi în care soţul meu nu se mai întorsese acasă. Ce îmi lipsea atunci era el. Şi mă rugam doar ca el să se întoarcă, de parcă acest lucru ar fi fost suficient pentru ca toate să se rezolve.

Întunericul ce se lăsa în pădure era însă altfel. Rece, îmi umplea sufletul încet-încet, până când tot corpul îmi paraliza. Îmi dădeam seama că nici măcar soţul meu n-ar fi putut să şteargă această nelinişte. Era mai copleşitoare şi mai apăsătoare. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost aruncată în adâncul mării, unde nu ajungea nici o rază de lumină.

Ceea ce îmi lipsea nu era soţul meu. Era acea rază molatică de lumină care strălucea doar pentru mine. Îmi dădeam seama de asta pentru prima dată.

De la soţul meu nu a venit nici o veste. Telefonul stătea la locul lui, fără să scoată nici cel mai mic sunet.

Mesele pe care le luam de una singură erau dezolant de simple. Cu oricâtă grijă le-aş fi preparat, nu puteau face ca acele ceasornicului să se mişte mai repede. Spălam frunzele de salată verde, fierbeam sparanghelul, curăţam morcovul şi îmi făceam o salată. În fiecare zi rupeam câteva frunze din salata verde, dar căpăţâna nu se micşora deloc. Apoi îmi încălzeam o supă de porumb la conservă şi-mi puneam pe farfurie o felie de baghetă. Cu asta terminam. În chiuvetă nu rămâneau decât un mic vas murdar şi cojile de la morcov.

În timp ce îl aşteptam pe soţul meu să se întoarcă acasă, rămâneam adesea cu privirea pierdută pe mâncarea pe care i-o pregăteam. Câteva farfurii. Pentru ele mergeam până departe, la piaţă, ca să cumpăr ingredientele şi petreceam toată după-amiaza în bucătărie. Mă uitam cu atenţie la sosul ce se răcea, la legumele ce se scofâlceau, la carnea ce se usca încet şi nu mai reuşeam să-mi dau seama dacă cea care se trecea era mâncarea sau eram eu.

În dimineaţa următoare, cel mai înfiorător lucru era clipa în care dădeam cu ochii de masa neatinsă. Aruncam toată mâncarea în găleata de plastic. Nu puteam nicicum să mănânc ceea ce rămânea pentru că soţul meu îşi petrecea nopţile cu altă femeie.

Pe nesimţite, am început să mă uit lung la telefon în timp ce luam câte o înghiţitură din supa de porumb. Oare când şi-o fi dat el seama că am plecat? O fi încercat să mă caute acolo unde ştia că mă poate găsi? Oricum, nu erau prea multe locuri. Acasă la ai mei sau la doi-trei prieteni. Nu ştiam dacă avea destulă imaginaţie ca să se gândească la cabană. Sau poate tocmai imaginaţia era cea de la care se eschiva el.

Farfuria de supă s-a golit imediat. Dintr-odată m-a cuprins iluzia că aştept telefonul lui. Şi nu mă puteam lăsa pradă ei.

În seara celei de-a cincea zile, a început să plouă în timp ce făceam baie. Nici n-am apucat să aud bine primele picături căzând pe acoperiş, că

răpăiala s-a şi înteţit, în câteva minute devenind de-a dreptul asurzitoare.

Din cadă, priveam stropii de ploaie lovind în fereastră. Dincolo de geam, totul era cufundat în întuneric. Ploaia venea în valuri. Şi casa, şi pădurea, şi cerul păreau că stau să se spargă în bucăţi.

Cu cât era mai mare zgomotul de afară, cu atât mai linişte era în baie. Probabil că stătusem prea mult nemişcată, căci mâna dreaptă îmi amorţise. În ultima vreme resimţeam destul de mult oboseala acumulată la muncă. Degetul mijlociu, de care sprijineam pixul, era deformat de o bătătură. Soţului meu i se părea dezgustător. Spunea că această umflătură tare pare că stă să se spargă în orice moment şi că din ea au să înceapă să iasă omizi.

Din cauza asta încercam ca în prezenţa lui să-mi arăt mâinile cât mai puţin. Nu purtam nici inele, nici brăţări. Nici nu-mi dădeam unghiile cu lac. Astfel, încet-încet, trupul meu a devenit pentru el un obiect fără sens. Nu doar degetul mijlociu, ci şi lobii urechilor, şi gâtul, şi spatele, şi sânii.

În scurtă vreme a început să tune, iar fulgerele brăzdau cerul unul după altul. Lumina lor se răsfrângea chiar şi în micuţa fereastră aburită. Parcă mi s-a făcut şi mai frică, aşa cum eram, dezbrăcată, şi am dat să mă ridic din cadă, însă chiar atunci a căzut curentul.

Cum n-aveam ce face, m-am cufundat din nou în apă. Era un întuneric deplin. Strângând cu mâna marginea căzii, îmi aruncam privirea asupra propriului corp doar în secunda în care lumina fulgerelor cădea peste el.

Oare cât să fi trecut? Nu se întrezărea nici un semn că lumina ar reveni curând, şi nici furtuna nu părea să se domolească.

Deodată mi s-a părut că aud vocea cuiva. La început a fost doar ca fâlfâitul aripilor unei insecte strecurându-se înăuntru între două rafale. Nu i-am dat atenţie, crezând că doar mi se năzare, dar treptat vocea s-a auzit destul de tare ca să nu mai am nici un dubiu:

— E cineva acasă?

Se auzea, fără nici o îndoială. Era vocea unei femei.

— E cineva acasă?

De data aceasta cuvintele au fost însoţite şi de bătăi în uşă. În acelaşi moment, un tunet s-a revărsat cu şi mai mare forţă.

Nu era nimeni cu care să fi stabilit vreo întâlnire, şi mai ales pe o vreme ca asta. Cu toate acestea, tonul foarte discret al vocii mă făcea să nu-mi fie

teamă.

— Doamnă Hino? Doamnă Ruriko Hino, sunteţi acasă?

Am bâjbâit după halatul de baie, mi l-am pus pe mine, apoi, lovindu-mă şi împiedicându-mă de tot felul de lucruri, am ajuns cumva până în hol.

— Mă iertaţi că am apărut aşa, pe neaşteptate.

Ca şi cum toată urgia de afară ar fi fost vina ei, şi-a plecat capul acoperit de gluga pelerinei de ploaie ce-i venea până sub sprâncene.

— M-a rugat proprietăreasa să vă aduc câteva lumânări şi nişte chibrituri. E mai aproape de unde stau eu, decât de la pensiunea ei.

Punându-şi lanterna pe raftul de pantofi, şi-a desfăcut pelerina şi a început să se caute în buzunarele blugilor. A scos câteva lumânări şi nişte chibrituri învelite într-o pungă de plastic, ca să nu se ude.

— Aţi venit pe aşa o furtună special pentru asta?

— Proprietăreasa era foarte îngrijorată că nu mai ard nici luminile de veghe. Iar dacă o ţine tot aşa, curentul n-o să revină prea curând.

Picăturile de apă ce i se scurgeau de pe pelerină formaseră o mică băltoacă în holul de la intrare. Şi-a scos gluga. Lanterna îi lumina profilul. Avea pielea albă şi tenul fin. Părul necoafat îi era tuns scurt şi nu era machiată deloc. Privirea i se zărea clară şi luminoasă, iar buzele îi erau de un roşu aprins. Avea o aluniţă pe obrazul stâng. Toată faţa îi era plină de picături de ploaie.

— Haideţi, intraţi! Aici nu vă pot mulţumi aşa cum se cuvine.

— Nu e cazul. Plec imediat. Am venit doar pentru asta.

Am luat lumânările şi chibriturile.

— E riscant să mergeţi pe jos pe întuneric şi pe o ploaie ca asta. Cred că ar fi mai bine să aşteptaţi să se potolească un pic. Dacă mai şi fulgeră, e chiar periculos.

— Nu-i nici o problemă. Fulgerele nu cad pe-aici. E un paratrăsnet în lacul de acumulare din apropiere.

Rostise aceste cuvinte privind în jos şi zâmbind de parcă s-ar fi ruşinat de ceva. Atitudinea ei era rezervată şi politicoasă, nelăsând însă impresia că ar fi fost emoţionată, ci părând mai degrabă lipsită de ranchiună şi apărare.

— Pe lângă asta, am venit doar de la o aruncătură de băţ. E chiar aici, aproape.

Cu mâna stângă, mi-a arătat nordul. La fiecare mişcare a corpului ei, cădeau alte şi alte picături mari. Pelerina, fără îndoială una bărbătească, îi era largă, ceea ce o făcea să pară şi mai delicată.

— În pădure?

— Da. Unde se termină cărarea. E un râu care curge în spate, şi imediat începe o pantă abruptă. Chiar acolo e.

Casa aceea, da, o ştiam. Era cea cu acoperişul de culoare maro-roşcat. În faţă aveau o grădină unde cultivau varză şi cartofi. Când eram copil, primeam adesea voie să trecem prin ea ca să mergem la râu, la pescuit, iar mama mergea uneori să împrumute mirodenii. Acolo stătea un cuplu în vârstă, fără copii, şi mă întrebam acum care o fi fost legătura dintre ei şi tânăra fată.

— Atunci, eu mă întorc.

Şi-a ascuns din nou faţa în gluga pelerinei şi a deschis repede uşa.

— Vă mulţumesc mult! Era chiar întuneric beznă şi nu mă mai descurcam, m-am grăbit eu să-mi exprim recunoştinţa.

— Dacă vă simţiţi singură, veniţi oricând să ne vizitaţi. O să staţi aici ceva vreme, nu-i aşa? a spus ca pentru a se asigura de asta şi apoi a luat-o la fugă prin ploaie.

— Aveţi grijă, vă rog! i-am strigat, iar ea mi-a făcut cu mâna, fără să se întoarcă.

Tot ce lăsase în urmă era băltoaca de apă.

A doua zi dimineaţă, calmul s-a restabilit. Razele luminoase ale soarelui străluceau din nou. Era încă multă umiditate, dar pădurea arăta la fel ca întotdeauna, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat în noaptea ce trecuse.

Am sunat-o pe proprietăreasa de la Grasshopper ca să-i mulţumesc pentru seara de dinainte şi, cum tot era ziua de cumpărături, am profitat de ocazie ca să adaug pe listă nişte făină de grâu, praf de copt şi esenţă de vanilie.

De la ea am aflat că cei doi bătrâni care locuiseră în casa cu acoperiş maro-roşcat muriseră de multă vreme, iar proprietatea fusese cumpărată în urmă cu cinci sau şase ani de cineva din Tōkyō, un anume Nitta. Acest Nitta era fabricant de instrumente muzicale, iar cea care venise noaptea trecută să-mi aducă lumânările era asistenta lui.

— Face instrumente muzicale?

— Da. Nu mai ştiu de care… mi-a spus de mai multe ori, dar uit de fiecare dată.

La celălalt capăt al firului, proprietăreasa a rămas pe gânduri o vreme, dar tot n-a reuşit să-şi amintească.

După-amiază, când mi-au venit ingredientele pe care le cerusem, am scos cuptorul portabil din dulapul de bucătărie şi am făcut fursecuri. Am avut emoţii, căci aparatul era un model foarte vechi şi nu mai fusese folosit de multă vreme, dar am rotit butonul şi a început să încălzească, ajungând chiar până la o sută optzeci de grade. Volumul *Patiserie pentru douăsprezece luni* din bibliotecă mi-a fost de folos. Luând apoi fursecurile, m-am îndreptat către casa fabricantului de instrumente muzicale.

La capătul cărării, un spaţiu deschis în formă de evantai se înfăţişa dintr-odată privirii. Grădina de altădată devenise un teren viran, pe care acum se afla o baracă din prefabricate, ce servea probabil ca magazie. Dincolo de ea, într-un loc de unde părea pe jumătate întoarsă cu spatele la oamenii ce veneau pe cărare, se înălţa casa.

Odată ce te apropiai, se auzea susurul apei. Prin fereastra deschisă se zărea ceva ce semăna cu piciorul unei piese de mobilier cu ornamente.

— Aţi venit să ne vizitaţi?

A apărut dintr-odată, cu vocea ei inocentă. În lumina soarelui, pielea ei părea încă şi mai albă, fără nici cel mai mic cusur. Părul, ce cu o zi în urmă îi era ud de la ploaie, era acum uscat şi mătăsos, lăsând să i se vadă forma frumoasă a urechilor.

— Vă mulţumesc pentru aseară. Mi-aţi fost de mare ajutor.

I-am întins fursecurile. Le-a luat cu ambele mâini şi, apropiindu-le de faţă, a exclamat:

— Ce bine miros! Haideţi, intraţi, vă rog! Tocmai mă gândeam să fac un ceai.

— Sigur nu vă deranjez?

— Deloc. Poftiţi, vă rog!

Mi-a deschis uşa larg, invitându-mă să intru.

Pe dinăuntru, casa era altfel decât tot ce întâlnisem până atunci. Camera avea vreo şaisprezece tatami, şi pete întunecate se vedeau atât pe podea, cât

şi pe tavan, stâlpii erau scrijeliţi, iar pe cadrul ferestrelor apăruseră ici-colo pete de rugină. Cu toate acestea, nimic nu lăsa impresia de paragină. Mai degrabă, vechimea aceasta dădea întregii case un aer de tihnă.

Pe etajera de pe peretele dinspre nord erau înşirate frumos câteva obiecte din sticlă. O farfurioară, o bombonieră, o sticluţă de parfum, un flacon de medicamente, nişte pahare de vin şi de lichior. Albastre, roz, portocalii, alb-lăptoase. Erau de toate felurile.

Un căţel a apărut de te miri unde şi şi-a pus capul pe picioarele mele. Era un mops maro.

— Îmi cer scuze! E cuminte şi nu muşcă, doar că e bătrân şi nici nu mai vede, nici nu mai aude. De câte ori vine cineva la noi, vrea şi el să vadă cine e. Hai, Dona, fugi de-aici!

Tânăra l-a lovit uşor cu palma peste spate, iar câinele a scos un lătrat ca un râgâit.

Pe o comodă se găseau un fax, un teanc de scrisori şi un blocnotes, iar în mijlocul camerei erau o măsuţă ovală şi patru scaune diferite, în spatele cărora se afla o combină muzicală.

Pe lângă acestea, mai erau acolo două perechi de schiuri atârnate pe perete, nişte cutii de unelte aşezate unele peste altele, o valiză veche de piele aruncată neglijent şi o lampă agăţată pe perete.

Tot restul camerei era plin de instrumente muzicale şi de obiecte ce aveau legătură cu acestea. Fluiere din lemn de diverse mărimi, viori cu forme rudimentare şi fără grosime, armonii, triangluri, corni, acordeoane, pupitre, partituri, metronoame.

Însă ceea ce-ţi atrăgea privirea erau nişte instrumente în formă de pian cu coadă. În stânga uşii, lângă fereastra dinspre sud şi în spatele camerei – în total erau trei. Mi-am sprijinit mâna pe cel de lângă fereastră.

— E un clavecin, s-a auzit vocea unui bărbat.

— Un clavecin… am repetat eu pe acelaşi ton.

Rezonanţa acestui cuvânt era nemaipomenit de frumoasă.

— Ştiaţi?

— Nu, e prima dată când văd aşa ceva, am răspuns eu cu sinceritate.

— Kaoru, ce-ar fi să bem ceai negru azi? Desfă o cutie nouă, te rog.

— Sigur.

Cea căreia îi spusese „Kaoru“ a adus din bucătărie un serviciu de ceai şi, întinzându-se puţin, a luat de pe etajera de la perete o farfurioară din sticlă cu model în relief, pe care a aşezat fursecurile.

— Fabricaţi clavecine?

— Da, a dat din cap domnul Nitta.

— Deci aşa de frumos e acest instrument… Când am văzut picioarele de afară am crezut că e o mobilă de anticariat.

— Pentru că cea mai înfloritoare perioadă a lui a fost din secolul al şaisprezecelea până în secolul al optsprezecelea.

Domnul Nitta avea o alură elegantă, era înalt, iar părul un pic lung şi ondulat îi cădea pe spate. Părea să aibă în jur de patruzeci şi cinci de ani. Vorbea cu o voce joasă, ducându-şi din când în când mâna la bărbie.

Kaoru a turnat ceai în cele trei ceşti. Domnul Nitta mi-a adus una şi a ridicat capacul zaharniţei. Şi el, şi ea aveau degetele lungi. Nişte degete expresive, care dezvăluiau rigiditatea articulaţiilor. Pesemne că forma aceasta se potrivea bine unor meşteşugari de instrumente muzicale.

Conversaţia pe care am avut-o nu a fost una foarte însufleţită, dar am petrecut momente plăcute împreună. Fiecare dintre noi a vorbit cam la fel de mult. Atunci când se instala tăcerea, Kaoru lansa un nou subiect de conversaţie, umplea încă o dată ceştile sau lăuda fursecurile.

La început, Dona nu-şi găsea locul, intrând şi ieşind întruna de sub masă, dar după puţin timp, nu ştiu de ce, s-a lipit de mine, punându-şi botul pe laba piciorului meu. Globii oculari atât de mari încât îi ieşeau pe jumătate de sub pleoape îi erau evident afectaţi, dar aveau o culoare frumoasă, ca şi cum cineva ar fi amestecat un pic de vopsea albastră într-un iaurt.

I-am dat nişte fursecuri şi imediat botul i s-a umplut de firimituri. Le-a mâncat fără să arate nici o emoţie, mestecându-le cu zgomot. După ce le-a terminat, s-a culcat, cu picioarele mele pe post de pernă. Dintr-un colţ al gurii, limba îi atârna neglijent.

Până când s-a golit ceainicul, am aflat câteva lucruri despre cei doi: domnul Nitta studiase pianul ca specializare la o universitate de muzică, dar nu urmase o carieră de interpret profesionist şi, cu şaptesprezece ani în urmă, plecase în Belgia. Acolo învăţase arta fabricării clavecinelor, iar la revenirea în Japonia îşi deschisese un atelier în suburbiile din Tōkyō. Din

cauza situaţiei celui care-i împrumutase terenul pe care îşi construise atelierul, fusese nevoit însă să se retragă şi se mutase în acest loc ce-i permitea nu doar să procure cu uşurinţă materialele necesare, ci îi oferea şi un climat propice fabricării de instrumente muzicale.

Originară din Nagasaki, Kaoru era fiică de pastor. Iniţial fusese pasionată de muzica barocă, dar un concert cu instrumente vechi dintr-o biserică o adusese în faţa unui clavecin fabricat de domnul Nitta, ceea ce o determinase să aspire la statutul de artizan şi o făcuse să vină în locul acesta atât de îndepărtat. Locuia la un han din staţiunea termală din apropiere şi făcea naveta la domnul Nitta, studiind fără odihnă. Nici nu trecuse bine un an şi părea că nu mai face nimic altceva în afara slujbei de asistentă.

— Până acum, nu m-am gândit niciodată la profesia de fabricant de instrumente, am spus eu. Nu sunt o mare admiratoare a muzicii clasice, dar uneori mai merg la concerte. Însă până acum, de câte ori am trecut prin faţa magazinelor de instrumente muzicale, am avut întotdeauna senzaţia că nu au fost făcute de mâna omului, ci că au venit pe lume pur şi simplu, în mod natural.

— Toate instrumentele au o formă naturală. Una care le permite să reproducă sunetele pământului, a spus domnul Nitta.

Dintr-odată mi-am amintit de băiatul din vecini şi de vioara lui. Oare exersa şi acum? Oare soţul meu încă îl asculta?

— Dar dumneavoastră ce meserie aveţi? m-a întrebat Kaoru.

Într-adevăr, nu era machiată deloc şi nu purta nici o bijuterie. Din când în când îl loveam uşor pe Dona pe spate, încercând să-l îndepărtez de mine, dar nu reuşeam nicicum să-l fac să-şi mişte capul de pe picioarele mele.

— Pe scurt, munca mea constă în a scrie de mână literele alfabetului. Litere cu un design frumos, dar nu tipărite, ci caligrafiate, una câte una.

Domnul Nitta a dat din cap aprobator şi şi-a îndreptat privirea către mine, aşteptând şi alte explicaţii.

— Putem să-i spunem caligrafie occidentală sau copiere de manuscrise. De exemplu, fac designul pentru meniuri de restaurant, scriu felicitări de Crăciun sau invitaţii de nuntă şi am realizat o ediţie personalizată pentru *Mother Goose*[3]. Am copiat chiar şi o Evanghelie.

3. Mother Goose (Mama Gâscă) este un personaj cunoscut din literatura pentru copii.

Kaoru a scăpat o exclamaţie de surpriză. Cum era fiică de pastor, probabil că o interesau astfel de lucruri.

— Acela a fost însă chiar şi pentru mine un proiect special. Acum se obişnuieşte să foloseşti un pix cu bilă metalică şi hârtie, dar cel care mi-a comandat Evanghelia mi-a cerut să o scriu cu o pană pe pergament, aşa cum se făcea în Evul Mediu. M-am cufundat în muncă de parcă aş fi fost într-o mănăstire. Dar e o meserie care nu aduce deloc profit.

— Deci ca a noastră.

S-au uitat unul la altul râzând.

La început nu observasem, dar în tavan era o mică lucarnă încadrată de vitralii. Direcţia razelor soarelui se schimbase pe nesimţite, iar acum pe masă se reflectau străluciri roşii, albastre și galbene.

Clavecinul de lângă uşă era vopsit în întregime în culori închise şi avea două claviaturi. Cel din spatele lui Kaoru era alb cu model auriu, iar pe interiorul capacului era pictată o scenă pastorală dintr-o ţară străină: un lac, frunziş şi clădiri din piatră. Avea doar o singură claviatură. Celălalt, cel de lângă fereastră, nu era încă terminat, nu avea nici capac şi nu era nici vopsit. Doar în interiorul cutiei unde se aflau coardele, pe suprafaţa plăcii de rezonanţă, erau pictate imagini elegante şi gingaşe de păsărele şi flori.

— Seamănă cu un pian, nu-i aşa?

— Da, dar mecanismele sunt diferite. La pian, coardele sunt lovite cu ciocănele, în timp ce la clavecin sunt ciupite, mi-a răspuns domnul Nitta.

— De asta sunetul clavecinului e mai slab decât cel al pianului şi nici nu-i poate fi reglată intensitatea, a completat Kaoru.

— Le fabricaţi aici?

— Nu. Avem un atelier în pădure, unde realizăm cea mai mare parte. Însă cel mai mare volum de muncă – să rindeluim plăcile sau să le curbăm – se desfăşoară aici, în grădina din faţă, în atelierul din prefabricate.

— Şi toate acestea trei sunt făcute de dumneavoastră?

— Da. Pe cel cu două claviaturi l-am făcut anul trecut, a fost comanda unui profesor de muzică din Tōkyō, însă n-a mers prea bine şi m-a rugat să îl repar. E în stilul flamand târziu. E deja terminat, aşa că-l voi livra în curând.

— La acela încă lucraţi? am întrebat, arătând spre fereastră. Cine sunt cei

care comandă? Fără îndoială că mulţi sunt interpreţi profesionişti, nu-i aşa?

— Nicidecum. Pe acela mi l-a comandat un profesor universitar de literatură rusă. Vrea să-l dăruiască fiicei sale, elevă de şcoală primară.

— Asta e de-a dreptul extraordinar! Să primeşti cadou un clavecin!

— Ziua ei e luna viitoare, aşa că vreau să-l fac să scoată un sunet luna aceasta…

Deşi avea de-a face cu un amator absolut, care îi punea întrebări stupide, atunci când conversaţia atingea subiectul clavecinului, domnul Nitta asculta totul cu atâta atenţie, încât mă făcea să mă simt aproape recunoscătoare. Îşi alegea cuvintele cu mare grijă.

Dona a deschis într-un final ochii şi şi-a ridicat capul, ca şi cum mi-ar fi spus: „Ei, nu mai ai alte fursecuri?“ Uitându-mă mai bine la el, mi-am dat seama că avea botul plat, numai bun de aşezat pe picioarele cuiva. Limba îi atârna întotdeauna dintr-un colţ al gurii.

M-a privit câteva clipe cu ochii lui nevăzători, dar în cele din urmă a renunţat şi s-a îndreptat către valiză. Târându-şi labele din spate pe podeaua din lemn, mergea de parcă ar fi fost un beţiv ce nu se putea ţine pe picioare.

— Kaoru, nu cânţi ceva pentru musafira noastră? a întrebat domnul Nitta.

Tonul pe care îi vorbise nu fusese unul tranşant, ca şi cum i-ar fi dat un ordin, ci mai degrabă blând, dar cu toate acestea avea în el o forţă profundă, de nezdruncinat. O forţă care îţi cuprindea într-o clipă conştiinţa şi te făcea să ai impresia că ţi se opreşte respiraţia, dar senzaţia pe care o lăsa în urmă nu era totuşi una neplăcută.

— Sigur, a răspuns Kaoru şi s-a aşezat în faţa clavecinului alb, pictat. Vă rog să-mi iertaţi neîndemânarea, a zis ea aplecându-şi capul ca şi cum şi-ar fi cerut iertare şi şi-a aşezat degetele pe claviatură.

Deşi se auzea chiar în faţa mea, aveam senzaţia că sunetul venea de undeva de foarte departe, străbătând vremurile. Era ca şi cum ar fi strâns în el amintirea unui timp fără margini, pe care nimeni nu-l atinsese vreodată. Duritatea şi blândeţea, splendoarea şi modestia, puritatea şi umbra, toate aceste impresii contradictorii se năşteau deodată pentru a se contopi unele într-altele în clipa imediat următoare.

Dacă ascultai cu mai mare atenţie, puteai să te strecori în spaţiul dintre două sunete şi să percepi cele mai mici vibraţii. Sau poate că de fapt nu era

decât respiraţia lui Kaoru.

Cu încheieturile fine ieşindu-i din mânecile treningului şi înclinate uşor în faţă, îşi mişca degetele cu mare uşurinţă. Razele ce intrau prin lucarnă se îndreptau către apus, luminându-i picioarele. Îmi ţineam respiraţia, cu buzele strânse.

Domnul Nitta nu-şi dezlipea ochii de pe vârfurile degetelor lui Kaoru. Doar Dona, fără să ia în seamă cântecul clavecinului, se lingea pe bot cu limba lui roz-pal.

3

În toiul nopţii, a sunat telefonul. În pat, am deschis ochii şi m-am întrebat dacă să cobor sau nu. Ora era târzie, iar la început, încă adormită, nici nu mi-am dat seama ce se auzea.

În realitate însă mă gândeam că trebuie să fie soţul meu. Dacă într-adevăr era el, ce-ar fi trebuit oare să-i spun? „Bună seara“? „Nu ne-am auzit de mult“? Probabil că un salut stupid. Sau poate că, aşa cum făcea de obicei, ar fi început să mă înjure. Nu-mi păsa câte injurii îmi arunca la telefon, căci măcar aşa nu mă putea lovi.

Soneria telefonului nu se oprea. Nemaiavând ce altceva să fac, m-am ridicat, mi-am pus pe umeri o jachetă şi am coborât scările. Am dus receptorul la ureche, dar n-am mai auzit decât tonul.

Îmi aminteam bine când m-a lovit prima oară. Ca să fiu sinceră, nu mai ţineam minte de ce o făcuse, dar puteam să revăd cu exactitate forma mâinii şi expresia feţei sale şi să simt din nou vibraţia aerului şi senzaţia fizică din acel moment.

Era una din zilele în care operase şi avusese mulţi pacienţi cu cazuri grave. Îmi repetase de mai multe ori că era foarte obosit. Cred că am purtat şi o scurtă conversaţie. După ce am schimbat cu nonşalanţă câteva cuvinte banale, când mi-am dat seama ce se întâmpla, era deja prea târziu, nu mai puteam da înapoi.

Întotdeauna se întâmpla astfel. Deşi în realitate voiam să ne cuibărim unul în braţele celuilalt surâzători, din neatenţie sfârşeam pierduţi în adâncurile unei peşteri întunecate. Un loc rece şi umed, de unde nu se mai vedea ieşirea. M-am întrebat cu regret dacă imprudenţa pe care o comisesem era chiar de neiertat, dar nu mai aveam ce face.

Abia îşi scosese mănuşile chirurgicale, iar degetele îi erau încă albe şi umflate. M-a lovit cu aceeaşi mână cu care scotea cristaline înceţoşate,

schimba cornee sau cosea retine rupte.

Ridicată în aer, palma sa mare a fluturat ca o creatură însufleţită, înainte de a se izbi de obrazul meu stâng. Am simţit-o caldă şi umedă.

În mod ciudat, nu m-a durut. Nici el nu era furios. Avea aceeaşi expresie ca şi cum ar fi continuat să opereze. Şi nu era doar despre durere. Nu am simţit nici groază, nici dezamăgire. M-am gândit mai degrabă că palma lui făcuse exact ceea ce trebuia pentru noi doi în acel moment. Cu mult timp înainte ca el să mă lovească, îl făcusem deja bucăţele în sufletul meu.

— Alo?

Am vorbit în receptorul din care continua să se audă tonul.

— Alo?

Am ascultat cu atenţie, convinsă că dacă aştept răbdătoare, cineva îmi va răspunde de la celălalt capăt al firului.

După o vreme am renunţat şi m-am întors în pat.

În ziua aceea am descoperit atelierul domnului Nitta. Nu ieşisem la plimbare cu acest scop, dar, mergând prin pădure, m-am gândit dintr-odată să-l caut. Nu aveam curajul să mai merg o dată la el acasă fără nici o treabă, însă aveam senzaţia că dacă l-aş fi descoperit din întâmplare, el mi-ar fi permis să intru puţin.

Mergând în direcţia traseului montan cu taxă, pe partea cealaltă a drumului prefectural ce şerpuia de-a lungul pârâului, am ajuns la o intersecţie unde era un panou pe care scria: „Rezervaţie forestieră de păsări sălbatice“. Am ezitat câteva clipe, apoi am ales drumul pe care nu era nici un indicator. Dacă mă adânceam aşa de mult în pădure, nu mai vedeam nici o casă şi nici nu mă mai întâlneam cu nimeni pe drum.

Dintr-odată mi-a apărut în faţa ochilor o mlaştină acoperită de alge. În formă de aripă de fluture, era înconjurată de mesteceni albi. La marginea ei am descoperit o căbănuţă. Acoperişul era învelit de muşchi, iar pereţii erau acoperiţi de plante agăţătoare. Cum Dona stătea la intrare, mi-am dat seama imediat că acolo era atelierul.

— Mă iertaţi că am venit fără să anunţ şi că vă deranjez la muncă…

Am intrat încet.

— Nu e nici un deranj. Sunteţi bine-venită oricând. Dar cum de aţi nimerit aşa repede? m-a întrebat domnul Nitta, întorcându-se spre mine şi

dându-şi jos ochelarii cu rame argintate.

— În copilărie am umblat mult prin locurile acestea şi le cunosc destul de bine.

— Am moştenit fosta staţie de pompare şi am renovat-o. E cam înghesuit, dar intraţi, vă rog.

Înăuntru erau trei mese de lucru înconjurate de rafturi ce se înălţau până la tavan, iar dacă mai intrau şi doi oameni, chiar nu mai rămânea nici un pic de loc. Mesele şi rafturile erau pline cu tot felul de unelte cu forme ciudate, maşinării, cutii şi conserve. Mai multe dălţi de diferite mărimi, cleşti, şurubelniţe, un fierăstrău electric, perii, rigle, un micrometru, pene legate cu elastice de cauciuc, creioane colorate, şipci de lemn, vopsele, adezivi, rindele… Toate aceste lucruri care la prima vedere păreau într-o mare dezordine erau de fapt aranjate după o anumită regulă.

— Şi Kaoru? am întrebat eu, aşezându-mă pe taburetul ce-mi fusese oferit.

— A fost aici până mai adineauri, dar s-a întors la casă pentru a se ocupa de nişte treburi administrative.

— Întotdeauna lucraţi doar în doi?

— Da. În cea mai mare parte a timpului ne închidem aici. Nu vorbim deloc. Aşa, în linişte.

Am încercat să-mi imaginez scena.

Fiecare la masa lui, lucrând cu toată inima la fabricarea pieselor pentru clavecin. Mişcându-şi degetele ce semănau atât de bine încât păreau făcute la comandă, trăgeau la rindea, sculptau şi lustruiau şipcile de lemn. Din când în când, domnul Nitta îi dă indicaţii lui Kaoru. Pe acelaşi ton cu care în prezenţa mea îi ceruse să cânte. Kaoru îi răspunde cuminte, cu vocea ei frumoasă. Apoi se reinstalează tăcerea, respiraţia lor fiind singura ce umple golul dintre ei…

— E tăcut locul în care se fabrică sunetele, nu-i aşa?

Domnul Nitta a dat din cap aprobator, închizând şi deschizând întruna braţele ochelarilor. Se auzea neîntrerupt ciripitul păsărilor. Prin uşa deschisă pe jumătate, lui Dona i se zărea doar fundul.

— Aceasta este o claviatură? am întrebat arătând către obiectul din faţa lui.

— Da. În ultima vreme îmi petrec cu ea fiecare zi…

O claviatură neterminată. Piese lungi şi înguste din lemn, purtând pe ele numere inscripţionate cu un creion, erau aranjate într-o anume ordine, cu capătul vopsit alternativ în alb şi negru şi cu celălalt capăt introdus printre alte piese de lemn mai mici, formând o structură complexă. Încă separată de clavecin, claviatura părea un obiect extrem de fragil.

— Pe clapele pentru gama naturală lipim nişte lamele din oase de vită, iar la cele pentru gama cromatică folosim lemn de stejar ce a stat îngropat în mlaştină.

— Şi de unde procuraţi oasele de vită?

— Le aducem din Germania. Există o firmă care furnizează piese pentru instrumentele muzicale.

Am atins cu degetul o clapă din gama naturală. Pentru o lamelă de os, era moale şi alunecoasă. Abia ce am atins-o, că s-a şi mişcat, revenind la loc cu un sunet uşor, ca o şoaptă.

— În prelungirea claviaturii se inserează o şipcă de lemn numită mecanism, prevăzută cu un plectru cu care sunt ciupite coardele. Uitaţi, aşa! Iată mecanismul: când se apasă clapa, acesta este tras în sus şi coarda se ridică. Când lăsăm clapa, cade la loc. Fetrul pe care îl punem aici opreşte vibraţia coardei.

Domnul Nitta a scos şipca de lemn pe care o numea „mecanism“ dintr-o doză goală de cafea în care era bine îndesată şi a început să-mi explice, fixând-o efectiv pe claviatură.

Explicaţiile lui erau minuţioase şi logice. Conţineau mult prea multe detalii pentru ca eu să le pot înţelege, dar aceasta nu era o problemă. Eram fericită să-i privesc degetele mişcându-se cu atâta viaţă. După multă vreme, simţeam că cineva îmi oferea ceva doar mie.

Iar claviatura era frumoasă. Nu exista nici cel mai mic defect în alinierea şipcilor de lemn. În cele mai mici orificii, în intervalele libere minuscule, în toate se simţea o atenţie grijulie, ca şi cum ar fi fost vorba despre un obiect de artă ales. Piesele abia terminate păstrau încă mirosul lemnului.

— Toate mecanismele de aici sunt făcute de Kaoru. Plectrele se taie din tije de pene de gâscă din Franţa. Câteodată mai folosim şi pene de corb sau de şoim căzute prin pădure, dar pana de gâscă e cea care dă cel mai bun

sunet.

— Deci de asta aţi adunat atâtea pene de păsări. Şi chiar aşa de mult diferă sunetul în funcţie de specia de pasăre?

— Sigur că diferă. Claviatura e singurul lucru pe care interpretul îl atinge, şi asta v-ar putea face să credeţi că e vorba despre un instrument simplu, dar în spatele acesteia stă ascunsă o lume de o profunzime inimaginabilă.

A întins un mecanism în faţa ochilor mei. Odată cu el, şi mâna lui a venit mai aproape. Era o mână mare, plină de tăieturi. Bronzată, îngroşată, murdară.

El îmi arăta mecanismul, dar pentru mine mâna lui era mai plină de semnificaţii. Cu degetul mijlociu, a ciupit plectrul. A ieşit un sunet plăpând. Ca să pot auzi mai bine, mi-am apropiat faţa de el. Am avut senzaţia că-i simt căldura corpului cu buzele.

— Puneţi mâna, să vedeţi cum e, mi-a spus el.

Fără nici o reţinere, m-a condus către partea cea mai din spate a clavecinului.

Mi-am amintit de mâinile soţului meu. Mi-a apărut în faţa ochilor clipa în care palma lui abia scoasă din mănuşa chirurgicală, încă umedă de la dezinfectant, a coborât asupra mea. N-a fost însă nimic neplăcut. Dimpotrivă, durerea aceea m-a învăţat că uneori e bine să nu te gândeşti de două ori.

Domnul Nitta mă aştepta. Ca să mă bucur cât mai mult de senzaţia pe care mi-o dădea faptul de a fi aşteptată de cineva, am întârziat cât am putut momentul în care să întind mâna. Am rămas nemişcată până la limita la care el ar fi putut crede în mod eronat că-l refuz.

— Haideţi.

Mi-a adus şi mai aproape mecanismul. În clipa aceea, mâinile noastre s-au atins pentru o fracţiune de secundă. Parcă uimit, şi-a ţinut respiraţia şi a tras înapoi piesa.

— Şi dacă îl stric… am spus eu precaută, controlându-mi tremurul vocii.

— Nu vă faceţi griji, a zis el, coborându-şi privirea.

Părul lui grizonant, prins neglijent, se ondula în spatele urechilor. Bluza de trening şi blugii ponosiţi îi erau acoperiţi de rumeguş.

Lumina care pătrundea prin crăpătura uşii îi lăsa jumătate din faţă în umbră. Cu cât aceasta era mai întunecată, cu atât îi ieşeau mai bine în evidenţă ridurile, barba şi picăturile de sudoare de pe frunte.

Un calm desăvârşit îi umplea spiritul. Oricât de frumos ar fi ciripit păsările afară, oricâte cuvinte am fi schimbat între noi, acea linişte îl învăluia ca o ceaţă deasă, ce nu se ridica niciodată. Spunea că fabrică instrumente muzicale, dar mai degrabă sunetele erau cele care se topeau în această ceaţă din care apoi se evaporau.

Iar el, tăcut şi cu privirea coborâtă, nu-şi pleca urechea decât la propria lui serenitate. Se prea poate ca în adâncul sufletului să-i fi fremătat tăcut numai acele sunete care erau cu adevărat importante pentru el.

Iar eu ardeam de dorinţa de a le asculta. Voiam să-mi scufund trupul în liniştea lui. Plectrul din pană de gâscă din Franţa ce se afla acum înaintea ochilor mei era poarta de intrare în ea.

Mi-am întins degetul arătător şi am făcut să vibreze pana, la fel ca el. Dar ceaţa din adâncul sufletului lui n-a vibrat.

Mecanismul şi-a reluat locul în cutia de cafea.

— Ce structură complicată! Să confecţionezi singur, cu propriile mâini, asemenea instrumente delicate de la cap la coadă, am spus eu pentru a savura mai bine clipa în care ne atinseserăm.

— Şi eu credeam la fel la început. În timpul lucrului pot apărea oricând probleme şi, dacă nu le rezolvi pe toate imediat, nu poţi înainta. Ai senzaţia că nu se va termina niciodată. Dar dacă faci fiecare pas cu răbdare, la un moment dat ajungi să făureşti un clavecin.

Cu vârful pantofului de sport, bătea uşor în grămada de rumeguş de pe podea.

— Mă iertaţi, n-am vorbit decât despre clavecine…

Am scuturat din cap.

— Dar nu e cazul să vă faceţi griji pentru asta.

— Dacă în fiecare zi stau aici închis doar cu ele… Aţi fi surprinsă cât de puţine sunt ocaziile în care întâlnesc pe cineva. Mai ales de când m-am mutat aici, nu mai am nici televizor, nu mai primesc nici ziarul şi nu-mi mai vin nici oaspeţi. Abilităţile mele de a face conversaţie s-au diminuat considerabil.

— Dar Kaoru?

— E adevărat că, de când a venit ea, lucrurile s-au schimbat. Luăm masa împreună şi mai schimbăm câteva vorbe. Dar esenţialul nu se modifică. Până la urmă, ea a venit aici să înveţe cum se face un clavecin.

— Nu aveţi familie? am întrebat eu cu îndrăzneală.

Când îl vizitasem prima oară văzusem o bicicletă de damă cu şaua ruptă, plină de rugină, lăsată pradă ploii, lângă peretele casei.

— Am fost căsătorit, dar ne-am despărţit. Se împlinesc trei ani de-atunci, mi-a răspuns el relaxat, fără să facă prea mare caz de asta. Am fost colegi de liceu şi ne-am căsătorit imediat după terminarea facultăţii. Am fost împreună douăzeci şi doi de ani.

În acel moment, cântecul puternic şi limpede al unei păsări a trecut printre mestecenii albi. S-a auzit până şi tremurul ramurilor.

— Este curator la un muzeu de artă.

Trilul păsării mă împiedicase să aud bine la început. Abia după câteva clipe mi-am dat seama că vorbea despre soţia lui.

— Ea a fost cea care mi-a iubit cel mai mult pianul.

Mi-am ridicat privirea spre profilul lui. A tras adânc aer în piept şi, după ce a lovit de câteva ori absent doza de cafea cu capătul unei rigle, a continuat:

— Probabil de asta n-a putut să mă urmeze atunci când l-am părăsit pentru a fabrica clavecine.

— Şi de ce aţi renunţat la pian?

Am regretat imediat întrebarea. Pentru că el şi-a întors privirea către mine şi n-a scos nici un cuvânt. Pe chipul lui nu se citea supărare, ci mai degrabă juca un surâs. Unul aproape imperceptibil, atât de fragil că în clipa următoare s-ar fi putut transforma în tristeţe.

— Pentru că nu aveam talent, mi-a răspuns după câteva momente de tăcere.

În prima sâmbătă din iunie, domnul Nitta şi Kaoru m-au invitat la un grătar.

— Nu l-am mai folosit de mult şi s-a umplut de funingine. Dar să ştiţi că asta o să-i dea cărnii o savoare aparte.

Purtând mănuşi de lucru, Kaoru aducea cărbunii.

Locul pentru grătar se afla într-un colţ al curţii în formă de evantai, lângă baraca din prefabricate. Domnul Nitta îl construise cu mâinile lui, ridicând un mic zid de cărămizi în formă de „U“, peste care aşezase un grilaj de fier, iar alături aranjase câteva băncuţe şi o masă rotundă din granit. Într-adevăr, cărămizile şi grilajul erau negre de fum. Prin uşa deschisă a cabanei se vedeau mai multe planşe de lemn tăiate la aceeaşi lungime, puse la păstrare.

— Poftiţi, luaţi loc şi savuraţi în linişte o băutură rece! Imediat terminăm pregătirile.

Domnul Nitta a şters băncuţa cu un prosop, ca să mă pot aşeza, şi a pus pe masă o carafă în care era o băutură transparentă.

Toţi trei eram foarte veseli. Se apropia seara, dar soarele încă nu apusese şi lumina după-amiezii îmbrăţişa încă pe ici, pe colo verdele închis al pădurii. Căldura umedă dispăruse şi din când în când se simţea câte o pală de vânt uscat.

Chiar şi Dona era cuprins de entuziasm, învârtindu-se de colo-colo şi frecându-şi nasul de pământ. Se tot încurca printre picioarele lui Kaoru, care era ocupată cu pregătirile şi-l tot certa, spunându-i: „Pleacă de-aici!“

Mi-am turnat din băutura din carafă şi am băut. Era rece şi bună. Se simţea în ea o aromă de lămâie verde.

Aşezată pe băncuţă, îi priveam pe cei doi cum intră şi ies pe uşa dinspre sud, cum scot şi duc farfuriile, cum pun carnea şi legumele pe ţepuşe, cum taie brânza pentru aperitiv, şi toate acestea îmi dădeau o stare de bine. Mă simţeam ca şi cum nimic nu mi-ar fi putut strica buna dispoziţie. Verdele intens al pădurii se întindea până departe, pe cer nu se zărea nici un nor, iar dinspre grătar începuse să se ridice un miros apetisant.

Când eram copil, făceam adesea grătar pe terasa cabanei noastre. Oare unde s-o fi rătăcit reşoul cu gaz pe care-l foloseam atunci? Scoaterea lui din debara era treaba tatălui meu. Cu sora şi cu verişorii mei ne întreceam cine să fie primul care să mănânce carnea. La picioarele noastre erau aprinse spiralele antiţânţari. Iar dacă, neatent pe unde merge, cineva călca pe vreo scândură care scârţâia, săream cu toţii strigând: „Vine fantoma pisicii!“

Obrajii mei de copil erau moi şi încă nu simţiseră durerea. Mâinile care-i atingeau erau întotdeauna pline de blândeţe.

Cei doi continuau să lucreze cu îndemânare. Nu făceau mişcări inutile,

dar nici nu lucrau ca nişte roboţi, ci puneau suflet chiar şi în cele mai mărunte gesturi. Se înţelegeau din priviri şi era suficient un simplu „aha“ din partea lui Kaoru, ca să confirme că a priceput şi să meargă să aducă lucrurile de care era nevoie. Domnul Nitta se ocupa mai mult de sos şi de cărbuni, iar când ea întâmpina vreo problemă, cum ar fi să ia un platou de pe rafturile de sus sau să se împiedice de vreo piatră din grădină, îi sărea imediat în ajutor, fără nici o afectare.

Am ridicat paharele de vin alb:

— Să bem în sănătatea celei mai mari artiste caligrafe, a fabricantului de clavecine şi a ucenicei sale!

— Şi în sănătatea bătrânului Dona, care nu mai trebuie să asculte sunetele false ale clavecinului! a adăugat Kaoru, umplându-ne încă o dată paharele.

Grătarul a fost absolut delicios. Cei doi mi-au pus pe farfurie cele mai fragede şi bune bucăţi de carne, paharul mi l-au umplut de câte ori s-a golit şi au făcut vânt cu evantaiele, ca să nu-mi intre fumul în ochi. M-au tratat ca pe o adevărată prinţesă.

Dona a primit şi el nişte supă de varză cu porumb, pe care a înfulecat-o scrâşnind din dinţi, ca de obicei.

— Oare Dona chiar nu aude? am întrebat eu.

— Probabil că a auzit deja toată muzica dintr-o viaţă, mi-a răspuns domnul Nitta.

Urechile lui, de o formă triunghiulară încântătoare, stăteau ridicate, lăsând să se vadă interiorul căptuşit cu un puf rozaliu, plăcut la atingere. Oare cu aceste urechi ascultase el pianul domnului Nitta? M-am gândit atunci că amintirea acelor sunete ce nu se vor mai întoarce niciodată rămăsese probabil închisă înăuntrul lui.

Cu toţii am mâncat mult. Atât de mult, încât mi se părea că nu mă mai simţisem aşa de plină niciodată în viaţa mea.

Pofta de mâncare a lui Kaoru era însă pur şi simplu extraordinară. Îşi lua farfuria în mână, înfulecând totul repede şi fără zgomot, dar carnea apărea din nou în faţa ei într-o clipită.

— Pentru că azi avem musafiri, se pare că se abţine un pic. Recordul ei, din câte îmi amintesc, e de şapte sute de grame de friptură.

Dar putea el să râdă cât voia, căci Kaoru, deloc afectată, se apuca de înfulecat altă bucată de carne.

Cât timp am mâncat, am vorbit despre o sumedenie de lucruri. Despre romanul care ne-a impresionat cel mai mult. Despre amintiri din călătorii. Despre prima dragoste. Despre cum ne-am petrece o zi ideală.

Ca de obicei, domnul Nitta era cam ursuz, dar dacă i se punea o întrebare, vorbea mai mult decât ar fi fost necesar. Mai guralivă decât de obicei, Kaoru a lăsat să-i scape multe secrete despre el. Surâzând, acesta nu încerca să se justifice în nici un fel. E drept şi că secretele erau de fapt nişte banalităţi, cum ar fi că odată mâncase prea multă prăjitură cu brânză şi se stricase la stomac sau că nici până acum nu ştia să folosească faxul.

Când sticla de vin s-a golit, domnul Nitta a deschis alta. I-a scos dopul cu eleganţa cu care ar fi desăvârşit o piesă de clavecin.

Fără voia mea, întotdeauna am ţinut socoteala paharelor pe care le beau bărbaţii de la aceeaşi masă cu mine. Chiar dacă voiam să renunţ, îmi era imposibil. Undeva în celulele creierului mi se scrijeleau, cu teamă parcă, numere: un pahar, două pahare… Pentru că odată ce depăşea o anumită cantitate de alcool, soţul meu devenea teribil de violent.

Domnul Nitta nu-şi schimbase însă nici expresia feţei, nici atitudinea.

— Ruriko, dumneata semeni cu o femeie dintr-un tablou de Rembrandt, mi-a spus el ştergând picăturile de apă de pe o nouă sticlă de vin.

— Rembrandt…?

— Da. O femeie numită Saskia.

— Da, chiar aşa e, a aprobat şi Kaoru.

— Prin ce anume ne asemănăm? am întrebat eu.

— Ochii, gura, ceva la frunte… O oarecare blândeţe a trăsăturilor şi bogăţia părului, a murmurat el cu privirea aplecată asupra sticlei, fără să se uite deloc la mine.

Era un lucru rar ca el să facă asemenea observaţii personale. Nu o ştiam pe această femeie numită Saskia, dar nu mă interesa chipul ei, eram fericită să mi se spună că semăn cu cineva. Probabil pentru că trecuse multă vreme de când lângă mine nu mai fusese un om care să-mi observe cu atenţie trăsăturile feței.

— Domnul Nitta e foarte priceput la a-şi da seama cu cine seamănă o

femeie. Surprinde esenţa, a intervenit Kaoru.

Din nou, el n-a contrazis-o, ci, dimpotrivă, i-a pus în farfurie o bucată şi mai mare de carne.

Întunericul ne cuprinsese pe nesimţite. Chiar înainte de lăsarea nopţii, pe boltă s-au zugrăvit culori tulburi. Cu burta plină, Dona a lipăit cu poftă apa ce i s-a turnat în bol. Din când în când, printre ramuri treceau umbre negre. Domnul Nitta ne-a explicat că erau lilieci. Vântul se oprise, iar fumul ţigărilor se ridica drept, aspirat parcă de cer.

— Nu e dezolant să locuiţi singură în casa aceea mare? m-a întrebat Kaoru.

— Nu, îmi e bine. Am venit aici tocmai pentru că aveam nevoie să fiu singură.

— Cu siguranţă soţul dumneavoastră e trist.

— Hmm… ştiu şi eu? am răspuns scuturând din cap. Lui nu-i place deloc să mă vadă absorbită de caligrafie. Şi nici măcar nu încearcă să mă înţeleagă. Nu poate. Se întreabă cum se face că nişte litere scrise pe o bucată de hârtie pot avea valoare.

— Iar la cabană, de una singură, vă puteţi concentra, nu-i aşa?

— Da. Pe măsură ce scriu, am senzaţia că în toată lumea nu mai există altceva în afară de mine şi de scrisul meu. Literele îmi ies cu atât mai frumoase cu cât mişcarea mâinii mele se concentrează pe fiecare în parte, de parcă ar medita la solitudinea lor.

— La ce lucraţi acum?

— La autobiografia unei doamne de nouăzeci şi şase de ani din Anglia. Pe lângă volumele pe care le publică pe cont propriu, vrea să le lase copiilor şi o ediţie de colecţie.

— E o muncă titanică, nu-i aşa? a întrebat domnul Nitta, aşezându-se pe bancă picior peste picior.

— Nu e nici pe departe aşa de minuţioasă precum clavecinul. Doar că viaţa acestei englezoaice este una foarte complicată. Al nouălea copil al unei familii de crescători de vite, a fost dată ca servitoare şi a muncit fără să aibă nici măcar o dată o vacanţă de Crăciun. Într-o zi, încercând să o apere de un cal nărăvaş pe una dintre fetele familiei la care lucra, a primit o lovitură puternică la cap şi a rămas fără vedere. Apoi a fost dată afară pur şi

simplu. A intrat la o mănăstire, unde a făcut munca de jos, dar la cincisprezece ani şi-a dat seama dintr-odată că are un dar special şi a devenit mediu. A trăit mai multe poveşti de dragoste. A fost un mediu foarte şarmant, putem spune. Amăgită însă de un bărbat netrebnic, a rămas fără nici un ban în buzunar – mă întreb cum de s-a putut lăsa înşelată, când avea asemenea puteri supranaturale – şi într-o pornire de moment a plecat la Londra, unde s-a alăturat unui grup de circari şi a devenit dresoare de animale sălbatice. Asta pentru că, grație darului ei special, putea comunica cu fiarele. Dar nici aici nu a stat prea mult. Doborâtă de trompa unui elefant, s-a lovit din nou la cap, iar şocul loviturii i-a redat vederea. Însă odată cu asta şi-a pierdut înzestrarea. Până aici am ajuns, dar povestea merge mai departe, de parcă n-ar avea sfârşit.

Cei doi au lăsat să le scape un oftat în acelaşi timp.

— Ce experienţe deosebite!

— Iar dumneata, Ruriko, îţi dai întâlnire cu viaţa acestei femei zi după zi…? a întrebat domnul Nitta, părând impresionat.

— E o muncă neobişnuită să caligrafiezi viaţa altcuiva.

Cu cleştele de grătar, am desprins o bucată de carne ce rămăsese lipită.

— Oricât de important ar fi un anumit eveniment, dacă e să îl scrii pe hârtie, termini într-un rând sau două. Pentru „Am rămas fără vedere“ sau „Am rămas fără nici o leţcaie“ sunt suficiente zece-douăzeci de litere ale alfabetului. De aceea, când caligrafiezi o autobiografie, ajungi să te simţi uşurat. Se spune că e mai bine să nu te gândeşti prea mult la tot ce se întâmplă în lume.

Pe grătar nu mai era nimic, iar cărbunii începuseră să se stingă. Şi cea de-a doua sticlă de vin era pe terminate. Odată cu lăsarea întunericului, la urechile mele ajungeau mai bine bătăile aripilor păsărilor ce zburau în adâncul pădurii, vocile noastre şi lipăitul picioarelor lui Dona păşind pe pământ.

Până să mă dezmeticesc eu, Kaoru intrase în casă şi se aşezase în faţa clavecinului. Toate luminile erau stinse, în afară de cea care cădea chiar pe instrument. Îl scotea din întuneric, ca şi cum ar fi fost un obiect ales.

Şi-a tras scaunul mai aproape, a luat de pe claviatură pânza de protecţie, a împăturit-o cu grijă şi a început să cânte. Deşi nu eram foarte aproape,

sunetele ajungeau la noi netulburate. Stăteam lângă domnul Nitta. Răceala băncii de piatră era plăcută.

— *Suspine tandre*, de Jean-Philippe Rameau, mi-a murmurat domnul Nitta, iar şoapta sa mi-a mângâiat lobul urechii.

La început nu mi-am dat seama că acela era titlul piesei. Cuvintele lui păreau a fi o rugă îmbătătoare.

La clavecin, Kaoru părea încă şi mai frumoasă. Unduirea moale a cutiei de rezonanţă se prelungea spre încheietura mâinii ei şi mai departe, către gât, ca şi cum trupul său s-ar fi contopit cu instrumentul.

Ea putea deschide cutia închisă cu cheia făcută de domnul Nitta. Putea să scoată dinăuntru oricâte sunete ar fi vrut. Mi-am dat seama dintr-odată că o invidiam.

— Are talent ca fabricant de instrumente muzicale? am întrebat eu în şoaptă, ca să nu deranjez interpretarea.

— Sincer să fiu, eu nu-mi dau seama de ce fel de talent este nevoie, mi-a răspuns el, ducând la gură paharul de vin şi luând încet o înghiţitură. Fără îndoială că trebuie să ai şi o oarecare abilitate, şi simţul instrumentului, şi ureche muzicală, dar nici una dintre aceste condiţii nu este absolut necesară. Kaoru vrea să fabrice clavecine. E tot ceea ce ştiu.

De fiecare dată când rostea numele lui Kaoru, ecoul acestuia rămânea în inima mea ca o înţepătură discretă. Pentru că de fiecare dată când îl pronunţa, o făcea cu atâta grijă, de parcă n-ar fi vrut să-l strice.

— Dar cântă foarte bine.

— Pentru că de mică a cântat la orga bisericii. Fireşte că nu stăpâneşte tehnica unui profesionist, dar are o anume personalitate. Interpretarea ei e sentimentală, meditativă…

— De ce a venit aici?

Am golit paharul de vin, ca să-mi şterg înţepătura din inimă.

— Credeţi că o fată aşa de tânără şi frumoasă ar vrea, în mod normal, să fabrice clavecine? Aş înţelege dacă ar fi vorba de cântat sau doar de ascultat. Dar cred că să ştii să cânţi la clavecin şi să fabrici unul sunt două lucruri diferite, deşi poate că par asemănătoare.

— Aşa este, sunt diferite.

Domnul Nitta şi-a descrucişat degetele pe care le ţinea pe genunchi,

numai pentru a şi le încrucişa din nou. Apoi şi-a lăsat privirea să cadă în spaţiul liber nou format între palmele sale.

— Probabil că avea nevoie de asta. Să vină într-un loc în care nu cunoştea pe nimeni, ruptă de curgerea timpului, netulburată de griji mărunte, de amintiri ori de temeri, unde să ducă o viaţă în care singurul partener să-i fie un sunet care nu se vede.

— Nu are pe nimeni cunoscut aici?

— Din câte ştiu eu, n-a venit nimeni s-o viziteze şi nici ea nu şi-a luat vreodată liber, să meargă să se distreze pe undeva. Nici la Nagasaki nu s-a întors, nici măcar o dată. Timp de un an de zile, singurele locuri în care s-a aflat au fost hanul, locul acesta şi interiorul maşinii care o poartă între cele două.

— Oare ce făcea la Nagasaki?

— După ce a absolvit un colegiu şi şi-a luat o diplomă de educatoare, se pare că l-a ajutat pe tatăl ei la biserică. Se ocupa de şcoala de duminică şi cânta la orgă. A fost însă implicată într-un accident…

— Accident?

Părându-mi-se că am vorbit prea tare, mi-am acoperit gura cu mâna.

— Logodnicul ei a murit chiar înainte de nuntă, a spus domnul Nitta, alegându-şi bine cuvintele. Am înţeles că era un tânăr funcţionar de la departamentul de asistenţă socială al primăriei, pe care îl cunoscuse la biserică.

— A avut un accident de circulaţie?

— Nu. Prea multe detalii nu ştiu nici eu… s-a bâlbâit el. Nu mi-a spus niciodată nimic despre iubitul ei.

Suspine tandre continua să curgă. Motivele pictate cu auriu pe clavecin erau scăldate în lumina ce o învăluia şi pe Kaoru. Unul câte unul, sunetele treceau printre noi şi pătrundeau în adâncul pădurii cufundate în întuneric.

Dona se întinsese la intrarea barăcii din prefabricate şi privea spre lumină cu un aer gânditor. Chiar deasupra ei răsărise secera lunii.

— Dumneavoastră nu cântaţi, domnule Nitta?

Şi-a trecut degetele prin păr şi a clipit de două-trei ori.

— Aş vrea să vă aud cântând, am repetat, crezând că nu auzise prima dată.

El a rămas însă tăcut, scuturând doar din cap.

Nici unul din noi n-a mai scos vreun cuvânt. Stăteam pur şi simplu acolo, cu trupurile încordate. Umărul lui era chiar lângă mine. M-a cuprins dintr-odată o dorinţă tulburătoare de a-l atinge. Mi-am spus că e din cauza clavecinului. Era doar acea reverberaţie care-mi răscolise sentimentele.

În seara aceea am sunat acasă. Nu pentru că mi-ar fi fost dor de soţul meu, fireşte. Ci pentru a-mi reaminti de ce a trebuit să mă ascund de el într-un loc atât de îndepărtat. Telefonându-i lui, îmi puteam aduce aminte de fiecare moment în care mă tratase cu răceală şi cruzime, după bunul său plac. Şi îmi spuneam că pot rămâne aici atât timp cât voiam.

Telefonul a continuat să sune. Sunetul apelului răsuna în încăperea întunecată. Oare omleta aruncată în chiuvetă se stricase? Oare sertarele dulapului din dormitor erau şi acum deschise în dezordine?

L-am lăsat să sune de cincisprezece ori, apoi am pus receptorul în furcă. Nu a răspuns nimeni.

M-am băgat în pat, dar n-am reuşit să adorm. Dacă închideam ochii, înapoia pleoapelor îmi apăreau clavecinul scăldat în lumină şi silueta lui Kaoru. Şi simţeam din nou căldura corpului domnului Nitta, ce ajungea la mine prin umărul lui.

Am ascultat cu atenţie. Speram să aud chiar şi cel mai mic semn că maşina lui Kaoru părăseşte parcarea de la Grasshopper şi că se întoarce la han. Tot aşteptând, n-am reuşit nicicum să adorm.

De fapt, n-aveam cum să aud aşa ceva. Pensiunea era departe şi, chiar dacă vreo maşină ar fi trecut pe drum, cum puteam să ştiu că era a lui Kaoru?

Cu toate acestea, nu mă puteam abţine să nu ascult cu atenţie. Oare chiar plecase de la domnul Nitta în seara aceasta?

Tot ce puteam auzi însă era sunetul clavecinului.

4

Cu cincisprezece ani în urmă, când l-am întâlnit prima dată pe soţul meu, eram pacienta lui.

— Cu ochiul stâng văd, în partea de sus, pe diagonală, cumva lângă tâmplă, un cerc luminos neclar.

Eram într-o dezolantă sală de consultaţii a spitalului universitar, iar de după perdea auzeam o doamnă în vârstă plângându-se că o mănâncă ochii.

— De cât timp se întâmplă asta? m-a întrebat soţul meu, închizând şi deschizând pixul.

— Cam cu o lună în urmă, într-o zi cu vreme bună, stăteam în parc pe marginea unei fântâni arteziene, când cercul acesta mi-a apărut dintr-odată în câmpul vizual. La început am crezut că sunt razele soarelui care se refractă prin picăturile de apă. Dar n-a dispărut nici după ce am plecat din parc şi m-am urcat în metrou, şi nici când am ajuns acasă. Mi s-a părut ciudat.

Aveam douăzeci şi unu de ani şi eram slabă ca o fetiţă, iar părul lung mi-l purtam strâns în coadă. Mă pasiona caligrafia şi abia mă întorsesem dintr-un scurt stagiu de pregătire în Anglia.

— Şi îl vedeţi mereu? Tot timpul, cu excepţia perioadelor în care dormiţi?

— Nu. Sunt zile când, deşi nu-l văd dimineaţa, apare la prânz, şi zile în care nu apare deloc. Ceva îi provoacă apariţia. E ca un curcubeu.

— E colorat?

— Nu are o culoare clară. Parcă ar fi nişte picături de acuarelă vărsate într-un pahar cu apă. Însă oricum ar fi, sunt culori calde. Portocaliu, crem, galben-lămâie… Nu e perfect rotund, ci mai degrabă oval. Dacă îmi mişc brusc globii oculari, o parte din el se rupe. Însă, pe nesimţite, se leagă iarăşi la loc.

— De exemplu, apare numai când ieşiţi afară sau dispare atunci când plângeţi?

— Nu ştiu. Nici n-am prea plâns în ultima vreme…

— Asta e foarte bine, nu-i aşa?

Spunând aceasta, a râs înfundat şi a întins mâna să ia parafa, pe care a apăsat-o cu putere pe fişa medicală. Era o parafă în formă de ochi. Un ochi cu contur albastru, semănând cu o migdală. A tras câteva linii şi a scris nişte cuvinte dificile în alfabet.

Halatul lui era strălucitor de alb. Cu întăritură la guler, călcat cu mare atenţie, îi învelea corpul, având măsura perfectă şi la umeri, şi la mâneci, şi la manşete. Până şi capacul stiloului ce-i ieşea din buzunarul de la piept părea un accesoriu atent studiat. Bătrâna de alături striga din ce în ce mai tare, necontenind să se plângă de durerea ei.

Soţul meu mi-a pus multe întrebări. Dacă aveam sau nu alergii, ce fel de lentile de contact purtam, cât de tare mă durea, antecedente, vârstă, profesie, obiceiuri de viaţă, greutate… Acum mi se pare de necrezut că el a vrut să ştie toate acele lucruri despre mine.

A stins becul din sala de consultaţii şi mi-a examinat pupilele cu un fascicul de lumină puternică. Şi-a apropiat faţa de a mea, susţinându-mi din spate capul cu mâna, iar cu degetul arătător mi-a atins uşor pleoapele. Îmi amintesc şi acum senzaţia de atunci.

Până la urmă, oricât mi-a studiat ochii, n-a reuşit să găsească cercul luminos. Concluzia a fost că probabil de vină era oboseala acumulată ca urmare a perioadei petrecute în Anglia, unde nu fusesem obişnuită cu stilul de viaţă, şi a exersării excesive a caligrafiei.

De îndată ce a început povestea noastră de dragoste, cercul luminos a dispărut fără să lase nici o urmă. N-a mai apărut a doua oară. O lumină fantasmatică şi păcătoasă, al cărei singur motiv de existenţă a fost să ne aducă pe noi împreună.

La două zile după grătar, mergând în vizită la domnul Nitta, am observat imediat că ceva se schimbase. Ca de obicei, draperiile erau trase în lături, Dona dormea la intrare, iar de la geam se zărea piciorul unuia dintre clavecine, dar simţeam că ceva lipseşte.

— Vă mulţumesc pentru masa de alaltăieri. A fost foarte plăcut. Poftiţi,

nu e nimic extraordinar, dar v-am adus nişte gogoşi. Tocmai le-am făcut.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră! Îmi plac foarte mult, mi-a mulţumit Kaoru, strângând punga la piept şi părând cu adevărat încântată. Domnul Nitta lipseşte două-trei zile, a adăugat ea, fără să-şi ia ochii de la gogoşi.

Am decis să ieşim la o scurtă plimbare cu maşina. Am întrebat-o îngrijorată dacă nu cumva i-a lăsat ceva de făcut în lipsa lui, dar lui Kaoru nu părea să-i pese.

— Nu e nici o problemă dacă chiulesc un pic. Nu e nimeni care să mă păzească.

Spunând acestea, şi-a îndesat cheile în buzunar şi a pornit-o rapid către Grasshopper.

— Nu încuiaţi uşa?

— Nici un hoţ n-o să fugă cu un clavecin în spinare.

M-am grăbit să o ajung din urmă.

Părând că ne spune ce bucuros ar fi să-l luăm şi pe el, Dona s-a apropiat de Kaoru.

— Tu rămâi aici să păzeşti casa, i-a spus însă aceasta pe un ton rece, aşa că s-a întors resemnat pe verandă.

Maşina era un 4x4 negru, care nu se potrivea deloc cu înfăţişarea lui Kaoru.

— Primul lucru pe care l-am făcut când am venit aici a fost să o cumpăr, cerând un avans din salariu. De aceea chiar şi acum veniturile mele sunt practic egale cu zero. Cred că aţi fi surprinsă dacă v-aş spune suma.

— Şi cum plătiţi cazarea şi masa?

— Am nişte bani puşi deoparte, dar nu cine ştie ce.

În maşină, în afară de o sticlă de apă minerală căzută pe bancheta din spate, nu vedeai nimic feminin, nici un accesoriu, nici alte obiecte personale. Kaoru conducea cu forţă. Lua bine curbele, învârtind cu îndrăzneală volanul, iar când ajungea la drum drept, apăsa tare pedala de acceleraţie.

Am mers de-a lungul malului unui lac şi am trecut prin faţa celui mai mare hotel şi a pârtiei de schi din zonă. Deşi era anotimpul în care verdele naturii îşi arăta din plin splendoarea, abia se zăreau câţiva oameni.

— Şi ce s-a mai întâmplat cu doamna aceea care era mediu nevăzător? m-a întrebat Kaoru.

Curentul ce intra prin geamul maşinii făcea ca părul ei scurt să tremure uşor.

— Păi… data trecută eram în punctul în care o lovise un elefant cu trompa, nu-i aşa? Mai apoi a fost descoperită de o pictoriţă căreia i-a devenit model, dar a fugit din cauza unei relaţii lesbiene. Între timp s-a îmbolnăvit de difterie, zbătându-se între viaţă şi moarte, iar cel care a îngrijit-o cât a fost bolnavă, un angajat al unei galerii de artă, i-a devenit soţ. A născut doi gemeni, însă unul a murit, având cordonul ombilical înfăşurat în jurul gâtului, iar celălalt s-a înecat cu lichidul amniotic… Cam asta e deocamdată.

— Şi continuă?

— Fireşte. E o viaţă de nouăzeci şi şase de ani.

— Cu toate acestea, e o serie neîntreruptă de întâmplări nefericite.

— Nu neapărat. Dacă ar fi într-adevăr o persoană lipsită de noroc, n-ar mai fi cazul să-şi publice pe cont propriu autobiografia.

Kaoru a încuviinţat din cap.

În scurtă vreme am ajuns la o fermă turistică. Se vedeau vaci la păscut, o fabrică de brânzeturi şi un siloz.

— Aşteptaţi-mă puţin, vă rog, a spus Kaoru oprind maşina.

De la magazinul de lângă casa de bilete, a cumpărat două cutii de lapte şi s-a întors.

— E foarte bun laptele de aici. Domnului Nitta îi place mult.

Era îmbrăcată cu o bluză albă de bumbac, o fustă neagră scurtă, iar în picioare avea o pereche de botine până la glezne. Cum întotdeauna fusese îmbrăcată în blugi, era prima dată când îi vedeam picioarele. Erau la fel de albe şi de fine cum îi era şi faţa.

Am coborât din maşină pe o pajişte aflată mai sus pe munte, la minute bune de mers cu maşina de la fermă, şi ne-am aşezat să ne odihnim pe o bancă. Pe iarbă erau trei carusele: cu căluţi de lemn, cu ceşcuţe de cafea şi cu avioane. Nefolosite de multă vreme, păreau abandonate.

— Când mă trimite cu diverse comisioane, fac adesea un ocol pe aici.

Pe spătarul băncii, pe jumătate dezlipit, era un anunţ publicitar. Totul în

jur era năpădit de buruieni şi se simţea un puternic miros de iarbă.

— Indiferent când vin, nu e niciodată nimeni aici.

Am băut laptele şi am mâncat gogoşile. Erau calde încă.

— Oare caruselele nu mai funcţionează?

— Le-am încercat o dată. M-am gândit că ar fi distractiv să mă dau singură, cât vreau, în căluşei. Dar oricât am tras şi am împins mânerul, nu s-au mişcat nici un pic.

Kaoru a muşcat din a doua gogoaşă.

— Bluza asta e tare drăguţă, am complimentat-o eu, iar ea şi-a lăsat timidă privirea în jos şi şi-a lins degetele de ulei.

— De obicei arăt rău, nu-i aşa? Domnul Nitta mă ceartă dacă port haine albe. Îmi spune că dacă sunt atentă să nu mă murdăresc, o să mă lovesc. Sunt destule pericole de înfruntat la fabricarea unui clavecin. Poţi să-ţi tai degetele în fierăstrăul electric sau să-ţi cadă peste picioare vreo placă groasă de lemn. De aceea m-am hotărât să mă îmbrac un pic mai frumos când lipseşte el.

— Păcat că nu vă poate vedea atunci când sunteţi elegantă.

— Nu, nu e vorba de asta…

Ca de obicei, pofta ei de mâncare era nestăvilită. În timp ce eu mâncam o gogoaşă, ea înghiţea trei. Prindea de jos între degete inelul gogoşii şi-l făcea să dispară printre buzele ei ca prin magie.

— Domnul Nitta e un maestru sever?

— …Asta e o întrebare grea, a ezitat ea. Nu-şi iese din fire, nu-şi varsă nervii pe tine, nu e sarcastic. Dar în ceea ce priveşte sunetele, e foarte strict. Extrem de sever. Aproape că mi-e frică de el.

Tonul vocii ei era cel al unei persoane care vorbea doar cu ea însăşi.

O vreme am rămas tăcute, privind curgerea norilor şi ascultând cântecul păsărilor, în timp ce panoul publicitar se lovea cu zgomot în spatele nostru.

— Apropo, unde a plecat?

Pusesem întrebarea care mă interesa cel mai mult.

— La soţia lui, mi-a răspuns ea după ce a luat o gură de lapte.

— Soţia lui?

— Da. Mai exact, fosta soţie.

— Se mai văd şi acum? Sau a mers să-şi vadă copiii?

— Nu, n-au copii. Dacă se văd… nu ştiu în ce măsură ăsta e cuvântul potrivit. În orice caz, la muzeul la care lucrează ea se mai ţin din când în când concerte. Şi pentru că se folosesc clavecinele făcute de el, merge să le acordeze…

— Ea e curator, nu?

— Da. N-am întâlnit-o însă niciodată. Deja divorţaseră când am venit eu aici.

Pe şosea a trecut o furgonetă, evitând maşina noastră oprită la capătul drumului. La picioarele noastre era o puzderie de floricele galbene, din care se ridicau, zburând, fluturi albi. Avioanele erau vopsite în roşu, albastru-deschis şi portocaliu, dar erau pline de rugină, unuia îi căzuse parbrizul, unuia îi lipsea volanul şi toate păreau nişte păsări rănite, ghemuite acolo.

— Întotdeauna fabricantul este obligat să le acordeze? Chiar şi atunci când concertele au legătură cu fosta lui soţie? am întrebat eu.

— Nu, nu e o regulă. Nu e nici o problemă dacă le acordează cineva care n-are nici o legătură cu fabricantul. Dar… cum să zic…? Probabil că e felul meu iresponsabil de a gândi, însă…

După această introducere, Kaoru a continuat:

— Cred că domnul Nitta se simte mai îndatorat decât ar trebui. Dat fiind că nu mai poate cânta la pian.

— Îndatorat?

— Da. Soţia lui era gata să dea totul pentru talentul său de pianist. Şi financiar, şi sufleteşte. Dar până la urmă lucrurile n-au mers aşa cum spera ea. Nu cred că neapărat asta a dus la divorţul lor, dar a rămas între ei ca o rană ce nu se mai putea vindeca. De aceea el vrea să-i ofere posibilitatea de a asculta cele mai bune sunete ale clavecinului, chiar dacă acum sunt despărţiţi.

— Oare, deşi au divorţat, încă o mai iubeşte?

Kaoru a strâns din buze câteva clipe, scoţând şi băgând la loc de câteva ori paiul de la cutia de lapte.

— Cred că e ceva diferit de iubire.

Rostise aceste cuvinte atât de categoric, încât mă luase prin surprindere. Era prima dată când o auzeam vorbind pe un astfel de ton.

— Trebuie să fie un fel de compensaţie. Din cauza regretului că nu a

putut deveni pianist, a adăugat ea, revenind la tonul discret dintotdeauna.

— Îl înţelegeţi în profunzime pe domnul Nitta, nu-i aşa? am dat eu glas, fără ocolişuri, gândului ce-mi trecuse prin minte.

Nu voiam ca ea să-mi interpreteze cuvintele drept ironie sau zeflemea.

— Domnul Nitta nu vorbeşte prea mult despre el, a răspuns, jucându-se cu manşetele bluzei.

Din când în când, privirea fetei rămânea fixată pe un punct undeva, în depărtare, ca pentru a-şi putea găsi cele mai bune cuvinte.

— Când lucrezi mereu împreună cu cineva, ajungi să înţelegi anumite lucruri în mod natural. Mai ales atunci când stai închis în atelierul acela. Noi dăm mare atenţie vibraţiilor aerului. Rezonanţei coardelor clavecinului. Tot aşa, ajungem să simţim şi rezonanţa sufletului celuilalt.

În înaltul cerului se auzea ciripitul păsărilor. Dacă te uitai în depărtare, verdele pădurii era atât de intens, încât te dureau ochii. Doar căluşeii, ceşcuţele de cafea şi avioanele dădeau atenţie vocilor noastre.

— Dar oare de ce se simte el atât de îndatorat? A ajuns totuşi un fabricant de instrumente muzicale foarte bun, am spus eu.

— Aşa este. E un fabricant excelent, şi asta n-are nici o legătură cu trecutul lui. Doar că domnul Nitta şi-a dorit să devină pianist şi ar fi putut deveni. De fapt, a mers la Viena ca să studieze, a câştigat un premiu la un concurs şi a susţinut şi un concert. Dar numai o singură dată.

— A spus el însuşi că nu era talentat…

— Nu. Avea foarte mult talent. Bineînţeles că eu nu l-am auzit concertând la pian, dar am căutat o dată în arhive. Articole despre domnul Nitta din ziarele de demult şi din revistele de muzică, de la bibliotecă. M-am gândit că mi se va ierta această curiozitate, căci era vorba despre omul ce urma să-mi devină maestru. Articolele elogiau apariţia unui nou geniu. Erau unele care îi publicaseră şi poza. Era mai slab decât acum, bretonul îi ascundea fruntea şi avea o faţă de tânăr foarte greu de mulţumit. Dar în talentul lui s-a strecurat un defect major şi decisiv. N-a mai putut cânta în faţa publicului.

Neînţelegând prea bine sensul acestor cuvinte, am lăsat să-mi scape o exclamaţie.

— Dacă în faţa lui se afla chiar şi un singur om, degetele refuzau să i se

mişte. Toţi profesioniştii au trac, dar oricât ar fi de emoţionaţi, odată ce încep să cânte, muzica va curge fără întrerupere. Pentru că mişcarea degetelor este coordonată la un alt nivel de conştiinţă decât cel al emoţiilor sau al bătăilor inimii. Dar, în cazul domnului Nitta, lucrurile stăteau cu totul altfel. E un fel de tulburare nervoasă.

Pronunţase apăsat cuvântul „tulburare“, de parcă ar fi fost unul special.

— Şi n-a putut să continue doar cu înregistrări?

— Se pare că a fost imposibil. Păţea la fel şi dacă directorul artistic ori tehnicienii de sunet ieşeau afară din încăpere, iar înăuntru rămânea doar el. Cu alte cuvinte, faptul că cineva îi asculta interpretarea la pian îl arunca într-o stare de angoasă, de teamă şi de confuzie. Iar degetele care nu puteau atinge claviatura i-au rămas ca o rană.

— Oare n-ar putea cânta nici în prezenţa mea?

— Nu cred, a răspuns Kaoru după câteva clipe de gândire.

— Nici la clavecin?

— Nu…

A scuturat din cap încă o dată şi a strâns cu o mână cutia goală de lapte, aruncând-o apoi într-un coş de gunoi.

Au mai trecut câteva maşini, după care s-a lăsat iar liniştea. Din când în când, o bucată ruptă din acoperişul caruselului flutura cu zgomot în bătaia vântului. Căluşeii din lemn priveau către noi cu ochi trişti.

— E ciudat, nu-i aşa? Am vorbit numai despre domnul Nitta…

— Chiar aşa.

— Vă rog să rămână între noi faptul că am pălăvrăgit atâta.

— Şi că aţi venit pe pajişte, chiulind de la treabă.

Kaoru a zâmbit şi s-a ridicat. Apoi mi-a arătat ultima gogoaşă rămasă şi m-a privit fără să spună nimic.

— Bineînţeles, am spus eu, iar ea a luat-o bucuroasă.

Oare de ce putea ea să vorbească atât de mult despre domnul Nitta? Densitatea vibraţiilor pe care le simţea în atelier îi aducea toate aceste cuvinte? Întrebările ce mi se năşteau în minte mă tulburau profund. Şi tocmai de aceea nu le puteam rosti.

Când am ajuns în parcarea de la Grasshopper, proprietăreasa tocmai făcea curat în cuşca păunului.

— Pe unde aţi fost să vă plimbaţi?

Şi-a scos prosopul pe care-l avea înfăşurat pe cap şi şi-a desfăcut părul strâns în coc.

— Am mers un pic pe munte.

Lăsându-se pe vine în faţa păunului, Kaoru se uita la el de jos în sus. Acesta s-a întors, a făcut vreo cinci-şase paşi spre grădină şi a început să scurme buruienile cu ciocul.

— N-ar trebui să le saluţi şi tu aşa cum se cuvine? a întrebat proprietăreasa, vorbindu-i ca unui copil, dar păunul s-a mulţumit să-şi scuture uşor coada, fără să pară că ar fi fost interesat de noi.

De la pensiune tocmai plecaseră nişte oaspeţi, iar la ferestrele deschise ale camerelor se vedeau pături puse la uscat, în timp ce dinăuntru se auzea zgomotul aspiratorului.

— Cum vi se pare la cabană? Dacă aveţi vreo problemă, vă rog să-mi spuneţi fără ezitări.

— Vă mulţumesc. Robinetul de gaz de la baie se deschide mai greu. Ştiţi cine ar putea să mi-l repare?

— Dacă e doar asta, am să sun eu la furnizorul de gaze. Îl ştiu bine, căci vine des pe aici.

— Vă rămân datoare.

— Nu e cazul, e o nimica toată.

Proprietăreasa s-a aplecat pentru a trage prin uşa de la intrarea în ţarc un furtun şi a început să spele pe jos. Braţele ce i se zăreau prin mânecile tricoului îi săltau pline, iar verigheta de la mâna stângă, cu care ţinea furtunul, era pe jumătate ascunsă, îngropată în pielea de pe deget. Când îşi mişca trupul, dădea o vagă senzaţie că grăsimea îi tremură uşor.

— Mă iertaţi, dar puteţi să-mi aduceţi troaca aceea din colţ? m-a rugat ea cu un aer spăsit. Dacă intru aici, mi-e greu să ies. Vedeţi dumneavoastră, nu pot să-mi strecor umerii prin uşă decât într-o singură poziţie. Dacă greşesc, rămân blocată în grilaj, nu mă mai pot mişca, iar păunul vine şi începe să-mi ciugulească picioarele. Nu ştiu de ce-i plac aşa de tare. Poate că au o culoare şi o consistenţă îmbietoare pentru un păun, cine ştie?

Vorbind fără întrerupere, proprietăreasa clipea des, ca să nu-i intre în ochi picăturile de sudoare ce-i alunecau pe faţă.

— Da, sigur, nici o problemă, i-am răspuns eu intrând în ţarc, să iau troaca pătrată şi goală.

— Mulţumesc, îmi sunteţi de mare ajutor.

— Cu plăcere.

În tot acest timp, Kaoru, ghemuită, se uita intens la păun. Acesta însă nu a învrednicit-o nici măcar cu o privire, ţinându-şi tot timpul capul în pământ.

— Oare am putea vedea cum îşi desface coada? a întrebat ea, întorcându-se spre proprietăreasă.

— Sigur că da.

Proprietăreasa a oprit apa, s-a apropiat de păun, şi-a depărtat puţin picioarele şi şi-a frecat mâinile cu un gest exagerat de pretenţios. Avea spatele lat, pe gambe i se vedeau venele, iar pielea ce-i acoperea laba piciorului i se revărsa din sandale.

— Sunteţi gata?

Afişând pe chip o concentrare de parcă ar fi urmat să facă o magie, şi-a întins mâna dreaptă spre capul păunului şi, proptindu-se în picioare, a strigat: „Hai!“ În secunda următoare, păunul şi-a ridicat capul şi, scuturându-şi penele din creasta în formă de evantai, şi-a înfoiat ţanţoş coada.

— Ah! a exclamat Kaoru, plină de admiraţie.

Penele ce se suprapuneau într-o întrepătrundere complicată erau de un verde intens.

Pasărea s-a rotit o dată. Kaoru a bătut din palme. Am aplaudat şi eu. Cu mâinile în şold, proprietăreasa dădea din cap satisfăcută.

Kaoru nu-şi mai dezlipea privirea de la penele păunului. Verdele i se reflecta în pupile, lăsându-şi umbra să-i cadă sub ochi.

Domnul Nitta nu s-a întors a doua zi, şi nici în ziua următoare.

— Trebuie să meargă şi la Tōkyō, şi în Gunma, şi în Yamanashi, la toate concertele. Sunt programate să se termine la sfârşitul săptămânii, aşa că luni se va întoarce, mi-a spus Kaoru.

— Nu v-aţi gândit vreodată că s-ar putea să nu se mai întoarcă? am întrebat eu.

— Nu e cazul, a răspuns ea. Se va întoarce cu siguranţă. Îl aşteaptă

clavecinele.

Tonul vocii ei era reconfortant şi convingător.

Cât timp domnul Nitta a fost plecat, Kaoru a venit să doarmă la cabană. Cum amândouă eram singure, am mâncat împreună la mine şi i-am propus să rămână şi peste noapte, dacă i se părea greu să se mai întoarcă la hanul unde stătea.

Seara, după ce şi-a terminat treaba, a apărut zâmbitoare pe terasă, ducând într-o mână un radiocasetofon portabil cu CD, iar în cealaltă, o plasă de hârtie cu CD-uri şi discuri. A evitat cu dibăcie „scândura pisicii-fantomă“.

Mi-am pus un şorţ pentru prima dată după multă vreme, am curăţat bine oala şi am făcut o grămadă de *tempura*. Creveţi, fasole verde, ciuperci *shiitake*, calamar, cartofi dulci, vinete. Am mâncat fiecare câte o porţie, iar apoi am mai prăjit o tură pentru Kaoru.

După ce am terminat de mâncat, ne-am mutat în camera de zi, în faţa combinei muzicale. Ne-am aşezat direct pe covor, am pus radiocasetofonul nu departe de noi şi am ascultat muzică. Combina noastră fusese cumpărată de tata cu mai bine de treizeci de ani în urmă şi, cum nu mai fusese folosită de ani de zile, mă gândeam că n-o să mai meargă, dar Kaoru a băgat-o în priză, a învârtit de butoane şi a pornit.

— Bun. Hai să începem cu asta…

Uitându-se în plasa de hârtie, Kaoru a stat puţin pe gânduri înainte de a scoate un disc şi de a da la o parte capacul pick-upului, ca să-l pună pe platan.

— *Şase sonate pentru violoncel şi bas continuu*, de Vivaldi.

Astfel, a anunţat titlul. Imediat, din boxele acoperite de praf s-a revărsat sunetul violoncelului.

Indiferent dacă era vorba de discuri sau de CD-uri, Kaoru le manevra cu mare grijă. Îşi arunca o privire peste copertă, atât pe faţă cât şi pe spate, şi, atentă să nu lase urme de degete pe disc, apăsa uşor butonul şi potrivea acul.

Trecuse atât de mult timp de când un disc se învârtise ultima oară pe acest pick-up, încât îmi era şi frică să număr anii. În serile de vară, când nimeni nu avea nimic special de făcut, ne adunam aici. Pe canapea, mama broda pernuţe, tata fuma pipă, iar eu şi sora mea eram absorbite în lucrul de

mână cu mărgele. Cineva îşi aducea aminte dintr-odată să pună un disc. Coloane sonore din filme, cântece pentru copii, muzică populară din Europa – genul acesta de melodii. Nimeni nu le dădea prea mare atenţie. Doar atunci când începea *Deşertul lunii*, îmi făceam auzită vocea: „Dă mai departe!“ Iar sora mea, fără să spună nimic, ridica acul pick-upului şi punea piesa următoare. „Dar de ce? E o melodie frumoasă!“, intervenea imediat mama.

Uram *Deşertul lunii*. De câte ori o ascultam, îmi venea să plâng. Îmi dădea senzaţia că sunt părăsită la capătul deşertului. Vedeam aievea buzele groase şi umede ale cămilelor şi şeile strălucind în lumina palidă a lunii.

— *Recital de muzică franţuzească pentru clavecin*. Gustave Leonhardt este considerat un Dumnezeu al clavecinului.

Kaoru se aşezase pe genunchi, cu mâinile încrucişate pe piept, întinzându-se din când în când după cana cu ceai de pe masă şi luând câte o gură. Aşa cum mă aşteptasem, combina nu mergea chiar bine, se auzea dintr-odată înfundat, mai apăreau interferenţe, dar nu atât de mari încât să strice atmosfera. Poate că tocmai această oscilaţie se potrivea bine rezonanţei clavecinului.

— *Concert pentru clavecin în Re minor* de Bach. *Colecţie de arii pentru clavecin – Despărţirea lui Sefauchi*. *Colecţie de piese pentru clavecin*, de Couperin. Volumul trei. *Fantezie cromatică şi fugă*. Iarăşi Bach.

Din punga de hârtie, scotea numai piese pentru clavecin. Ascultându-le, îl aşteptam pe domnul Nitta să se întoarcă. Pe măsură ce se lăsa seara, pădurea era învăluită într-un aer din ce în ce mai rece. I-am împrumutat o jachetă de lână.

Oare chiar acum domnul Nitta acordează un clavecin pentru fosta lui soţie? Gândul acesta nu mă făcea să sufăr nici un pic. Ceea ce mă deranja cu adevărat nu era absenţa lui, ci faptul că urma să revină alături de Kaoru.

În livingul cufundat în semiîntuneric, unde stătuserăm amândouă aproape nemişcate atâta timp, m-a străfulgerat o clipă gândul că nu ştiam unde mă aflu. Mi se părea ciudat şi nu înţelegeam de ce ascultam muzică la o combină veche, într-un astfel de loc şi de ce se afla lângă mine o tânără numită Kaoru.

Fără veste, amintirea acestei încăperi din vremea în care veneam aici cu

familia s-a suprapus peste ceea ce vedeam acum în faţa ochilor. Revedeam până şi forma ramei tabloului reprezentând o natură moartă, agăţat pe peretele de deasupra combinei. Compotiera rotundă, uşor deformată. Porumbul cu pănuşi. Şi trupurile turturelelor moarte. Ochii pe jumătate închişi, cu privirea fixă. Picioarele întinse fără vlagă, trupurile acoperite de pene stropite cu sânge.

Imaginea aceasta mă întrista aproape la fel de mult ca *Deşertul lunii*. Când eram singură, făceam orice să nu mă uit la tabloul acela.

Acolo unde cădea privirea turturelelor, stătea acum Kaoru. Chiar şi în amintirea mea, ea era aşezată unde trebuia, în faţa combinei, îmbrăcată cu jacheta mea şi aşteptând întoarcerea acului pentru a schimba discul ce se terminase.

— Să încheiem cu asta, a spus ea. *Plângerile lui Ieremia*. E muzică bisericească din Franţa, care se cântă în biserici cu trei zile înainte de Paşti.

Am încuviinţat din cap.

Era puţin diferită de ceea ce ascultaserăm până atunci. Nu avea nici uvertură, nici acompaniament, ci, singură, vocea unei femei se ridica din linişte. Nu era la fel de intensă ca într-un cântec, ci mai degrabă răsuna ca şi cum ar fi vorbit cu ea însăşi, în sufletul ei. Dar, în acelaşi timp, dădea impresia că este trasă în înaltul unui cer cuprins de întuneric.

— Credeţi că, în perioada barocă, oamenii ascultau asemenea lamentaţii pentru a-şi mângâia sufletul? a şoptit Kaoru, rostogolind pe covor spray-ul pentru curăţat discuri.

Neştiind ce să-i răspund, i-am umplut din nou ceaşca de ceai.

— „Milele Domnului nu s-au sfârşit. Milostivirile lui nu încetează. În fiecare dimineaţă sunt altele“, a citit ea primele rânduri, răsfoind broşura cu versuri.

În ochii ei a apărut aceeaşi strălucire ca în momentul în care păunul îşi răsfirase coada.

— Există cineva pentru care ar trebui să spun o rugăciune, a zis ea dintr-odată.

— Rugăciune? am repetat eu.

— Da.

Şi-a îndreptat genunchii sub ea, şi-a împreunat mâinile în faţa pieptului şi

a închis ochii. Gesturile ei erau atât de frumoase, că îţi tăiau respiraţia.

— Pentru iubitul mort?

În spatele nostru, cântarea bisericească se auzea în continuare. Fără să se mire că ştiam despre trecutul ei din Nagasaki, a încuviinţat din cap.

— A murit. Omul cel mai important pentru mine. În baia unui apartament întunecat, de cine știe unde.

— De ce într-o baie…?

— A fost ucis.

Era un cuvânt total nepotrivit împrejurărilor, dar rostit de Kaoru căpătase o nuanţă de consideraţie. De aceea în acel moment nu i-am putut înţelege semnificaţia. Nu ştiam cum să continui conversaţia.

— A fost înjunghiat de o altă femeie, cu care se întâlnea în secret. De atâtea ori, de atâtea ori, de atâtea ori… a murmurat ea ca o rugăciune.

Îi auzisem şoapta, dar îmi era imposibil să-mi imaginez scena. Iar asta îmi stârnea o mare neliniște.

Am simţit că mi-e imposibil să stau așa, fără s-o ajut într-un fel sau altul. S-o mângâi pe spate, s-o iau de umeri, s-o prind de mână – aveam impresia că dacă aş fi atins-o, aş fi putut să-i alin durerea sufletului. Dar nu am putut face altceva decât să continui să ascult în liniște cântul profetului.

5

Domnul Nitta s-a întors luni, întocmai cum spusese Kaoru. Seara, aşezată fiind la masa de lucru, am auzit voci şi am ieşit pe terasă tocmai când cei doi se îndreptau pe jos spre pensiune. Cărau un clavecin.

— Ce faceţi cu el? am strigat eu, aplecându-mă peste balustradă.

— L-am terminat şi-l trimitem profesorului universitar. A ieşit bine, sună foarte frumos. Mâine e ziua fiicei lui, a răspuns domnul Nitta, oprindu-se.

Kaoru şi-a ridicat şi ea privirea către mine. A mijit ochii, orbită de razele soarelui ce apunea. Rămăşiţele gesturilor de rugăciune pieriseră pe nesimţite.

— E prea greu ca să-l duceţi doar în doi. Vin să vă ajut.

— Mulţumim, dar nu e nevoie. Îl ducem numai până în parcare, unde îl urcăm în furgonetă, iar de-acolo nu mai e altceva de făcut decât de condus maşina. Clavecinul nu e de fapt aşa de greu cum pare. E un instrument care cântăreşte destul de puţin, căci e gol pe dinăuntru.

— Îl încărcaţi într-o furgonetă?

— Da, dar punem separat cutia de picioare, mi-a răspuns de data aceasta Kaoru.

— Nu prea mai putem sta acum. Dar nu veniţi cu noi pe lac, la o plimbare cu barca, într-una din zilele acestea? Ca să ne mai destindem, câteodată facem concurs de bărci. Vă invităm când mergem data viitoare.

Domnul Nitta şi-a schimbat poziţia braţelor şi şi-a recăpătat echilibrul.

— Sigur că da, mi-ar face plăcere. Aveţi grijă de dumneavoastră!

Le-am făcut cu mâna. Cum amândoi aveau mâinile ocupate, m-au salutat doar înclinând din cap.

Domnul Nitta ţinea partea cu claviatura, iar Kaoru prinsese instrumentul din partea opusă. De-abia terminat, clavecinul lucea mândru. Cei doi luau cu dibăcie curbele drumeagului acoperit de pietriş. Fără să scoată o vorbă,

respirând în acelaşi ritm şi manevrând clavecinul, se protejau unul pe altul.

Patru picioare, douăzeci de degete, două perechi de adidaşi, un clavecin. Toate acestea alcătuiau o formă perfectă. Nu lipsea nimic.

După plecarea lor, am mai rămas sprijinită de balustradă o vreme. M-am gândit să mă întorc la treabă, dar nu aveam starea necesară pentru a ţine stiloul în mână. Femeia ce fusese mediu şi pierduse doi gemeni a născut un băiat perfect sănătos trei ani mai târziu, dar tot atunci soţul i-a fost luat la război, iar ea se lupta cu sărăcia.

Era de necrezut că un clavecin părăsea pădurea aceasta. Fără să-mi dau seama, ajunsesem să cred că aceste instrumente nu puteau exista decât alături de domnul Nitta. Îmi dădeam seama cu uimire că viaţa lui consta de fapt în a le duce în lumea de afară. Iar alături de el stătea Kaoru.

Am luat-o pe cărare în direcţia pensiunii. Nu aveam intenţia să-i întâlnesc, ci doar să mă plimb puţin, dar când am ajuns în parcare şi am văzut că nu era nimeni, m-am simţit oarecum dezamăgită.

Păunul ieşise din ţarc şi era acum în grădină. În sufrageria pensiunii era aprinsă lumina şi se auzea zgomot de tacâmuri, dar proprietăreasa nu se zărea nicăieri. Cu gâtul de un verde-smarald uşor curbat, pasărea mergea în cerc pe pământul moale.

M-am apropiat de el din spate, am aşteptat să se oprească, m-am proptit pe picioare şi, întinzându-mi mâna dreaptă deasupra capului său, am strigat: „Hai!“ Însă el s-a mulţumit doar să scoată un „Guuu“ şi nu şi-a mişcat penele nici măcar un milimetru. Apoi s-a întors gânditor la plimbarea lui.

Am intrat imediat în sezonul ploios, iar zilele în care zăream soarele erau din ce în ce mai puţine. Odată pornită, ploaia cădea tăcută şi stăruitoare, îmbibând pădurea cu apă.

M-am hotărât să mă întorc la Tōkyō doar pentru o zi. Trebuia să mă întâlnesc cu bătrâna doamnă englezoaică, pentru a discuta despre aspectul copertei şi al cuprinsului şi să merg la magazinul fondului plastic din Mejiro, ca să-mi cumpăr cerneală şi hârtie, căci nu prea mai aveam. Trecuseră aproape două luni de când venisem la cabană.

Domnul Nitta m-a condus cu furgoneta până la gară. Era într-o joi şi, bineînţeles, ploua.

— Ploaia aceasta necontenită nu e bună pentru instrumentele muzicale,

nu-i aşa? am întrebat eu.

— Când şlefuim plăcile de rezonanţă, dacă umiditatea nu este peste patruzeci la sută, nu ies bine, mi-a răspuns el, potrivind oglinda retrovizoare.

Când am rămas doar noi doi, conversaţia nu s-a mai legat deloc. Treceau lungi momente de tăcere până când unul dintre noi deschidea gura să spună ceva. Doar zgomotul ştergătoarelor de parbriz continua ritmic. Nu era însă nimic neplăcut, iar liniştea dintre noi mă lăsa să mă bucur cât voiam de senzaţia dată de apropierea lui.

— Placa de rezonanţă e cea mai importantă parte dintr-un clavecin?

— Da. E viaţa lui. Deoarece grosimea e diferită în cazul sunetelor joase şi al celor înalte, o răzuim măsurând-o în zeci de locuri cu micrometrul. Şi e de-ajuns un singur fir de nisip ca s-o zgârie, aşa că trebuie să curăţăm masa de lucru până devine netedă şi s-o acoperim cu un postav subţire.

— Când am văzut pentru prima oară un clavecin, ochii mi-au căzut mai întâi pe placa de rezonanţă.

— Dacă este într-adevăr bine lucrată, ajunge doar s-o atingi uşor şi o auzi vibrând.

Când tăcerea se prelungea prea mult, era destul să discutăm despre clavecine. Cel mai mult îmi plăcea de el atunci când vorbea despre acestea din urmă.

— În cazul acesta, Kaoru încă nu se descurcă?

— Aşa e. Cu toate astea, la cel pe care l-am trimis zilele trecute profesorului, ea a sculptat roza.

— Roza?

— Mă refer la rozetă. În placa de rezonanţă există o mică deschizătură, în care se gravează iniţiala fabricantului.

— A, da, îmi amintesc de ea. O emblemă rotundă, nu-i aşa? Acoperită cu foiţă de aur.

— Exact. A realizat-o foarte bine, a spus el trăgând de volan spre stânga şi accelerând uşor.

Să gravezi cu grijă iniţiala lui, s-o acoperi cu foiţă de aur, s-o incrustezi în cel mai frumos loc. Era fără îndoială o îndeletnicire fermecătoare şi misterioasă. Iar Kaoru reuşise s-o ducă la bun sfârşit cu măiestrie.

— Ce aburi ies! a remarcat el.

Maşina coborâse dealul, iar acum traversam podul ce ducea spre staţiunea cu izvoare termale. Muntele de pe care abia coborâserăm era învăluit în ceaţă şi se pierdea în depărtare. Stropii de ploaie ce loveau parbrizul păreau din ce în ce mai mari.

— Bine-ar fi ca *shinkansen*-ul să nu întârzie din cauza vremii…

— Ca să fiu sinceră, nu-mi vine deloc să stau singură, să mă scuture trenul trei ore ca să ajung la Tōkyō sau oriunde altundeva, am spus eu, întorcându-mă voit cu spatele spre el, ca să mă uit în jos, la râu.

— Nu mergeţi să vă întâlniţi cu soţul dumneavoastră?

De ce aducea vorba despre soţul meu? Mi se părea complet lipsit de eleganţă. Fără să spun nimic, am scuturat din cap.

— Mă întorc doar pentru că am de rezolvat nişte probleme legate de muncă. Am câteva întâlniri cu clienţii, îmi verific căsuţa poştală, scot nişte bani de la bancă… Lucruri mărunte. Dacă le comparăm cu a sta lângă un clavecin…

În loc de „clavecin“, de fapt… „lângă tine“… asta aş fi vrut să spun.

— Vi se pare ciudat, nu-i aşa? Am apărut dintr-odată într-o cabană lăsată de izbelişte ani de zile, nu fac nimic extraordinar, nu vine nimeni să mă conducă, mă mulţumesc doar să pierd vremea…

— M-am gândit că aveţi motivele dumneavoastră. Kaoru şi cu mine ne-am imaginat tot felul de lucruri, după bunul nostru plac. Dar nu-i mai bine aşa? Atâta vreme cât locuim în mijlocul pădurii, putem să ne ducem viaţa fără să ne împiedicăm de nici un fel de motive şi circumstanţe.

Drumul trecea printre câmpuri de orez inundate, apoi continua prin câteva orăşele. Nu mai era mult până la destinaţie. Îmi doream ca gara să nu se mai vadă niciodată şi să rămân alături de el pentru totdeauna. Era o dorinţă atât de puerilă, încât am abandonat-o imediat. Panouri de semnalizare, linia suspendată a *shinkansen*-ului, puncte de informare turistică – inima îmi tresărea de fiecare dată când apărea câte un indiciu că ne apropiem de gară.

— Cu siguranţă mă întorc, am spus. La Tōkyō nu mă aşteaptă nimic care să mă facă fericită.

Domnul Nitta nu mi-a răspuns.

— Mă voi întoarce de îndată ce-mi voi termina treburile.

Deja se zărea sensul giratoriu din faţa gării. Un autocar gol, fără turişti, stătea parcat, singur.

— Vă voi aştepta.

Doar atât mi-a spus, în timp ce eu eram întoarsă cu spatele, încercând să deschid portiera din dreapta.

— E o căldură umedă în Tōkyō, am zis eu, deschizând discuţia.

— Acolo plouă? a întrebat soţul meu.

— De unde ştii?

— Am sunat la pensiune şi am întrebat.

— Aha…

— Agenda telefonică a rămas deschisă la pagina respectivă. Aşa mi-am dat seama.

Stăteam în sala de consultaţii, unul în faţa celuilalt, ca atunci când ne întâlnirăm prima oară. Era joi după-amiază, orele de consultaţie se terminaseră, plecaseră şi asistentele, şi personalul de la recepţie, nu mai era nimeni. El se aşezase pe scaunul lui rotativ, iar eu stăteam pe taburetul rotund pentru pacienţi. Halatul alb, pe care tocmai şi-l scosese, era aruncat într-un coş de plastic.

— Acolo plouă întruna.

— De ce aşa, dintr-odată? Şi fără să spui nimic…?

— Nici eu nu ştiu.

— Te-ai gândit la asta dinainte? Ca să mă pui pe mine într-o situaţie dificilă?

— Nici vorbă. Mi-a venit deodată. Nu m-am gândit nici să fac pe cineva să se simtă stânjenit, nici să pedepsesc pe cineva, nici să stârnesc vreun scandal.

— Poate că tu n-ai vrut asta, dar eu mi-am făcut griji. Am căutat şi la toaletă, şi în baie, m-am uitat până şi în maşina de spălat, am întors cu susul în jos chiar și debaraua, ca să văd dacă nu cumva lipsesc frânghia sau pesticidele pentru grădină. Te-am căutat prin tot cartierul, pe jos, până dimineaţa.

Vorbea pe jumătate cu mândrie, pe jumătate justificându-se.

— Dimineaţa am observat agenda. M-am gândit mult dacă să vin la

cabană, să te văd, sau dacă să-ţi scriu.

— M-ai sunat o dată în toiul nopţii?

— Nu, a scuturat el din cap. Am vrut, dar n-am făcut-o. Am înţeles de la proprietăreasă că eşti bine şi, pe lângă asta, să vorbesc cu tine fără să ne putem vedea însemna probabil să-ţi spun multe lucruri care te-ar fi făcut să te simţi încolţită.

Neonul din camera de aşteptare era stins, jaluzelele lăsate, aşa că sala de consultaţii era cufundată în semiîntuneric. Pe o tavă argintie de pe masa pe care soţul meu îşi ţinea coatele erau înşirate ordonat câteva flacoane de medicamente maro, gri şi verzi, mai multe pensete, unguente, picături pentru ochi, beţişoare cu vată şi un pix cu laser. Pe pat rămăsese o girafă de pluş, probabil uitată de vreun copil. Petele de pe gâtul ei aveau urme de degete.

— Şi eu am căutat în maşina de spălat prima oară când tu ai plecat de-acasă fără să-mi spui.

Liftul din hol s-a oprit, s-au auzit uşile deschizându-se, dar nimeni n-a intrat în cabinet.

— M-am întrebat dacă n-ai căzut în cap în timp ce încercai să pui lenjeria înăuntru. Sau dacă nu te-ai înecat fiindcă erai beat. Când omul e confuz, îi trec prin minte tot felul de lucruri prosteşti, nu-i aşa?

Am întins mâna după girafă şi mi-am aşezat-o pe genunchi.

— În orice caz, nu ajungem nicăieri dacă rămânem aici. Eu trebuie să plec în curând. Merg la petrecerea de pensionare a unui profesor. De asta zic, mai bine mergi acasă şi vorbim acolo pe îndelete.

— Mai aşteaptă puţin.

— Ce să aştept?

— Vreau să continuăm să trăim aşa, separaţi, încă o vreme.

— Dacă mai stai mult în locul acela atât de izolat, vor apărea probleme legate de munca ta. Chiar dacă rămânem separaţi, hai măcar să ne gândim la o soluţie mai bună. Şi-apoi, mai e şi problema formalităţilor care trebuie îndeplinite în legătură cu asigurările de sănătate, cu buletinul, cheltuielile zilnice, impozitele…

Asigurări?! Impozite?! Aveam senzaţia că nu mai auzisem asemenea cuvinte de o veşnicie şi că îmi trebuia ceva timp până să le înţeleg sensul.

El se pricepea de minune să rezolve problemele de zi cu zi. Aşa a fost dintotdeauna. Ştia cea mai bună metodă de a economisi. Înţelegea în întregime conţinutul tuturor hârtiilor care veneau de la fisc. Aduna cupoanele de reducere la benzină şi primea un plin gratuit o dată la trei luni.

— Şi totuşi, aş vrea să rămân la cabană o vreme.

— O vreme? Cât, adică?

— Nu ştiu. Nu ştiu, dar deocamdată vreau să mă laşi în pace.

— Ai impresia că dacă o ţii aşa, o să iasă ceva bun?

— Nu ştiu…

— M-am săturat s-aud asta.

Închidea şi deschidea încontinuu pixul cu laser. O luminiţă rotundă clipea pe perete.

Mi-am trecut degetele peste corniţele girafei şi i-am mângâiat ochii. Erau două bile de sticlă de un negru atât de intens, încât păreau că plâng.

— Nu m-ai consultat niciodată de când ne-am căsătorit.

Nu venisem niciodată aici ca pacient, şi nici acasă nu mă examinase vreodată. Nu mi-a răspuns, iar eu am continuat fără să-i dau atenţie.

— E drept că nici ochii mei n-au mai avut de suferit.

Când am simţit că sentimentele soţului meu se răceau, m-am rugat să mă îmbolnăvesc. Glaucom, conjunctivită, dezlipire de retină – nu conta ce. Chiar şi un cerc luminos cu cauză necunoscută. Dacă aş fi dezvoltat vreo boală de ochi, poate că s-ar fi întors cu sufletul către mine. M-ar fi privit până în străfundul pupilelor. Aşa credeam.

— Bine. Eu trebuie să plec.

M-am ridicat şi am pus girafa înapoi la locul ei.

Acasă nu era o dezordine aşa de mare cum mă aşteptasem. Sau, mai degrabă, puteam spune că lucrurile erau mai ordonate decât atunci când plecasem. Ziarele şi revistele erau toate aranjate pe stativ, scrumierele erau proaspăt spălate, fără urmă de mucuri de ţigară, omleta aruncată în chiuvetă dispăruse.

Pe masa din sufragerie se afla o floare într-un ghiveci pe care nu-l ştiam. Oare femeia aceea trecuse pe aici? Se prea poate. Oricum, n-aveam ce face. Frunzele, care semănau cu cele de bob, erau dese şi pline, iar pământul era impregnat cu apă.

Am intrat în dormitor, mi-am îndesat în geantă hainele de vară şi, după un moment de ezitare, am pus şi un pulover gros şi un pardesiu, fără să le scot din învelitoarea de plastic de la curăţătorie. Am mai luat şi o pereche de mănuşi şi o căciulă pe care nu le purtasem aproape niciodată. Ştiam că la cabană vara era scurtă şi că în curând urma să vină frigul.

Hainele soţului meu erau aranjate frumos în comodă. Cu toate acestea, nu arătau ca şi cum ar fi stat nefolosite multă vreme, ci aveau pe ele urme care lăsau să se vadă că fuseseră scoase şi puse înapoi. Acele de cravată, care întotdeauna zăceau împrăştiate prin sertar, erau aliniate acum la milimetru. Am închis încet sertarul, având grijă să nu stric acea ordine perfectă.

Legat cu un elastic de cauciuc, teancul de corespondenţă era pus sub facturile de telefon. Nu aveam nici măcar o singură scrisoare importantă. Pliante publicitare de la centrele comerciale sau de la buticuri, formulare de participare la întâlnirile absolvenţilor, o notificare de schimbare de adresă de la o prietenă care se mutase şi buletinul asociaţiei de caligrafie.

Oare îmi mai rămăsese ceva de făcut? Mă gândeam la asta în timp ce beam nişte suc de mere pe care îl scosesem din frigider. Întreaga cameră părea dezorientată. Uscătorul de vase, veioza, telecomanda videoului, pe care le folosisem până de curând, toate păreau distante şi reci. Am încercat să-mi aduc aminte de mine, cea care locuise aici, dar nu am reuşit.

Dintr-odată, fără veste, s-a auzit vioara. Aceeaşi melodie. Tresărind surprinsă, am strâns tare paharul în mână.

De melodia asta îmi aminteam cu siguranţă. Puteam fredona întreaga piesă, de la început până la sfârşit. Îmi puteam readuce în faţa ochilor silueta băiatului în mijlocul câmpului de maci, pe înserat.

Nu mai voiam să pierd nici o secundă până să mă întorc în adâncul pădurii. Nu aveam nici un motiv să mai pierd vremea pe-aici. Am pus cutia cu suc de mere înapoi în frigider, am trântit uşa după mine şi, lăsând paharul aşa cum era, cu urme de ruj, am alergat până la gară.

Deşi îmi spusese că mă va aştepta, domnul Nitta era plecat la Fukushima când am ajuns eu.

— De data aceasta se întoarce într-o zi sau două, căci nu e vorba decât de un singur concert. Cineva care anul acesta foloseşte pentru prima oară un clavecin de-al domnului Nitta, mi-a spus Kaoru.

Nu punea suflet în mod special atunci când vorbea despre el. Rostea frazele fără nici o ezitare, de la subiect la predicat, ca şi cum le-ar fi învăţat pe de rost înainte. Dar nu cu răceală. Ba dimpotrivă. În curgerea vocii ei reţinute erau nişte intervale de aer minuscule, în care regăseai ceva ce semăna a căldură.

Kaoru era cea care îmi vorbea întotdeauna despre domnul Nitta. Iar tot ce ştiam despre Kaoru venea de la el. Ca şi cum ei doi şi-ar fi susţinut reciproc această lume mică.

Am aşteptat amândouă întoarcerea lui. De câte ori mă uitam la ea, făcea altceva. Dădea cu aspiratorul în atelier, exersa şlefuirea în baraca de prefabricate, topea adezivul într-o oală de cupru, făcea rulouri de varză cu carne în bucătărie sau cânta la clavecin…

Având grijă să nu mă prindă vreo răceală, eu mă jucam alături cu Dona. Kaoru era foarte concentrată când făcea ceva. Strângea tare din buze, se încovoia de spate, iar obrajii i se îmbujorau. Când trăgea la rindea, părea de-a dreptul speriată.

Dona nu ştia să facă nimic. Am încercat să-l învăţ să dea lăbuţa, dar n-a făcut altceva decât să-şi dea ochii peste cap şi nu mi-a arătat nici cel mai mic semn de bunăvoinţă.

— Ai nişte ochi aşa de frumoşi şi totuşi nu vezi?! i-am spus, dar nici atunci nu m-a băgat în seamă. Vezi lumea în tonuri de albastru?

Aveam impresia că albastrul ochilor lui devenise şi mai pur decât în ziua când îl văzusem prima oară.

— Nu vrei să faci schimb cu ai mei?

Cu balele curgându-i din gură, Dona şi-a încolăcit spinarea.

Când Kaoru a luat o pauză, ne-am plimbat prin pădure, am vorbit în neştire pe marginea bălţii şi am mers la pensiune să vedem păunul. Am rugat-o pe proprietăreasă şi aceasta a acceptat cu amabilitate să facă mica ei magie, pentru ca pasărea să-şi desfacă penele din coadă.

Seara ne-am petrecut-o acasă, ascultând muzică. Kaoru a adus cu ea multe discuri şi CD-uri. Iar la sfârşit a pus *Plângerile lui Ieremia*.

Mi-a vorbit despre multe lucruri. Despre familia de la hanul unde locuia ea acum. Despre prima ei întâlnire cu domnul Nitta. Despre numele adevărat al lui Dona – care era de fapt Donatello. Despre compozitorii,

actorii şi mâncărurile ei preferate. Despre ce se întâmplase când stătea la cămin, la şcoala misionară.

N-a scos însă nici un cuvânt despre logodnicul care fusese ucis. Dacă subiectul conversaţiei se îndrepta cumva în direcţia aceea, scotea un oftat adânc şi închidea gura. Ca şi cum în amintirile ei acea întâmplare era înconjurată de un zid gros şi rece.

Domnul Nitta a venit înapoi în seara celei de-a doua zile. S-a întors la ea.

6

Seara, mi-am pus lângă pernă romanul poliţist pe care îl împrumutasem de la bibliotecă, am stins lumina şi, în momentul în care am închis ochii, am auzit un strigăt ciudat. Era un sunet neobişnuit şi pentru un animal, şi pentru un om.

După încă vreo cincisprezece secunde, s-a auzit din nou. Acelaşi ton, aceeaşi senzaţie stranie. Ca un strigăt de furie sau un ţipăt de durere.

Un câine sălbatic, o vulpe ori vreun urs rănit? Oare pe aici sunt urşi? Se prea poate ca tot felul de fenomene surprinzătoare să se petreacă noaptea în pădure. Cu astfel de gânduri, m-am cuibărit mai adânc sub plapumă, încercând să-mi acopăr bine urechile.

Însă oricât am aşteptat, nu dădea semne să înceteze, ba dimpotrivă, se apropia din ce în ce mai mult. Deşi mă rugam ca ţipătul să fie înghiţit de adâncul pădurii, părea că vine direct spre locul în care mă aflam eu.

Se auzea din ce în ce mai tare şi am început să disting ceva ce semăna cu o voce şi cu sunetul ierbii frângându-se sub greutatea unei tălpi. Da, era cineva care striga, cu siguranţă.

— Hei! Hei!

Nu era urs, era om.

— Hei! Deschide!

Bărbatul începuse să bată în uşă. Părea să fie beat criţă.

Primul la care m-am gândit a fost domnul Nitta. Dar nu-mi venea să cred că cineva care făcea clavecine atât de frumoase s-ar fi putut îmbăta într-un asemenea hal. Şi, pe lângă asta, vocea părea a fi a unui bărbat mai tânăr decât el.

Să fi fost soţul meu? Aceasta era o idee încă şi mai înfiorătoare. Ar fi fost în stare. Spusese că vrea să vorbim, dar, de fapt, nu mă iertase.

Am încercat rapid să mă gândesc la ce-ar trebui să fac dacă era într-

adevăr soţul meu. Să deschid sau nu? Să chem sau nu poliţia?

În acest timp, bărbatul dăduse un ocol casei. Terasa scârţâia. În plus, a păşit greoi pe scândura aceea, care a scos un sunet ca un mieunat ascuţit de pisică.

M-am gândit că, în orice caz, ar trebui să cobor şi să văd mai bine care era situaţia. Am luat-o pe scări încet, ca să nu-mi trădez prezenţa.

— Deschide!

Bărbatul scutura uşa de sticlă. Eram îngrozită, deoarece mi se părea că va ceda dintr-o clipă în alta. M-am ascuns după canapea, cu spatele încovoiat şi cuprinzându-mi genunchii cu mâinile. Aveam impresia că sunt mai în siguranţă dacă mă fac mică.

— Te rog! Deschide!

Strigătele lui se transformau încet-încet în suspine.

— De ce nu deschizi? Te implor, deschide!

În ciuda vocii plângăcioase, forţa cu care scutura uşa nu părea să se domolească. Traversa terasa de la dreapta la stânga, iar din când în când se sprijinea de uşă.

Nu era soţul meu. Mi-am dat seama de asta pentru că observasem un accent regional în felul în care vorbea. Dar lucrul ăsta nu mă liniştea deloc. Panica mea creştea şi mai mult. Creierul, viscerele, membrele îmi erau toate răvăşite.

M-am târât până în bucătărie şi am atins cu degetul cheia de la uşa din spate.

— Te rog! Ce ai? De ce?

Îmi era groază să deschid chiar şi un milimetru, dar mi se părea şi mai înfiorător să intre cu forţa. Am înghiţit în sec, am învârtit cheia o dată şi apoi, fără să mă mai gândesc la nimic, am luat-o la fugă desculţă, prin uşa deschisă. Zgomotul bătăilor în sticlă continua să se audă în spatele meu. Mi-a trecut prin minte că, dacă bărbatul m-ar vedea, ar putea alerga după mine, dar mi-a fost peste putinţă să întorc capul. Pijamaua mi se agăţa de crengi. Moi, dure, umede, călcam pe tot felul de lucruri, neştiind ce sunt.

Când am ajuns la domnul Nitta, nu-mi puteam ţine ochii deschişi din cauza luminii orbitoare. De frică sau poate din cauză că alergasem tot drumul, deşi voiam să-i explic ce se întâmplase, buzele îmi tremurau atât de

tare, că nu puteam vorbi. A aşteptat răbdător să mă calmez.

S-a ocupat de toate cu multă pricepere. Eu n-a trebuit decât să aştept în luminoasa cameră de zi, cufundată într-un fotoliu confortabil. S-a apropiat fără teamă de bărbatul acela – se pare că l-a găsit dormind lat pe terasă - şi a încercat să-l întrebe ce se întâmplase, dar n-a reuşit să stea de vorbă cu el. Nu-l cunoştea, aşa că a chemat poliţia, care a venit într-un final şi l-a luat. Cum nu distrusese nimic, poliţiştii l-au catalogat simplu ca persoană în stare de ebrietate şi totul s-a terminat.

— Puteţi sta liniştită. Se pare că n-a avut nici un fel de intenţii rele.

De cum s-a întors, domnul Nitta a urcat la etaj, de unde a adus o pătură pe care mi-a pus-o pe genunchi. Sirena maşinii de poliţie se auzea îndepărtându-se prin pădure.

— Îmi cer scuze că v-am dat atâta bătaie de cap.

— Oricine s-ar fi speriat dacă un bărbat ca acela i-ar fi bătut în fereastră dintr-odată, în toiul nopţii.

Pesemne că încă nu se culcase, căci era îmbrăcat într-o cămaşă în carouri şi în blugi. Observând asta, mi-am dat seama de propria mea ţinută şi, ruşinându-mă, mi-am tras pătura până la umeri.

— Se pare că era băiatul poştaşului, aşa a spus unul dintre poliţişti. S-a îmbătat, a fost dat jos din taxi de către şofer şi probabil a confundat cabana cu casa lui.

Aş fi vrut să-i mulţumesc mai mult, dar tremurul buzelor nu mi se oprea nicicum. Tot ce-am putut face a fost să dau din cap.

Clavecinul de lângă intrare şi cel de lângă fereastra dinspre sud dispăruseră, iar acum camera părea pustie şi tristă. Rămăsese cel alb, cu claviatura deschisă şi cu o partitură pe pupitru, lăsând impresia că cineva cântase la el până de curând.

Dona dormea încolăcit, într-o cutie de carton aflată între living şi bucătărie. Kaoru – chiar şi atunci când alergam ca prin vis, mi-a trecut prin minte gândul că ea ar putea fi aici – se întorsese deja la han şi nu era prin preajmă.

Mai târziu, domnul Nitta mi-a dezinfectat rănile de la picioare. A scos dintr-un sertar o trusă de prim ajutor, a luat cu penseta puţină vată şi a impregnat-o cu dezinfectant. Trusa era veche, dar de calitate. Era plină cu

toate medicamentele posibile.

— Nu par să fie spini, a murmurat el ca pentru sine, examinându-mi atent picioarele şi ştergând cu tamponul de vată zgârieturile.

Degetele lui mă atingeau cu cea mai mare grijă, astfel încât să nu mă doară. Mişcarea lor era atât de elegantă, de parcă ar fi construit o piesă de clavecin.

Oare picioarele mele erau destul de frumoase încât să merite un astfel de tratament? Gândul acesta m-a făcut să mă simt jalnic, dar în acelaşi timp îmi doream ca el să mă atingă cât mai mult posibil.

— Nu pot suporta beţivii, am spus.

— Nimeni nu-i suportă, a răspuns el, schimbând tamponul de vată.

Mirosul dezinfectantului mi-a trezit nostalgii.

— Sunt cei mai mari duşmani ai vieţii mele.

— Şi eu mă ameţesc adesea.

— Când a apărut bărbatul acela, m-am gândit la început că sunteţi dumneavoastră. Îmi cer iertare că v-am bănuit de aşa ceva.

— Dacă e să vin în vizită la dumneata, Ruriko, cred că mă pot gândi la o cale mai elegantă, a exclamat el râzând. Bine. Cred că e de-ajuns atât. Mai doare?

Am scuturat din cap că nu. A aruncat tamponul de vată la coş şi a închis cu un zgomot sec încuietoarea metalică a trusei de prim ajutor.

Perdelele erau trase în lături, la fel ca în timpul zilei, iar noi stăteam în semiîntuneric, însă nu-mi era frică, atâta vreme cât era şi el acolo. Lumina ce se prelingea afară lăsa să se zărească vag conturul arborilor.

— Am mai păţit o dată să fiu rănită în toiul nopţii şi să trebuiască să merg la spital, am spus eu coborându-mi privirea spre vârfurile reci ale picioarelor. Am fost lovită de soţul meu beat.

Domnul Nitta n-a spus nimic, închizând încă o dată cu un clinchet metalic trusa de prim ajutor.

— Beţia scoate la iveală o forţă de necrezut, nu-i aşa? O singură palmă peste obraz m-a proiectat în aer şi m-a aruncat într-un colţ al camerei. Se poate ca de fapt să mă fi rostogolit pe spate, dar am avut senzaţia că pentru o clipă am fost pur şi simplu azvârlită în aer. Am dat cu capul de colţul dulapului.

— Şi ce s-a întâmplat apoi?

— Am avut hemoragie internă, iar jumătatea stângă a feţei mi s-a umflat foarte tare. Atât de mult, încât aproape mă fascina.

— …

— Apoi fascinaţia s-a transformat în teamă. Nu de soţul meu. De faţa mea. Aşa că am fugit la spitalul din apropiere şi l-am trezit din somn pe doctor, ca să mă consulte. Însă am avut grijă ca înainte de asta să-mi schimb pijamaua cu haine de stradă şi să mă încalţ. Iritat că l-am deranjat, doctorul nu m-a examinat cum ar fi trebuit, singura lui grijă fiind să afle cum de ajunsesem aşa. Am minţit că am căzut din cauză că băusem şi a pufnit dispreţuitor. M-a întristat atât de mult reacţia lui, încât am început să plâng. Din ochiul stâng, umflat, au început să-mi curgă lacrimi. Nu din cauza loviturilor soţului meu. Ci, curios lucru, pentru că un bărbat pe care-l vedeam pentru prima oară mă desconsidera.

— Şi rana?

— Mi-a spus că trece dacă ţin apă rece pe locul respectiv toată noaptea. Vânătaia nu s-a dus însă aşa de repede. Avea o culoare frumoasă, verde-gălbui. Am căutat un fard de aceeaşi nuanţă şi o vreme am reuşit s-o ascund. Dar mi-aş fi dorit să fie o rană mai gravă. O fractură de craniu cu traumatism intracranian şi cu secţionarea nervului optic, care să ducă la pierderea definitivă a vederii. V-am mai spus, nu-i aşa? Soţul meu este oftalmolog. În orice caz, aveam impresia că, cu cât rana ar fi fost mai gravă, cu atât mai mare ar fi fost răzbunarea mea faţă de el şi amanta lui.

În momentul în care am tăcut, s-a auzit respiraţia lui Dona, care dormea.

— Dacă aş fi fost îngrijită cu grija cu care v-aţi ocupat dumneavoastră de mine, n-aş fi ajuns să am asemenea gânduri idioate.

Mi-am strâns mai bine pătura în jurul meu. Mă oprisem din tremurat, dar durerea apăsătoare ce mă împiedica să respir era încă acolo. Mi-am dat seama însă că nu era din cauza fricii. Toată teama provocată de bărbatul necunoscut dispăruse. Din pieptul meu izbucnea o dorinţă de a fi atinsă nu doar pe picioare, ci pe fiecare bucăţică a corpului meu, de la fiecare fir de păr al sprâncenelor, până în cele mai ascunse adâncituri.

Vitraliul din tavan părea învelit de întuneric. Pe masă erau lăsate în dezordine o cană cu cafea băută pe jumătate, o farfurie cu o furculiţă pe ea,

câteva şerveţele mototolite, o carcasă goală de casetă, un cutter.

— Nu vreţi să beţi ceva cald?

Intuind dificultatea mea de a respira, domnul Nitta s-a ridicat şi a plecat în bucătărie, ca şi cum ar fi vrut să mă aline.

— Aţi fost plecat la muzeul unde lucrează soţia dumneavoastră, nu-i aşa?

— Doar am ajutat la pregătirea concertului.

— Acordajul e o treabă foarte importantă.

— Cea mai mare bucurie a mea e să văd că se interpretează la clavecinele mele.

— Păreţi extrem de fericit atunci când Kaoru cântă, am spus eu.

Domnul Nitta nu a spus nimic, păstrând tăcerea o lungă bucată de timp. Nici nu mi-a surâs timid, nici n-a negat. M-am gândit că rememorează interpretările lui Kaoru. Am regretat că-i rostisem numele acum, când eram doar noi doi.

— Atunci când se aude un clavecin cântând, nu supăr pe nimeni, chiar dacă nu scot nici un cuvânt. Nici nu mă îngrijorez că aş putea lăsa să-mi scape vreo vorbă prostească, ce ar răni pe cineva. Când se aşază în faţa unui clavecin de-al meu, oamenii îşi îndreaptă către el o privire încrezătoare şi degete pline de atenţie. Pe scurt, despre asta e vorba.

Domnul Nitta şi-a întrerupt firul vorbelor şi a sorbit o gură din laptele atât de fierbinte, încât te frigea. Dona s-a întors cu zgomot în somn, dar imediat respiraţia lui şi-a reluat ritmul regulat.

Eu nu puteam interpreta la clavecin aşa cum o făcea Kaoru. Iar asta mă apăsa greu.

Ceasul arăta că trecuse de unu noaptea. Nu se vedeau nici luna, nici stelele. Probabil că urma să plouă.

Mi-am dat seama că era timpul să mă întorc acasă. Amândouă cănile se goliseră. Două voci mi se amestecau în minte: una care îmi spunea că, dacă mai stăteam acolo nemişcată, l-aş fi făcut să se simtă inconfortabil, ceea ce mă întrista şi mai mult; şi una care îmi şoptea că era destul doar să întind mâna, ca să obţin ce voiam.

— Eu ar trebui să plec…

Am încercat să mă ridic. Pătura mi-a alunecat de pe umeri. De fapt, nu voiam să plec, dar starea mea de confuzie a luat forma acestor cuvinte.

— Nu ne grăbeşte nimeni…

Domnul Nitta a întins mâna, ca şi cum ar fi vrut să mă oprească.

— Să vă mai aduc lapte?

Am dat din cap că nu. A luat pătura de pe jos şi mi-a pus-o înapoi pe spate. Mâinile lui mi-au cuprins umerii. Mi-am ţinut respiraţia, sperând ca senzaţia aceea să nu mă părăsească. Rugându-mă, mi-am apropiat faţa de pieptul lui.

— Nu-mi cânţi ceva la clavecin? l-am rugat. Aş vrea să te aud cântând.

El nu spunea nimic.

În acel moment, rănile de la picioare au început să mă doară. Picioarele mele, care alergaseră prin întuneric, erau acum reci şi amorţite.

— Vreau să ascult… cum cânţi doar pentru mine.

Îmi dădeam bine seama că-l forţam cu o rugăminte neîndurătoare, dar nu mai puteam să ascund ceea ce simţeam. Odată ce am rostit aceste cuvinte, nu m-am mai putut opri, căci sentimentele mele faţă de el creşteau din ce în ce mai mult.

Ne-am îmbrăţişat stângaci. Puteam acum să simt cu propriul meu corp expresia trupului său, osatura solidă, vârfurile delicate ale degetelor şi supleţea muşchilor săi, pe care şi le arăta în faţa clavecinului. Braţele lui au umplut, încet-încet, golul dintre noi. Nu m-am opus.

— E de-ajuns să te aşezi aici şi să-ţi pui degetele pe claviatură, pentru ca sunetele să iasă imediat. Degetele acestea…

I-am strâns mâna stângă. Ce îmi doream de fapt era să rămânem aşa pentru totdeauna. Dar, în cuvinte, îi repetam că vreau să atingă clavecinul, nu pe mine. Nu era însă nici o contradicţie. Pielea mea, sângele meu, limba şi timpanele mele, totul în mine îl dorea. Nu puteam să mă păcălesc.

Ne-am atins buzele. Pătura a căzut din nou pe podea. Scaunul s-a mişcat cu zgomot. A fost un sărut tăcut. Un sărut ce a încălzit parcă întunericul de dincolo de pleoapele noastre.

A făcut tot ce i-am cerut. Mi-a trezit una câte una plăcerile îngheţate. Trupurile noastre nu s-au despărţit nici o clipă, nici când ne-am dezbrăcat, nici când ne-am lăsat jos pe pătură. Degetele lui s-au mişcat cu atâta blândeţe, de parcă i-ar fi fost teamă. A urmat liniile corpului meu, în loc să atingă claviatura. Sub ochii clavecinului.

7

Sezonul ploios s-a încheiat pe neaşteptate, iar vara şi-a intrat în drepturi. Ceaţa ce învăluise munţii a dispărut, iar frunzele mereu umede ale copacilor s-au uscat toate.

La Grasshopper, clienţii erau din ce în ce mai numeroşi şi era tot mai multă treabă de făcut, la cabanele din jur se ridicau pe rând storurile, dar pentru noi trei viaţa continua să curgă neschimbată.

Povestea despre incidentul cu beţivul se răspândise repede în sat, iar acum, fie că mergeam la cumpărături, fie că returnam cărţile la bibliotecă, oameni pe care nu-i cunoşteam intrau în vorbă cu mine, spunându-mi: „Ce nenorocire!“ Niciodată nu ştiam ce să răspund, aşa că le zâmbeam amabil şi mă grăbeam să plec, ca să nu insiste cu alte întrebări.

La câtva timp după întâmplare, a venit şi bărbatul respectiv să-şi ceară scuze. Cu o cutie de prăjituri într-o mână, iar în cealaltă, o plasă plină cu legume: spanac, cartofi şi ceapă. Era un tânăr de vreo douăzeci de ani, cu faţa încă plină de coşuri. De la început până la sfârşit, a stat cu capul plecat, atât de ruşinat încât m-a făcut să mă simt ca o proastă că îmi fusese teamă de el şi că mă agitasem atâta. Când a lăsat jos grămada de legume, cartofii s-au rostogolit afară din plasă şi s-au împrăştiat prin tot holul, iar el s-a făcut roşu ca racul, încă şi mai stânjenit decât înainte.

Domnul Nitta i-a povestit proprietăresei de la Grasshopper ce se întâmplase ca şi cum ar fi fost vorba despre o aventură, adăugându-i şi niscaiva accente dramatice. Exagerând pe ici, pe colo şi lăsând la o parte faptul că totul fusese din cauza beţiei, a istorisit cu umor cât de violent se comportase bărbatul, cum reuşisem să fug din cabană în ultimul moment şi cum îl prinsese el pe beţiv. Deşi nu fusese de faţă, l-a imitat pe bărbat cum striga „Deschide!“ Povestea era atât de comică, încât proprietăreasa, deşi plină de compasiune, nu se putea abţine să nu râdă.

Kaoru nu era însă acolo. După noaptea aceea, când am reîntâlnit-o prima dată, nu am ştiut unde să-mi ascund privirea. Nici unul dintre noi nu vorbea despre ce se întâmplase în prezenţa ei. Nici ea n-a întrebat nimic. Deşi nu ne puseserăm de acord dinainte, ne comportam de parcă seara aceea nu reprezentase mare lucru.

Acest secret pe care-l împărtăşeam cu domnul Nitta mă făcea nespus de fericită. Mai important decât ce se petrecuse era faptul că aveam un secret. Când eram toţi trei, îmi doream ca noi doi să putem să ne oprim împreună asupra lui. Nu ştiam însă cum să fac asta. Domnul Nitta se mulţumea să se cufunde în liniştea lui interioară.

Nu mi-a cântat însă la clavecin. Acest adevăr îmi străpungea din când în când inima, ca o umbră neagră. Nu era atât de violent încât să-mi strice plăcerea, dar chiar dacă încercam să-l ignor, se infiltra undeva în câmpul meu vizual, de unde nu reuşeam să-l şterg, oricât aş fi încercat.

Cu toate acestea, nu l-am luat niciodată în serios. Dacă îmi aminteam fiecare scenă petrecută cu domnul Nitta, puteam imediat să rechem plăcerile trăite.

Nu-mi era frică de întunericul pădurii. Ajunsese să-mi placă momentul în care, obosită din cauza concentrării cerute de munca mea, îmi ridicam ochii instinctiv către bezna de dincolo de fereastră. Ceea ce ne legase pe noi fusese acest întuneric. Nu era ca marea adâncă în care nu pătrundea nici o rază de lumină, ci ca un văl plăcut la atingere, care ne înfăşura pe noi doi şi ne îndepărta de Kaoru.

În mod ciudat, nu mă simţeam vinovată faţă de soţul meu. Am început să cred că venisem la cabană nu pentru a fugi de el, ci pentru a-l întâlni pe domnul Nitta. Pur şi simplu nu puteam să cred că ceea ce se întâmplase între mine şi domnul Nitta în acea seară era acelaşi lucru pe care eu şi soţul meu îl repetaserăm de atâtea ori. Fusese un moment special, care nu existase decât între noi şi pentru noi. Domnul Nitta îmi pătrunsese trupul ca să ajungă la inima mea. Soţul meu n-ar fi putut niciodată trece prin vălul care mă separa de el.

Pentru că era posibil ca oricând să mai apară vreun ciudat care să încerce să intre cu forţa în cabană, am discutat despre repararea cadrelor stricate de la ferestre. Într-o după-amiază de sâmbătă, domnul Nitta şi Kaoru au venit

aducând cu ei unelte de tâmplărie şi plăci de lemn. Materialul părea a fi de calitate superioară, ca acela folosit la fabricarea instrumentelor muzicale. Puţin după sosirea lor, a apărut şi Dona.

— Avem mult lemn care ne rămâne, nu vă faceţi nici o problemă. Dacă sunt cadre stricate, arătaţi-ni-le fără ezitări, vă rugăm! a spus Kaoru. Partea de bază a meseriei noastre este să facem în aşa fel încât o suprafaţă să devină complet plată. Aşa că repararea unei ferestre e o nimica toată. Dacă nu e perfect plată, apar mici fisuri pe ici, pe colo. Şi se lipesc prost. Aşa că produsul îşi pierde din durabilitate şi se strică uşor. Cam aşa se întâmplă. Nu?

Căutând aprobarea lui, s-a întors către domnul Nitta, care a încuviinţat reţinându-şi un zâmbet.

— Chiar acum, de curând, s-a apucat de exersat lucrul cu rindeaua, placa a ieşit plină de denivelări şi am certat-o.

— M-a certat şi am plâns în spatele atelierului.

Tot pălăvrăgind, cei doi au transformat terasa în atelier şi s-au apucat imediat de lucru. Au scos ferestrele glisante din cercevele, au nivelat ramele, le-au şlefuit şi au îndepărtat toate fragmentele putrezite. Domnul Nitta, care a mai mers din când în când la atelier fiindcă avea nevoie de fierăstrăul electric, a tăiat plăcile la aceeaşi dimensiune. Kaoru, pe post de asistentă, a lucrat fără cusur. Intuind ce unelte erau necesare pentru pasul următor, le pregătea, se oferea să ajute la activităţile ce presupuneau muncă grea şi curăţa imediat când se făcea mizerie.

Eu îi priveam de pe canapeaua din camera de zi. Îi întrebasem dacă puteam să-i ajut, dar m-au refuzat politicos, spunându-mi că ei erau de fapt cei care s-au amestecat în treburile mele şi că şi-ar dori să-mi petrec ziua de sâmbătă aşa cum aş face-o în mod obişnuit.

Nu doar ferestrele aveau probleme. Stricăciuni erau în mai multe locuri din cabană. Gresia din lavoar era poroasă şi lăsa apa să treacă prin ea, ventilatorul din bucătărie nu mai funcţiona. De sub podea ieşeau furnici. Privind şirul de insecte ce traversa podeaua camerei jalnice, m-am gândit cât de vremelnic era locul în care mă aflam. Tocmai de asta era nevoie să fie pus la punct. Mă tulbura gândul că, dacă nu făceam lucrul acesta, domnul Nitta însuşi părea să se îndepărteze într-un loc la fel de efemer.

Armonia încântătoare a universului pe care el îl crea era neschimbată. Indiferent că era vorba de fabricarea unui clavecin, de pregătirile pentru grătar sau de şlefuirea unor mici bucăţi de lemn, armonia aceasta rămânea netulburată. Mişcările lor erau pe aceeaşi lungime de undă, exista un echilibru între frazele scurte, pauzele şi surâsurile fugitive, iar lătrăturile lui Dona adăugau accente splendide.

— Balustrada terasei e foarte degradată. Dacă tot ne-am apucat de lucru, n-ar fi bine să o reparăm? mi-a strigat domnul Nitta.

— Vă rog! i-am strigat eu înapoi.

Şi-a suflecat mânecile cămăşii albastre şi şi-a şters fruntea de sudoare cu prosopelul pe care-l avea prins la curea. Braţele-i uşor bronzate păreau destul de puternice pentru a ridica orice obiect, oricât de greu ar fi fost şi, chiar şi de la depărtare, i se putea zări încordarea muşchilor. În acelaşi timp, pentru o fracţiune de secundă, am simţit o rămăşiţă a vremurilor în care aceleaşi mâini fuseseră cele cu care el cânta la pian.

Iubeam aceste momente în care lăsa să se vadă astfel de semne ale corpului său. Până acum, Kaoru fusese întotdeauna prezentă. Acel Nitta aflat în armonie cu ea mi se păruse cel mai preţios şi fermecător. Acum însă lucrurile se schimbaseră. Aveam propriile mele amintiri cu el, despre care ea nu ştia nimic.

Din când în când, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că sunt acolo, domnul Nitta se întorcea către mine. Îi zâmbeam cu grijă, ca să nu mă vadă Kaoru şi să nu i se pară că ceva este nelalocul lui. Mă cuprindea o dorinţă înnebunitoare de a mă cufunda în braţele lui pline de picături de sudoare. De fiecare dată când se întâmpla asta, trebuia să îmi înăbuş pornirile, încrucişându-mi mâinile pe piept. Cu toate acestea, mă încerca amintirea buzelor şi a degetelor lui alunecând prin toate deschizăturile şi scobiturile şi peste toate protuberanţele şi liniile mele curbe.

Oare Kaoru ştia ce se întâmplase între mine şi domnul Nitta în noaptea aceea? Privindu-i cum lucrau, nu încetam nici o clipă să mă gândesc la asta. Şi, tot în acest răstimp, încercam cu disperare să-mi alung această întrebare din minte.

Au terminat lucrul după ora patru şi am ieşit cu toţii pe terasă, să bem o Cola rece. Am înşirat pe masă tot ce puteam oferi ca trataţie: o ruladă dulce,

chipsuri, bomboane, alune. Rulada era una dintre prăjiturile pe care mi le adusese beţivul.

Nu fusese nevoie decât de foarte puţin pentru ca vechea cabană să capete un aer tineresc. Atras de mirosul mâncării, Dona a urcat şi el pe terasă şi, lungindu-şi gâtul, tot încerca să vadă ce era pe masă.

— Ce-ar fi să ne trezim cu toţii devreme luni dimineaţa şi să mergem la lac? a propus Kaoru.

— Da, e o idee bună, a încuviinţat domnul Nitta. Avem şi barca mea, deşi e doar una simplă, cu vâsle.

— La prima oră nu e aproape nimeni acolo.

— Kaoru vâsleşte ca un sportiv profesionist. Dacă-mi aduc bine aminte, timpul în care ea reuşeşte să înconjoare lacul e mai bun decât al meu.

— Luăm cu noi un cronometru şi facem concurs. Întotdeauna ne luptăm cu îndârjire.

— Nu ştiam că aveţi atâta forţă.

— Doar aţi văzut-o cum înfulecă.

Kaoru tocmai băgase în gură a patra felie de ruladă şi-şi lingea ruşinată crema de pe degete.

Nu era nici urmă de stânjeneală între noi trei. Privirea mea, care urmărea fiecare gest al domnului Nitta, şi atitudinea rezervată a lui Kaoru alături de el se integrau perfect în peisaj. Strălucirea zilei de vară mă ajuta să-mi ascund cu uşurinţă amintirile şi dorinţele secrete.

Jumătate din terasă era în umbră, dar soarele era încă sus, iar dacă ne ridicam ochii spre cer, eram orbiţi de razele ce se strecurau printre copaci. Dona se trăsese lângă picioarele mele şi cerşea mâncare cu lătrături alintate. I-am întins un chips, pe care l-a prins repede cu limba. Mi-a lins dosul palmei.

— Lacul e minunat la răsărit.

— Da, îţi alungă moleşeala somnului.

Cei doi au ridicat în acelaşi timp paharele de Cola, scuturând cu un clinchet gheaţa dinăuntru.

Fără îndoială că avea să fie o dimineaţă minunată. Totul era acoperit de rouă, aerul era proaspăt şi nu se simţea nici o adiere de vânt. Barca noastră plutea pe apele netulburate încă de nimeni şi mici valuri se întindeau în jur,

înainte să se risipească. Soarele blând al dimineţii îmbrăţişa peisajul.

Barca avea să se oprească în mijlocul lacului, iar noi aveam să savurăm liniştea, fiecare în felul său. Cu genunchii strânşi la piept, priveam algele ce se unduiau pe fundul apei şi, spijinindu-ne de marginea bărcii, ascultam cântecul păsărilor, încercând să ne dăm seama ce pasăre era. Din când în când, saltul câte unui peşte ne făcea să tresărim, dar suprafaţa apei redevenea imediat liniştită.

Pielea lui Kaoru era catifelată ca o petală de floare ce stătea să se deschidă. Culoarea ochilor i se schimba uşor odată cu mişcarea capului, fiecare fir de păr se umplea de lumina soarelui, iar noi două ne înţelegeam din priviri.

Cu picioarele îndoite, domnul Nitta stătea cu spatele la noi. Dacă întindeam mâna, îl puteam atinge, dar nu aveam curajul s-o fac. În loc de asta, îmi readuceam în minte mâinile lui plimbându-se pe spatele meu. de-a lungul şirei spinării, greutatea pieptului său care mă sufoca şi picioarele noastre înlănţuite.

Îşi scufunda câteodată degetele în apa lacului. Acele degete care erau în stare să creeze un clavecin. Acele degete care nu răniseră niciodată pe nimeni.

Dona moţăia pe mal. Din când în când îşi ridica uşor capul, adulmecând ca pentru a se asigura că nu plecaserăm undeva departe, lăsându-l singur acolo. Apoi, liniştit, închidea la loc ochii.

Toată lumea era împăcată. Lucrurile pe care le îngropaserăm adânc în noi – degetele ce nu puteau cânta la pian, logodnicul ucis, soţul violent… parcă nici nu existaseră vreodată.

— Ei, ce spuneţi? Nu veniţi cu noi? Vin să vă iau, s-a oferit Kaoru.

— Voi pregăti eu un mic dejun uşor. Drept mulţumire pentru ziua de azi.

Auzind răspunsul meu, cei doi s-au bucurat sincer, păstrând însă o atitudine timidă. Dona a dat din coadă şi şi-a pus botul pe genunchii mei, cerşind încă un chips.

Dar picnicul ce trebuia să facă minunată acea dimineaţă nu a mai devenit în cele din urmă realitate.

Am îndesat toată mâncarea într-un coş, am turnat cafeaua într-un termos şi m-am aşezat la masă, aşteptându-i să vină după mine. Ceaţa ce învăluise

totul până atunci începuse în sfârşit să se risipească, iar primele raze de soare ale dimineţii străpungeau pădurea tânără.

Se făcuse deja ora de întâlnire, dar nu apărea nimeni. Nu mai aveam ce face, aşa că am spălat vasele şi oala din chiuvetă, gândindu-mă că voi face ordine în bucătărie la întoarcere. Am verificat să nu fi uitat nimic şi mi-am rearanjat coafura. Ceaţa se ridicase de tot, iar soarele strălucea în înaltul cerului.

Chiar când mă gândeam că s-a dus dimineaţa, a sunat telefonul.

— Ne cerem scuze.

Era Kaoru.

— Iertaţi-ne că nu ne-am ţinut de promisiune, s-a scuzat ea din nou. S-a ivit ceva cu totul neaşteptat, şi din cauza asta nu am mai putut ieşi. Ar fi trebuit să vă sun mai repede, dar am fost prinsă cu ce a apărut şi s-a făcut aşa de târziu…

Vorbea neobişnuit de repede şi părea tulburată.

— Dar s-a întâmplat ceva?

— Da. Acum însă totul e în regulă. Atâta doar că situaţia nu ne-a mai permis să mergem la picnic…

— De unde sunaţi?

— De la domnul Nitta.

— Nu se simte bine?

— Nu, nu e asta. Nu e bolnav.

— Pot să fac ceva? Ajung imediat la voi.

— Mulţumesc. De fapt nu e nimic ce ar trebui să vă îngrijoreze, dar vă mulţumesc că v-aţi oferit să ne ajutaţi. Nici eu nu ştiu ce-ar fi de făcut.

— E vorba de un clavecin, nu-i aşa?

Nu mi-a răspuns, dar am simţit că dă din cap aprobator la celălalt capăt al firului.

— E cel pentru profesorul universitar…

Au urmat câteva clipe de tăcere, după care mi-a şoptit:

— A fost trimis înapoi. Se pare că nu poate fi folosit.

— Ce înseamnă asta?

— Au apărut nişte defecte şi l-am tot reparat, dar n-am mai putut ţine pasul.

— Aşa că l-a returnat? am întrebat eu cu prudenţă.

— Da. Ca să fiu sinceră, despre asta e vorba. Avea un defect. Mă gândesc că probabil domnul Nitta a fost distras de ceva când lucra la el. Întotdeauna încearcă să facă lucrurile perfect. Nu e vorba de neglijenţă sau de nechibzuinţă. A fost doar o întâmplare nefericită, care s-a sfârşit prin a nu mai putea fi controlată. Nu e vorba că ar fi ceva de nereparat şi nu înseamnă că celelalte lucrări ale lui nu valorează nimic. Vă rog să mă credeţi!

Vocea îi tremura atât de tare, încât părea că se va stinge în orice clipă.

— Vă cred, bineînţeles că vă cred, am repetat eu.

Am ezitat mult, dar până la urmă am mers acasă la domnul Nitta. Ştiam bine că, dacă era vorba despre clavecine, eu nu puteam face nimic ca să-l ajut, dar voiam să fiu alături de ei, chiar dacă asta ar fi însemnat că mai mult îi încurc.

Pe lângă asta, mă îngrijora faptul că ea îşi pierduse stăpânirea de sine. Nici atunci când se destăinuise despre logodnicul ei nu păruse atât de răscolită.

Clavecinul era în grădina din faţa casei, abandonat în dreptul băncuţei de piatră unde făcuserăm grătarul, lângă o ridicătură de pământ acoperită cu buruieni. Capacul îi era închis, iar picioarele negre abia îl sprijineau. Aşezat într-un loc în care n-ar fi trebuit să se afle, părea fragil şi jalnic.

Ei doi stăteau în picioare, privindu-l parcă de sus. Cu braţele încrucişate, domnul Nitta se uita drept înainte, iar Kaoru stătea lângă el cu capul plecat. Pe o grămadă de aşchii de la intrarea în baraca de prefabricate, Dona privea pierdut în aer.

M-au observat, dar nici unul n-a avut nici o reacţie. Zâmbetul plin de afecţiune pe care-l afişau întotdeauna dispăruse cu desăvârşire. Aspiraţi parcă de clavecinul negru ce se înclina periculos, nici domnul Nitta, nici Kaoru şi nici Dona nu păreau capabili să facă vreo mişcare.

Sprijinindu-mă de zada din capătul potecii, am aşezat la rădăcina pomului coşul în care pusesem micul dejun. N-am putut să mă apropii mai mult.

Năpustindu-se asupra clavecinului, domnul Nitta i-a aplicat o lovitură de topor. Totul s-a petrecut într-o clipă, dar, ca şi cum curgerea timpului s-ar fi deformat, imaginea mi-a rămas întipărită pentru totdeauna pe retină.

Impresia înviorătoare pe o avusesem când am intrat pentru prima oară în camera plină de instrumente muzicale, *Suspine tandre* cântată de Kaoru, clavecinul mut ce ne privise pe noi doi în noaptea aceea – toate aceste amintiri şi scena ce avea loc în faţa ochilor mei nu se legau deloc, iar asta mă răscolea profund.

Ar fi trebuit să se producă un zgomot puternic, cu siguranţă. Cu toate acestea, liniştea din jur nu a fost tulburată câtuşi de puţin. Printre aşchiile ce zburau prin aer, umerii lui Kaoru tremurând şi strălucirea lamei toporului, simţeam ţipetele de durere ale clavecinului. Fără îndoială, ar fi trebuit să răsune în jurul meu. Adevăratul zgomot fusese însă absorbit în acea deformare a curgerii timpului.

Lovindu-l încontinuu, fără să ezite nici o clipă, domnul Nitta a distrus clavecinul. Ridica toporul descriind un arc de cerc şi-l lăsa să coboare cu toată forţa. Liniile curbe, şlefuite cu minuţiozitate şi delicatele motive aurite s-au făcut ţăndări în câteva clipe. Balamalele capacului au sărit, placa de rezonanţă s-a despicat, claviatura s-a făcut bucăţi.

Deşi era faţă în faţă cu silueta jalnică a obiectului pe care îl iubea atât de mult, pe chipul lui nu se citea nici tristeţe, nici durere. În ochi avea un calm profund ca liniştea unui lac adânc, întocmai ca acela unde ar fi trebuit să mergem în acea dimineaţă.

De cealaltă parte, trupul i se zbătea violent. Mâinile care şlefuiau cu atâta grijă piesele în atelier şi care îmi îngrijiseră cu atâta gingăşie picioarele erau acum folosite ca să distrugă. Nici măcar Kaoru nu putea să-l împiedice.

Ea plângea. În picioare, cu faţa în mâini, plângea în tăcere. Din când în când, printre degete îi cădeau lacrimi. Lacrimi distincte, cu forme şi nuanţe clar definite. Părea şi mai mică decât de obicei.

Adierile vântului îi făceau părul scurt să se înfoaie uşor, pentru ca imediat să revină la locul lui. Era singura mişcare a corpului ei.

Vedeam pentru prima oară pe cineva plângând atât de trist şi de frumos, încât ceea ce-mi trecea prin minte era nu atât că nu o puteam ajuta, cât că mi-aş fi dorit să o pot privi plângând la nesfârşit.

Clavecinul îşi pierduse deja toate funcţiile care-l făceau să fie un instrument muzical, dar domnul Nitta nu se oprea. Cu respiraţia întretăiată, tricoul ud de transpiraţie şi pantofii sport plini de pământ şi iarbă. O energie

pe care o ţinuse ascunsă undeva până acum continua să erupă nemilos.

În mod ciudat, nu-mi era deloc frică. Chiar dacă el s-ar fi întors brusc către mine şi s-ar fi năpustit să mă facă bucăţi, probabil că nu aş fi luat-o la fugă. Dimpotrivă, mi-aş fi dorit să o facă.

O invidiam pe Kaoru pentru felul în care plângea. Ea putea oricând să-i ofere domnului Nitta ceea ce el îşi dorea. O daltă, o rindea, adeziv, lacrimi.

Mişcarea a încetat dintr-odată. În aceeaşi secundă, ţârâitul cicadelor mi-a invadat urechile. Probabil că-l auzisem de la bun început, dar acum îmi dădeam seama că ecoul lui era atât de puternic, încât îmi spărgea timpanele. La picioarele celor doi se întindeau resturile clavecinului.

Au făcut un foc, în care au pus, una câte una, toate bucăţile. În plină vară, un foc mic din care ieşea un firicel de fum ce se pierdea de îndată în văzduh. Soarele era atât de puternic, încât transpiram chiar şi numai stând pe loc. Asta dacă nu cumva totul era din cauza căldurii focului.

Mecanismul, clapele negre, clapele albe, placa aceea curbată, plăcuţa cu numele, căluşul, placa de bază, cadrul… Nici măcar o piesă nu rămăsese întreagă. Toate căzuseră sub lama toporului şi aveau acum marginile aşchiate.

Cei doi s-au ghemuit unul lângă celălalt, arcuindu-şi spinările. Culegeau câte o bucată, pe care o aruncau în foc după ce o strângeau în pumn. Flacăra se înroşea în acele momente, în timp ce fumul se ridica dansând. Kaoru nu mai plângea. Obrajii ei încă uzi de lacrimi păreau transparenţi. Respiraţia şuierătoare a domnului Nitta se calmase. Repeta aceleaşi gesturi, la intervale regulate. Exact ca într-o ceremonie ritualică.

Dona nu făcea nici o mişcare. Stătea cuminte, cu picioarele dinapoi îndoite şi capul ridicat, drept. Luase o poziţie frumoasă, cum nu-i stătea în obicei. Nici măcar limba nu-i atârna. S-ar fi putut spune că i se dăduse funcţia de slujitor în cadrul ceremoniei.

Chiar şi el îşi ducea la bun sfârşit rolul. Numai eu nu aveam nimic de făcut. Să fi şters cu o batistă obrajii uzi ai lui Kaoru. Să-i fi spus cuvinte de mângâiere domnului Nitta. Să fi ars clavecinul împreună cu ei. Toate ideile mele erau însă derizorii.

Legătura lor era una mult mai puternică şi mai profundă decât atingerea corpului meu cu al lui. Până şi eu înţelegeam că se consolau unul pe celălalt

cu o căldură ascunsă altor priviri. Dacă aş fi încercat să-i despart, această scenă s-ar fi rupt în bucăţele. Bucuria secretă pe care o simţisem până ieri se retrăsese într-un colţişor al inimii mele ca o jalnică lepădare.

Kaoru a cules unul dintre picioarele în formă de pară şi l-a aruncat în foc. Domnul Nitta a luat o bucată de lemn de care era încă agăţată o coardă şi a dat-o focului. Grămada de resturi scădea puţin câte puţin. Chiar şi estompate de lumina soarelui, flăcările continuau să pâlpâie.

Oare ce voiau ei să ardă? Degetele care odinioară stăpâneau perfect pianul? Sau trupul mort al iubitului?

Siluetele lor păreau aplecate în rugăciune. Dintr-odată, în urechi mi-au răsunat *Plângerile lui Ieremia*. Orele petrecute doar în doi s-au transformat în fumul ce era dus către înalt. Cerul era de un albastru fantastic.

M-am retras, lăsându-i singuri.

După primul sfârşit de săptămână de la începutul sezonului ploios, mi-am dat seama că pensiunea Grasshopper era ocupată complet. Ştiam că perioada cea mai plină a zilei începea atunci când clienţii plecau şi trebuia făcută curăţenie în camere. Cu toate acestea, ţineam neapărat să mă întâlnesc cu proprietăreasa. Aveam nevoie de cineva care să mă relaxeze cu un zâmbet inocent şi care să facă ordine în trăirile mele confuze. Aveam senzaţia că nu voi putea suporta să-mi petrec singură orele rămase din ziua aceea.

— A, ia te uită! Bine aţi venit! mi-a spus ea, cu aspiratorul într-o mână şi cu o cârpă sintetică în cealaltă.

— Mă iertaţi că vă deranjez tocmai acum, când sunteţi aşa de ocupată. Ar fi ciudat să spun că nu intenţionez să vă deranjez, când tocmai asta fac, dar nu mă băgaţi în seamă. Dacă-mi aduceţi un scaun pe care să pot sta într-un colţ în sala de mese, o să rămân acolo să meditez, iar pe dumneavoastră vă rog să vă continuaţi treaba. Dacă pot să vă ajut cu ceva, vă rog să-mi spuneţi. Azi am toată ziua la dispoziţie, i-am zis eu dintr-o răsuflare.

Mă liniştea să privesc oamenii care se mişcau fără să vorbească şi curăţenia pe care o lăsau în camere. Cei doi studenţi angajaţi cu ora lucrau bine. Unul avea un cercel de aur în ureche şi o expresie infantilă, iar celălalt era creţ, cu picioare lungi şi subţiri.

Au scos afară cearşafurile murdare, au pus saltelele *futon*[4] la uscat pe balcon, au dat cu aspiratorul în toate colţişoarele camerelor şi au şters ferestrele. Gesturile le erau rapide şi pline de energie. L-au primit cu căldură pe bătrânul negustor de *sake*[5] ce venise să facă livrările şi au transferat prompt apelurile telefonice către proprietăreasă. Doar când îmi întâlneau din întâmplare privirea, îşi lăsau ochii în jos, ruşinaţi.

4. Saltea confecționată din bumbac rigid, care se așază direct pe podea. (N. red.)
5. Băutură alcoolică tradițională, obținută din orez fermentat. (N. red.)

Proprietăreasa se ocupa în special de etaj şi ştiam imediat în ce cameră se află. Asta pentru că plafonul scârţâia de câte ori făcea vreo mişcare.

În jurul meu era plin de zgomote. Aspiratoarele vuiau fără oprire, uşile erau închise şi deschise cu putere, iar paşii celor trei se împrăştiau în toate direcţiile. Din când în când, păunul ţipa. Era o agitaţie firească şi neînsemnată.

— Ei, am terminat pentru moment.

Când şi-a îndesat burta mare sub masă, aşezându-se pe scăunelul mult prea mic, chiar am avut senzaţia că totul s-a terminat.

Am scos din coş mâncarea şi am pus-o pe masa pe care tocmai o curăţase băiatul cu cercel. Sendvişuri cu ou, cu şuncă şi cu ton. Crenvurşti, salată, roşii, broccoli. Brânză cu mucegai albastru, Camembert, biscuiţi săraţi. Chec, plăcintă cu mere, cremă de zahăr ars. Kiwi, mere, struguri. Cantitatea şi varietatea erau impresionante.

Proprietăreasa nu s-a arătat bănuitoare şi nici n-a întrebat de ce pregătisem atât de multă mâncare sau de ce o adusesem cu mine, ci s-a mulţumit să ducă bucăţile la gură cu o vivacitate potrivită dimensiunilor ei.

Cei doi studenţi au mâncat şi ei cu poftă. La început au ezitat puţin, dar şi-au dat drumul repede.

— Ce noroc să nimerim la un prânz aşa delicios! De obicei îmi fac nişte *onigiri*[6] din orezul rămas de cu seară, la care adaug nişte legume murate şi un ceai. Asta-i tot.

6. Mâncare japoneză din orez modelat în formă triunghiulară sau sferică, de obicei învelit în foaie de alge şi având în interior diverse umpluturi, de regulă cu gust acru (de exemplu, prună japoneză murată) sau sărat (peşte, icre, alge marine etc.). (N. tr.)

Când proprietăreasa punea mâna pe ele, şi sendvişurile, şi prăjiturile păreau minuscule.

Studentul cu cercel a muşcat din al doilea crenvurst, iar creţul s-a întins după ultima felie de plăcintă cu mere. Proprietăreasa mânca sistematic, în ordine, toate cele trei feluri de sendvişuri – ton, ou, şuncă; ton, ou, şuncă.

Probabil pentru că trecuse deja destul de mult timp, cafeaua din termos era doar călduţă, iar legumele crude se înmuiaseră, dar nimeni nu se plângea de nimic.

Mi-am dat seama că pregătisem o cantitate de mâncare mult prea mare pentru picnicul la care ar fi trebuit să mergem, chiar şi luând în considerare pofta de mâncare a lui Kaoru. Era însă exact atât cât trebuia pentru un prânz la Grasshopper.

Pofta lor de mâncare era extrem de înviorătoare. Încetul cu încetul, broboane de sudoare au început să-i apară proprietăresei la rădăcina firelor de păr. Atunci când înghiţea ceva, grăsimea de pe gât i se unduia, iar vălurelele i se propagau dinspre piept către braţe şi stomac, dând impresia că întregul ei corp se umplea de vitalitate.

Toate acestea mă făceau şi pe mine să mănânc mult. Înghiţeam îmbucăturile una după alta, ca şi cum astfel aş fi putut să înec scena la care asistasem cu puțin timp înainte. Am pălăvrăgit vrute şi nevrute. Nici unuia dintre noi nu-i păsa dacă vorbea cu gura plină sau dacă era cât pe ce să dea aerul afară cu zgomot.

Pe măsură ce mâncam, aveam senzaţia că suferinţa pe care o simţisem în ziua aceea îşi dezvăluia adevărata natură. Era durerea de a nu putea împărtăşi nimic cu domnul Nitta în faţa focului. Asta nu schimba nimic de fapt, dar a avut efectul de a mă calma.

— A, ce bun a fost!

Proprietăreasa se freca pe burtă. Cercelul şi creţul au mulţumit politicos. Coşul se golise complet. Nu mai rămăsese nici măcar o codiţă de roşie.

— Şi azi o să fie cald, a comentat proprietăreasa, spunând o banalitate şi ştergându-se la gură cu colţul şorţului.

— Aveţi dreptate, am răspuns eu.

Dincolo de fereastră se întindea grădina cu plante aromatice. Erau acolo ierburi cu frunze de toate formele: alungite, netede, franjurate. Un miros

amestecat de pământ şi iarbă ajungea până la noi. Ca întotdeauna, cerul era fără pată. Mi-am mijit ochii, încercând să văd dacă nu cumva puteam distinge fumul, dar în zadar. Crestele munţilor şi cârdurile de păsări păreau modelate pe fundalul albastru.

Oare incinerarea clavecinului se sfârşise?

8

— Eu nici nu-mi pot imagina cum e să-ţi petreci întreaga vară într-o astfel de cabană, a spus femeia.

În vocea ei nu era nici ironie, nici gelozie, ci pur şi simplu nu se putuse abţine să nu îşi exprime invidia.

— După moartea tatălui meu, a rămas de izbelişte. A început să se deterioreze pe alocuri.

Când a apărut pe terasă, am ştiut imediat cine era. Nu o întâlnisem niciodată şi nici nu văzusem vreo fotografie cu ea, dar răspunsul ce dezvăluia adevărul a ieşit firesc la suprafaţă în sufletul meu. Probabil pentru că mă aşteptasem ca, odată şi-odată, eu şi amanta soţului meu să stăm faţă în faţă şi îmi imaginasem cum va arăta scena aceasta.

— E o casă drăguţă. Aici veneaţi în fiecare an cu familia, în copilărie?

— Da. În general, vara. Dar şi iarna, uneori.

— Pe mine nu m-a dus nimeni nici măcar să fac o baie în mare. Nici măcar o zi. N-am mers nici cu trenul expres, n-am stat niciodată la un han tradiţional. Atât de săraci eram în copilărie. Nu doar financiar, ci şi spiritual. Pentru că mama era bolnavă şi se interna des. Boala i s-a declanşat în toamna primului meu an de şcoală primară şi a murit în iarna ultimului an. Cancerul uterin de care suferea s-a extins la intestine, la ficat, la vezica urinară, la coloană şi, într-un final, la creier; a suferit atât de mult, de parcă ar fi îndurat toată durerea din lume, iar în cele din urmă a murit.

La început, femeia a urcat pe terasă, mi-a spus cum o cheamă şi şi-a cerut scuze pentru vizita neanunţată şi lipsită de politeţe. Avea un nume comun. Am invitat-o înăuntru şi, până să se aşeze pe canapea, deja îl uitasem.

— De asta locul care-mi aminteşte cel mai mult de copilărie este spitalul. Nu am altceva. La intrare era o femeie ce păzea încălţămintea, iar pe coridoare era plin de găleţi de plastic, stative de care atârnau perfuzii,

cărucioare pentru cărat mâncarea… Şi când păşeam, şlapii mei se auzeau lipăind pe podea. Când intram în salon, şase bolnavi mă priveau în acelaşi timp. Şase feţe trase, cu ochii înfundaţi în orbite, fără viaţă în ei. Cel mai mult uram momentul acela. Îmi era atât de teamă că printre cele şase n-o să fie şi faţa mamei mele! Toate amintirile îmi sunt impregnate de mirosul de antiseptice. Şi înconjurate de o perdea galbenă, deşirată pe alocuri, ca aceea de la patul lung şi îngust pe care stătea întinsă mama.

Nu era atât de tânără pe cât mă aşteptasem. Părea trecută de treizeci de ani. Purta o rochie bej de bun-gust, la care asortase un colier de perle şi o brăţară subţire din aur. Rochia era destul de lungă încât să-i acopere cu eleganţă picioarele. Papucii de casă erau aliniaţi perfect cu motivul cu dalii de pe covor.

— Oricum, aveţi un loc minunat aici. Fireşte că e prima oară când vin. Nici n-am ştiut că există o localitate cu numele acesta, până nu m-am uitat pe hartă. Nu are nici monumente istorice extraordinare, nu e nici sofisticată precum atracţiile turistice, dar e un loc liniştitor. Cu copaci, apă şi cer, doar atât. Cum să spun? E ca şi cum ar fi binecuvântat. De multă vreme nu mi-am mai amintit că pe lume există acest cuvânt: „binecuvântat“.

Vorbea mult. Chiar dacă n-o întrebam nimic, continua să facă singură conversaţie. Cancer uterin sau binecuvântare, putea să vorbească despre ce voia ea, căci eu mă simţeam cu atât mai uşurată. Era oricum mult mai bine decât să ne apese tăcerea şi să-mi consum toată energia pentru a găsi cuvintele potrivite.

— Ce ironie ca până la urmă să ajung să am de-a face cu spitalul într-o asemenea măsură tocmai eu, cea căreia îi era atât de frică de mirosul de antiseptic!

N-am spus nimic.

Şi-a aranjat un pliu al rochiei şi şi-a apăsat tâmpla cu arătătorul. Strălucind, brăţara i-a alunecat către cot, iar apoi i-a căzut din nou pe încheietura mâinii.

— Ar trebui să vă explic ce m-a adus azi aici, nu-i aşa?

Chiar dacă eu n-aş fi intervenit deloc, fără îndoială că ar fi spus ce avea de spus, în felul ei cât se poate de caracteristic. Era genul de persoană care mergea înainte cu ce avea de făcut, fără a fi nevoie ca cineva să-i ofere

ocazia s-o facă sau să o ajute cu întrebări. Am înţeles asta din primele minute după ce am întâlnit-o.

Şi totuşi nu-mi era dezagreabilă. Felul ei de a face lucrurile nu era agresiv, ci arăta mai degrabă un soi de respect. Şi era evident că avea emoţii mai mari decât mine. Vorbea mult şi cu mare uşurinţă, dar tensiunea i se trăda în mişcări imperceptibile ale privirii sau în tonul vocii.

— De multă vreme mă tot gândesc că noi două trebuia să ne vedem şi să purtăm o discuţie. Deoarece eu cred că dacă această stare de ambiguitate continuă, toate relele pe care ni le închipuim una despre cealaltă nu vor face altceva decât să se amplifice, iar situaţia va deveni fără ieşire. Întâlnindu-ne faţă în faţă, ne vom da seama că de fapt suntem nişte persoane mult mai banale decât ne imaginam. Nu luaţi în nume de rău ceea ce vă spun, gândindu-vă că e o propunere egoistă. Nu încerc să-mi justific propria poziţie. Pur şi simplu simt că aşa nu se mai poate. Şi totuşi, până acum nu l-am presat să divorţeze. Acesta e adevărul. Ceea ce vă spun acum şi divorţul sunt chestiuni de niveluri diferite. N-ar fi corect din partea mea să fac mare caz de divorţ şi, în plus, lucrul de care mi-e cel mai teamă este că în final lui i s-ar face lehamite.

Pentru prima dată, în discuţie apărea soţul meu, iar emoţiile ei păreau să fi crescut. A tuşit uşor şi şi-a scos din poşetă o batistă, pe care a dus-o la gură. Mi-am încrucişat picioarele invers şi am aşteptat continuarea.

— El nu ştie că am venit astăzi aici. E secret. Auzind că aţi plecat de acasă, m-am gândit că e şansa noastră să ne întâlnim singure, doar noi două. Aveam presimţirea că ni se va arăta o cale. De asta am făcut acest gest necugetat, chiar şi ştiind cât de nepoliticos este şi necunoscând nici măcar adresa exactă.

— Aţi nimerit uşor? am întrebat-o eu, în timp ce mă gândeam că prima întrebare pe care i-o puneam amantei soţului meu era absolut stupidă.

— Da. Şoferul de taxi a fost foarte amabil şi m-a ajutat mult.

Era machiată cu mare grijă. Forma sprâncenelor era una la modă, fondul de ten era întins ca şi cum tocmai ar fi fost aplicat, iar ridurile de la ochi îi erau bine ascunse. Fardul roz-pal îi dădea obrajilor o tentă luminoasă, iar rujul, care nu era nici roz, nici maro, nici roşu, îi nuanţa expresia.

— Aţi auzit vorbindu-se de mine? De la soţul dumneavoastră…

— Nu. Mai deloc. Doar că sunteţi ortoptician la spitalul universitar.

— Mai exact, mi-am luat licenţa de ortoptician după ce l-am cunoscut pe el. Înainte de asta eram angajată la o firmă de materiale pentru grădinărit. Munca mea acolo consta în a emite facturi, a ţine registrele sau a oferi ceaiuri clienţilor. Când l-am întâlnit, am fost pur şi simplu fascinată şi n-am mai vrut decât să mă apropii de el cât mai mult posibil. Nu doar fizic, ci mai degrabă într-un fel abstract, mi-am dorit ca în toată existenţa mea să fiu cât mai aproape de el. De asta am renunţat la slujba de la firmă fără să-l consult şi m-am înscris la colegiul de pe lângă spitalul universitar, unde mi-am luat licenţa într-un an. Aşa am ajuns să mă întorc în lumea antisepticelor, care se presupune că ar fi trebuit să-mi readucă în minte cele mai neplăcute amintiri.

Ca să-mi trădez cât mai puţin sentimentele, mi-am întors privirea către păsărelele ce se adunaseră pe terasă. Ţopăiau cu uşurinţă pe balustrada îngustă, pe care o ciuguleau ici şi colo.

M-am gândit la cât de arzătoare i-a fost pasiunea. Ca să pună mâna pe un bărbat însurat, şi-a luat propria viaţă de la zero. Şi-a dorit să examineze împreună cu soţul meu ochi suferinzi. Şi în tot acest timp eu n-am ştiut nimic, continuând să scriu frumos literele alfabetului.

În mod ciudat, lucrurile acestea nu mă înfuriau. Şi soţul meu, şi ea îmi păreau înceţoşaţi şi ireali. Oare eu am simţit o asemenea pasiune intensă când l-am întâlnit prima oară? Parcă da. Momentele cele mai fericite erau cele în care îl aşteptam câteva zeci de minute la locul stabilit pentru întâlnire. Iar atunci când, în timp ce ne plimbam, mâinile ni se atingeau din întâmplare, pieptul îmi tresălta de emoţie. De aceea îmi ţineam întotdeauna poşeta pe partea opusă lui. În serile când mă gândeam că s-ar putea să mă sune, nu foloseam deloc uscătorul de păr.

Şi ce s-a ales de toate acestea? Nimic.

Mă gândeam la domnul Nitta. Mi-am amintit vocea, şi trupul, şi gesturile lui.

— Am avut şi momente în care am fost geloasă, am spus. În serile în care nu se întorcea acasă, tresăream de câte ori auzeam sunetul unui motor. Am ajuns să pot distinge motorul maşinii lui, oricât de departe ar fi fost. Făceam adesea pariuri cu mine însămi. Dacă se întorcea în timp ce eu număram

cinci maşini, îl întâmpinam cu un zâmbet. Sau îi pregăteam baia. Dacă trecea de şase maşini… nu m-am gândit niciodată mai departe. Dacă trecea de şase, puneam un nou pariu. Îmi propuneam să nu-l întreb de ce a întârziat, dacă se întorcea până ce număram cinci maşini. Îmi propuneam să-l iert. Şi tot aşa.

Nu avusesem intenţia de a vorbi despre gelozia mea, dar, până să-mi dau seama, povestisem deja despre lucruri de demult, pe care până şi eu le uitasem. Cât despre ea, nu părea nici că i-ar fi greu, nici că ar fi vrut să-şi ceară iertare, ci doar stătea acolo, împăturind batista. Se simţea oare învingătoare? Savura oare victoria realităţii în care ea era cea aleasă, şi nu soţia legitimă care se afla chiar în faţa ei?

În timp ce vorbeam, pe inima mea punea stăpânire domnul Nitta. Mi-am dat seama că mă serveam de soţul meu pentru a vorbi despre gelozia faţă de Kaoru.

Domnul Nitta şi Kaoru au suferit când şi-au înmormântat clavecinul. Eu şi domnul Nitta am împărţit plăcerea atunci când ne-am iubit. Şi cu toate acestea, îi invidiam mai mult suferinţa. Eram geloasă pe lacrimile lui Kaoru.

Într-un loc la care eu nu aveam acces, într-un fel numai al lor, ei se iubeau. Şi nici măcar nu încercau să ascundă asta. Kaoru ascultase atent sunetele împreună cu el. Şefuise cu el. Cântase pentru mine la clavecinul pe care-l construiseră împreună. Cu cât sunetul lui era mai frumos, cu atât rezona mai neîndurător.

Era la fel ca imposibilitatea soţului meu de a pătrunde în întunericul pădurii. Domnul Nitta şi Kaoru aveau propriul lor văl.

— Nici chiar atunci când era tandru cu mine, nu mai eram capabilă să-i accept ca atare blândeţea. Nici măcar micile gesturi afectuoase, cum ar fi să se întindă ca să-mi dea sosul pentru salată sau să-mi culeagă ceva ce mi se prinsese în păr. „Fără îndoială că face aceleaşi lucruri pentru ea.“ Aşa gândeam. Mă chinuiam singură, imaginându-mi scene în care el nu-şi folosea decât pentru altă femeie degetele, pieptul, buzele… Aţi vorbit mai înainte despre iluzii, dar nu m-am gândit vreodată că eu aş putea avea o imaginaţie atât de bogată. Îmi veneau în minte cât se poate de clar respiraţii, umbre, mirosuri, temperaturi. Mult mai seducătoare decât ceea ce

experimentasem eu vreodată.

Ea rămăsese tăcută, cu ochii plecaţi.

De fapt, puţin îmi păsa de astfel de lucruri. Durerea pe care mi-o provocase soţul meu nu mai avea nici o semnificaţie pentru mine acum.

Fără ca noi să ne dăm seama, păsărelele zburaseră. Ciripitul lor dispăruse şi în locul lui se auzea doar ţiuitul cicadelor. Prin el ajungeau la mine vag strigăte de copii. Oare se jucau la râu? Sau poate că nu era decât o iluzie.

— Aş putea să vă pun o întrebare?

Femeia a încuviinţat.

— Cum l-aţi cunoscut pe soţul meu?

— La teatru. Stăteam la rând la bilete. Şi dintr-odată mi-a vorbit cineva. Avea un bilet în plus şi mi-l oferea. Nu voia să-l irosească. Aşa mi-a spus.

Era piesa la care trebuia să mergem împreună. Pe locul pe care ar fi trebuit să stau eu, s-a aşezat ea.

Oare de ce nu mersesem eu în ziua aceea? Nu-mi mai aduc aminte. Poate că eram răcită? Se prelungise ora mea de caligrafie? Sau nu mai avusesem chef să ies pentru că ploua? Oricare ar fi fost răspunsul, nu fusese decât o simplă întâmplare.

— Până când rămâneţi aici? m-a întrebat ea.

— Păi… am răspuns eu. Cât mai mult posibil. Câteodată simt că aş vrea să rămân pentru totdeauna, alteori mă gândesc că totuşi asta e imposibil.

— Sunteţi acasă la dumneavoastră. Puteţi să folosiţi acest loc aşa cum doriţi, nu?

— Da. Dar la un moment dat trebuie să mă întorc. Nu la soţul meu. Nu vorbesc despre asta, ci despre locul în care trebuie cu adevărat să mă întorc. Şi cred că voi fi tristă când va veni acel moment. Ce bine-ar fi să pot rămâne pentru totdeauna aici, apărată de linişte, cufundată în pacea aceasta care pare că mă acceptă aşa cum sunt! Dar cu siguranţă asta nu e posibil. „Pentru totdeauna“ – ce expresie fără sens în lumea noastră, nu-i aşa?

— Şi ce faceţi în fiecare zi?

— Nimic special. Îmi pregătesc de mâncare, scriu, mă plimb, iar apoi, stând pe terasă, privesc pădurea. Ore întregi şi tot nu mă satur.

— El îşi face griji, să ştiţi.

La început n-am înţeles ce voia să spună şi am scos o exclamaţie de

uimire.

— Se gândeşte tot timpul la dumneavoastră. Nu o spun cu ironie, acesta e adevărul, a rostit ea mângâindu-şi unghiile date cu lac.

Încerca oare să mă consoleze în felul ei? Vântul se oprise, temperatura începuse să crească din ce în ce mai mult, dar ea nu transpira deloc. Dimpotrivă, vârfurile degetelor îi păreau reci.

— O fi bine că în sfârşit ne-am întâlnit?

Femeia şi-a lăsat privirea pe daliile de pe covor. Putea la fel de bine să fi căzut pe gânduri sau să încuviinţeze ceea ce spusese.

— M-aş bucura dacă v-am părut o persoană mai firească decât cea din închipuirile dumneavoastră.

— Bineînţeles că aşa sunteţi.

— Să vă chem un taxi?

— Nu e nevoie. Taxiul cu care am venit mă aşteaptă în parcarea de la pensiune.

— Chiar că e un şofer amabil!

Era prima oară când şi eu, şi ea ne destindeam.

— Atunci să vă conduc până la pensiune.

— Mulţumesc, dar mă descurc singură. Sunteţi amabilă că v-aţi oferit.

S-a ridicat.

Ea era cea care călcase în picioare relaţia mea cu soţul meu. Cea care mă urmărise, deşi nu ne întâlniserăm niciodată. Şi cu toate că acum stătea chiar în faţa mea, era ciudat că nu simţeam nimic. Aveam senzaţia că e o persoană care se află undeva îngrozitor de departe. Contururile ei păreau să se şteargă în momentul în care întindeam mâna s-o ating. Am petrecut-o cu privirea de pe terasă, în timp ce se reîntorcea în locul acela îndepărtat.

Tubul de neon din bucătărie clipocea. M-am ridicat şi l-am stins, aprinzând în loc micul bec de lângă chiuvetă. A fost destul pentru a mă face să simt că noaptea era încă şi mai adâncă.

Deşi mă obişnuisem să mănânc singură, nu aveam poftă de mâncare. Şi mai ales nu aveam puterea de a găti. Încălzeam o conservă, legumele erau fie roşii pe care le tăiam, fie broccoli fiert, iar apoi ronţăiam pâinea ce rămânea de la micul dejun.

Ochilor mei obosiţi din cauza caligrafiei le prindea bine această

semiobscuritate blândă. Am înţepat de mai multe ori roşia cu furculiţa, uitându-mă cum îşi pierde încet-încet forma. La sfârşit părea o bucată de carne sângerie.

În fereastra bucătăriei mi-am zărit reflexia feţei. Părul, ce nu mai fusese coafat de mult, crescuse inimaginabil de lung, sub ochi aveam cearcăne, iar buzele îmi erau terne.

Dacă le-ar fi atins domnul Nitta, pielea şi buzele mele şi-ar fi regăsit supleţea şi strălucirea. Şi, ca într-o mângâiere drăgăstoasă, părul meu ar fi alunecat printre degetele lui.

M-am ridicat din nou şi am dat drumul la radio. Se transmitea un meci de baseball. Rotind butonul, am nimerit peste o emisiune educativă pentru copii. L-am rotit din nou. Un bărbat cu voce joasă explica despre timpul prezent perfect din engleză. Nu mi-a rămas în minte nici un cuvânt. Poate din cauza transmisiunii proaste sau poate din cauza oboselii, dar vocea altcuiva îmi părea de nesuportat. Am închis aparatul şi, lăsând mâncarea neterminată pe masă, m-am aşezat pe canapea.

Singură fiind, nu aveam altceva de făcut decât să reflectez. Era greu să-mi golesc mintea de gânduri. Fără să le pese de sentimentele mele, tot felul de scene îmi invadau închipuirea.

Pe canapea nu rămăsese nici o urmă a trecerii acelei femei. Într-un teatru de undeva, ea se aşezase alături de soţul meu. Acela era de fapt locul meu. Un loc gol pregătit pentru mine. Dar chiar dacă aş fi strigat asta, n-ar fi fost nimeni să mă audă.

E simplu, m-am gândit. Fusese vorba doar despre cine lua loc pe scaunul acela. Nu era nevoie de nici cel mai mic efort ca să schimbi caligrafia cu ortoptica.

Şi totuşi, de ce nu era posibil ca eu să pot cânta la clavecin în locul lui Kaoru?

M-am întins pe canapea, m-am ghemuit şi am închis ochii. Am aşteptat ca această întrebare tristă să se îndepărteze de mine. Dacă nu stăteam complet nemişcată, făcând pe mortul, ar fi rămas acolo, provocându-mi suferinţă.

Într-o zi din miezul verii, m-au rugat să am grijă de Dona. Plecau la Sapporo pentru cinci zile, să acordeze un clavecin pentru o sesiune de

înregistrări şi să ajute la un concert de amatori.

— De obicei merg singur, dar la evenimentul acesta Kaoru va interpreta şi ea ceva la clavecin, mi-a explicat domnul Nitta.

Kaoru stătea lângă el. Cercul de amatori de instrumente vechi din care făceau şi ei parte organiza întâlniri în mod regulat, iar de data aceasta se pare că aveau un concert într-o cafenea din Sapporo.

Nu mai rămăsese nici una din umbrele acelei zile. Mâinile ce se încleştaseră pe topor erau acum adânc îndesate în buzunarele blugilor, iar pe obrajii ce fuseseră uzi de lacrimi flutura acum un zâmbet. Îmi aminteam de funeraliile clavecinului ca de o scenă dintr-un vis îndepărtat. Dar această scenă avusese loc în realitate.

— Acordajul e dificil?

— Nu, nu necesită foarte multă tehnică. Poate să-l facă şi interpretul. Dar, fiind un instrument sensibil, mai e nevoie să fie reacordat în timpul concertului. Chiar dacă reglăm totul dinainte, odată ce începe să vină publicul, sunetul se modifică din cauza căldurii degajate de oameni.

Tonul vocii lui era calm, ca întotdeauna.

Ştiam şi eu cât de fragil era un clavecin. O singură lovitură de topor îl făcea bucăţi.

— Şi cu ce mergeţi la Sapporo?

— Cu maşina până la aeroportul din Hanamaki, iar de acolo, cu avionul.

— Oare în Hokkaidō vara o fi mai răcoroasă decât aici? Vă invidiez.

— Probabil o să stăm închişi în studio şi n-o să avem timp de excursii. Şi, pe lângă asta, o să fie cu noi tot timpul şi maestrul, care este foarte sever. Dar cu siguranţă o să venim înapoi cu mult porumb dulce, crabi, scoici şi *rāmen*[7], a spus Kaoru.

7. Supă japoneză de tăieţei. Toate produsele enumerate reprezintă ingrediente şi mâncăruri populare în regiunea Hokkaidō.

Cu câteva zile înainte de plecare, îşi făcea griji legate de ţinuta pe care urma s-o poarte la concert. Cum era vorba de o reuniune restrânsă, nu era cazul să pregătească ceva foarte sofisticat, dar singurul costum pe care îl avea era destul de uzat şi demodat. Îmi şoptise toate acestea ca şi cum ar fi vorbit singură.

Mi-am adus aminte de rochia mea roşie. Rochia de seară din mătase, care ieşea prin deschizătura fermoarului genţii în ziua când am plecat de acasă. Mi s-a părut o idee minunată.

— Ce ziceţi de asta? E făcută mai demult, dar n-am îmbrăcat-o decât o singură dată şi, cum croiala e destul de simplă, cred că nu e nici o problemă să fie purtată şi acum.

— Ce frumoasă este!

Ezitând, Kaoru a luat în mână tivul rochiei şi l-a mângâiat de câteva ori, ca pentru a-i simţi moliciunea.

— Dacă vă place, v-o dau.

— Mie? O haină aşa de scumpă?

— Nu foloseşte la nimic doar stând agăţată aici. Aş fi bucuroasă dacă v-ar ajuta la această ocazie specială.

— Dar e ca nouă! Iar dumneavoastră o să mai aveţi cu siguranţă ocazii s-o purtaţi, nu-i aşa?

— Roşul acesta e prea intens pentru mine. Mi-am tot propus să o port cândva, dar între timp am îmbătrânit. Vă va veni bine, cu siguranţă. Mărimea s-ar putea să fie o mică problemă, dar are rezerve. V-o modific eu. Mă pricep la croitorie. Îmi trebuie doar o jumătate de zi pentru asta, aşa că pot termina până plecaţi la Sapporo.

Am pus rochia agăţată pe umeraş în faţa lui Kaoru, a cărei siluetă se reflecta în sticla dulapului. Aşa cum mă gândisem, roşul strălucitor al materialului îi venea bine şi îi lumina faţa. Partea de jos a rochiei îi îmbrăţişa şoldurile delicate, iar clavicula i se reliefa dreaptă prin decolteul puţin cam larg. Cei trei nasturi de la manşetă, îmbrăcaţi în material negru, dădeau o notă de rafinament mâinilor ei, ce se mişcau cu măiestrie pe claviatură.

— Mătasea… dacă o strângi mai tare, pare că se topeşte…

Pierdută în faţa oglinzii, Kaoru nu dădea drumul rochiei din mână. Trăgea de funda de la spate, bătea cu degetele pe pernuţele de burete pentru umeri, flutura marginea de jos.

— Când eram mică, mama îmi cosea de mână toate ţinutele pe care le purtam la audiţii. Şi toate erau tari, ca şi cum le-ar fi făcut din haine vechi, rămase nevândute la târgurile de la biserică. Le invidiam foarte tare pe

fetele care purtau rochii frumoase ca aceasta.

— Ce-ar fi atunci s-o încercaţi pe asta? Cred că va fi suficient să dăm drumul un pic mânecilor şi părţii de jos. Sunteţi ceva mai înaltă decât mine, nu-i aşa?

Am tras fermoarul şi am scos-o de pe umeraş.

— S-ar putea să fie nevoie şi s-o strângem puţin în talie. Sunt sigură că veţi şti cum s-o purtaţi frumos. A, şi încă ceva. Am şi un şirag de perle care se asortează perfect cu ea. Vi-l împrumut. De fapt am şi cerceii din acelaşi set, dar i-am lăsat la Tōkyō. Ce păcat! Ar fi mers de minune cu părul dumneavoastră scurt. Dar poate că mai puţine accesorii se vor potrivi mai bine cu atmosfera din jur. Oare n-am uitat nimic…? Ah, da! Vă trebuie pantofi. Pantofii…

— Îmi cer scuze, m-a întrerupt ea vorbind atât de încet, încât aproape că n-am auzit-o. Îmi cer scuze, dar să primesc toate astea…

Îşi plecase privirea. În mintea mea se amestecau propunerile de pantofi pe care nu apucasem să i le fac.

— Îmi pare rău, mai ales că mi le-aţi oferit cu atâta generozitate. Sunt prea alese pentru a fi potrivite cu nivelul meu de interpretare la clavecin.

Cu o privire temătoare, ca şi cum ar fi făcut ceva de neiertat, a tras la loc fermoarul. Rochia zăcea în braţele ei.

În acel moment, mi-am dat seama. Ştia ce se petrecuse între mine şi domnul Nitta în seara aceea.

— Nu e nici o problemă, am fost eu prea insistentă, nu vă faceţi griji! m-am grăbit să spun şi am aranjat la loc hainele, înainte de a închide cu zgomot uşa dulapului. Nu e cazul să vă cereţi scuze. N-aţi făcut nimic rău. Nu, chiar nu e nevoie să vă cereţi scuze.

— Nu pleca! i-am spus.

Domnul Nitta a pus jos şmirghelul pe care-l ţinea în mână şi s-a întors către mine. În atelier era o căldură înăbuşitoare. Vântul se oprise fără veste şi nu se zărea nici o mişcare, nici printre frunzele mestecenilor, nici pe apa din mlaştină.

— Nu vreau să pleci la Sapporo.

S-a ridicat şi a întins mâna dreaptă, invitându-mă să mă aşez. Nu m-am mişcat însă din uşă.

— De ce?

— Ai nevoie de un motiv?

— Păi plecarea e mâine.

— Tocmai! Încă mai ai timp.

— Nu e chiar aşa de simplu să anulezi o sesiune de înregistrări şi un concert. Ne-a luat multă vreme să punem de-acord programele atâtor oameni…

— Şi ce dacă? l-am întrerupt eu.

Razele soarelui îmi încălzeau spatele. Şi cu toate acestea, adâncul fiinţei mele era îngheţat.

— Kaoru poate să meargă singură.

Domnul Nitta a ezitat să spună ceva, şi-a dus mâna la ochelari şi a lăsat să-i scape un oftat.

— Ai spus chiar dumneata că nu contează cine acordează clavecinul. Aşa că poate s-o facă şi Kaoru. Nu-i aşa?

— Asta e meseria mea. Nu pot să anulez totul fără un motiv rezonabil. Şi ce explicaţii aş putea să-i dau lui Kaoru?

— Dacă ea vorba despre un motiv, găsesc eu o scuză. Ţi-au apărut nişte probleme la inimă, nu mai auzi, mama dumitale a suferit o criză – se pot găsi oricâte minciuni vrei.

Ventilatorul s-a rotit spre un colţ al atelierului. Curentul n-a ajuns până la uşă, dar aşchiile căzute pe masa de lucru au tremurat uşor.

— Rămâi lângă mine! Nu te duce cu Kaoru!

Mă convingeam pe mine însămi că era ceva uşor. Nu era nevoie de nici un fel de motiv. Exprimam doar o rugăminte cât se poate de simplă.

Domnul Nitta nu spunea nimic. Lumina îi bătea în ochelari şi nu puteam să-i văd bine expresia feţei. Putea fi la fel de bine dezorientat sau atent la cum se vor termina lucrurile. Inima lui era plină de aceeaşi linişte ca întotdeauna. Umbra opacă şi curgerea ei înceată ajungeau până la mine.

— Dacă pleci… am spus, nemaisuportând tăcerea. Dacă pleci, îl omor pe Dona.

Unul câte unul, sunetele vocii mele erau aspirate de calmul lui.

— Îl omor pe Dona şi-l îngrop în grădină. Sap o groapă şi-l înmormântez exact acolo unde aţi ars clavecinul.

În acel moment am simţit că cineva se afla în spatele meu. Ţinând în braţe nişte plăci de lemn pe care le adusese din baracă, Kaoru stătea în picioare. La picioarele ei, Dona.

— Ah, aici eraţi? a întrebat ea, fără să dea importanţă cuvintelor pe care le rostisem. Tocmai m-am întors de la dumneavoastră. Am lăsat pe verandă cutia lui de dormit şi prosopul. Nu poate dormi dacă nu le are. Noi plecăm mâine-dimineaţă devreme, aşa că mă întrebam dacă nu l-aţi putea lua de azi.

Respiraţia îi era uşor agitată, pe chip îi flutura un surâs, iar pe gât îi străluceau broboane de sudoare. Mă simţeam cu atât mai prost cu cât ea îmi arăta aceeaşi amabilitate dintotdeauna. Ca şi cum ar fi vrut să mă facă să înţeleg că eram liberă să ţip cât voiam, căci nu le puteam clătina relaţia nici măcar un pic.

— Îmi cer scuze că vă mai deranjez şi cu asta, dar nu mănâncă dacă nu-i fierbeţi în supă mâncarea, indiferent că e vorba de mâncare pentru câini, pâine sau legume. Are dinţii foarte slabi.

Deşi ştia ce se petrecuse între mine şi domnul Nitta în faţa clavecinului, de ce nu era totuşi deloc tulburată? Se mulţumise să-mi refuze rochia cu un aer mâhnit şi nici măcar nu încercase să mă întrebe ceva.

— E suficient dacă îi daţi de mâncare de două ori pe zi, iar în rest puteţi să-l lăsaţi în pace. Oare am uitat ceva?

I se adresase domnului Nitta, care stătea în spatele meu. Ca pentru a mă elibera din privirile lor ce căutau să se întâlnească, am împins-o pe Kaoru, l-am luat pe Dona în braţe şi am luat-o la fugă către pădure.

Îl auzeam pe domnul Nitta strigându-mă. Silueta lui Kaoru pierzându-şi echilibrul şi zgomotul surd al plăcilor căzând pe pământ mi-au vibrat multă vreme în palme. În braţele mele, Dona era liniştit.

Am mers pe lângă mlaştină până pe la jumătatea ei, am trecut prin tufişuri, am alergat pe un drum lateral şi m-am oprit acolo unde râul de munte cădea, formând o micuţă cascadă. Era o privelişte pe care n-o mai văzusem niciodată. Am dat drumul strânsorii, iar Dona a coborât uşor pe pământ şi s-a scărpinat cu una dintre labe în spatele gâtului. Genunchii îmi tremurau şi respiram gâfâit.

Pădurea pustie era frumoasă. Pe cerul albastru încă nu apăruse nici o

umbră, iar lumina ce-mi cădea pe picioare sclipea de fiecare dată când frunzele copacilor fluturau în vânt. Un nor zdrenţuit se agăţase de vârful unui brad nespus de înalt, iar în jurul cascadei erau răchiţele înflorite. Ciorchinele de flori roşietice adunate pe tulpini subţiri s-au îndoit uşor când Dona a trecut pe lângă ele, dând din coadă.

Cât timp alergasem, nu mă gândisem la altceva decât la cum îl voi omorî. Văzusem mai demult într-un film o scenă în care era ucisă o vacă. Un bărbat i-a tăiat gâtul cu un topor, iar animalul a căzut în genunchi şi a murit pe loc. Nici n-a scos vreun geamăt, nici sânge n-a curs prea mult. Eram sigură că prin hambar era un topor pentru despicat buştenii. Puteam să-l folosesc pe acela. Dona era mai mic decât o vacă, aşa că ar fi trebuit să fie mai uşor. Sau să-l fi pus într-un sac cu pietre şi să-l arunc în mlaştină? În felul ăsta nici nu trebuia să-i văd faţa. Iar balta era destul de adâncă şi de mocirloasă încât să nu-l aud cum scheaună de durere. Şi, ca să-mi ţin promisiunea pe care i-o făcusem domnului Nitta, aş fi săpat mormântul clavecinului. Şi aş fi acoperit leşul cu bucăţile de claviatură, de mecanism şi de rozetă.

Dona bea apă din râu. Nici nu se întreba la ce mă gândeam eu, nici nu i se părea ciudat că fusese adus acolo, ci doar lipăia apa cu poftă.

Satisfăcut, s-a întors către mine ca şi cum ar fi vrut să-mi spună: „Ei, mergem?“, iar apoi a luat-o către pădurea de mesteceni din spatele cascadei. L-am urmat. Drumul se terminase deja şi totul era acoperit de vegetaţie. Fusta mi se agăţase în câteva locuri şi sandalele îmi erau pline de noroi, dar nu-mi păsa. Dacă ajunsesem până aici, nu mă mai puteam întoarce.

Dona o ţinea drept înainte, fără să ezite. Mergea în faţa mea, oprindu-se din când în când ca să se asigure că-l urmez. Chiar părea că ştie bine unde merge.

Am continuat să înaintez, făcându-mi drum printre tufişuri. De teamă să nu-l pierd din ochi, îi urmăream vârful cozii. Ca să-mi şterg de pe palme senzaţia pe care o aveam, dădeam la o parte cu violenţă crengile ce-mi blocau drumul.

Dintr-odată, în faţă mi-a apărut un arţar cu trunchiul strâmb. La rădăcina lui era statueta unui mic Jizō[8], înclinată şi plină de muşchi, de parcă i-ar fi luat o veşnicie să iasă din pământ. Vârful nasului îi era ciobit, dar ochii îi

surâdeau. Deşi nu te-ai fi gândit că cineva ar veni să se reculeagă într-un loc atât de îndepărtat, două prune goldane îi fuseseră aduse ca ofrandă. Erau atât de proaspete, că străluceau.

8. Zeitate budistă, protectoare a copiilor şi a călătorilor.

Am urcat panta abruptă din spatele statuetei şi înaintea ochilor mi s-a deschis un luminiş. Era un loc gol, întreţinut cu siguranţă de cineva. Putea fi un refugiu secret realizat cu multă ingeniozitate. Pe pământul acoperit de ferigi şi de frunze căzute se ghiceau urme de om. Cerul era decupat după aceeaşi formă cu pământul.

Dar ceea ce atrăgea cel mai mult atenţia era un ulm care se înălţa chiar în mijlocul poienii. Era atât de măreţ, încât n-ai fi spus că e o plantă. Trunchiul îi era atât de gros, că nu-l puteau cuprinde trei oameni în putere, ramurile i se întindeau pe mai multe rânduri în toate direcţiile, iar frunzele erau atât de dese, că nici nu puteai vedea printre ele. Oricât mi-am întins gâtul, n-am putut să-i văd vârful.

Nenumăratele motive punctate, umflăturile şi crăpăturile de pe trunchi îi dădeau o expresie demnă. Pe alocuri, de pe crengi curgeau în jos liane, iar păsărelele se jucau de-a v-aţi ascunselea, ciripind printre frunzele lui.

Căscând de parcă ar fi scos un oftat de uşurare, Dona s-a culcat la rădăcina copacului. Dintr-o zgârietură de pe faţă i se prelingea un firicel de sânge. Părea o rană dureroasă, dar el nu-i dădea nici o importanţă. M-am gândit că ar fi fost bine să fie spălată şi dezinfectată cât mai curând. Şi, odată cu acest gând, m-am întrebat de ce îmi fac griji pentru un câine pe care aveam intenţia să-l omor.

În trunchiul ulmului era o scorbură mare. Adâncă şi sumbră ca o grotă. Mi-am înclinat capul, ca să mă uit înăuntru. Un aer rece mi-a ajuns la obraji. Întunericul nu era tulburat de nimic, dar era încărcat de un miros puternic, ce aspira chiar şi foşnetul frunzelor călcate de sandalele mele. Am avut senzaţia că toate mirosurile pădurii pline de vegetaţie izvorau de aici.

Cum era de aşteptat, începuse să se însereze. M-am întors spre direcţia din care venisem, dar acolo era doar pădurea ce se întindea tăcută.

Mi-am băgat mâna în scorbură. Nu atingeam nimic. Nimic nu-mi servea ca punct de sprijin. Vârfurile degetelor mele rătăceau nesigure prin beznă.

Prin ele a urcat în mine dintr-odată un sentiment de nelinişte. Aveam impresia că mă pierd într-un loc din care nu mă mai puteam întoarce. M-au copleşit tot felul de senzaţii: sunetul lamei toporului lovind oasele gâtului, greutatea sacului scufundându-se în mlaştină, mirosul pământului proaspăt săpat.

Nu mai puteam suporta şi l-am luat pe Dona în braţe. Şi-a ridicat către mine privirea uimită. În lumina apusului, ochii lui străluceau încă şi mai misterios decât de obicei. Era fără apărare, inocent şi cald.

Lipindu-mi faţa de spinarea lui, l-am aşteptat pe domnul Nitta să vină după mine. M-am rugat să mă fi ales pe mine, cea care fugise, şi nu pe Kaoru, care se clătinase şi căzuse. Dar oricât am aşteptat, pădurea a rămas tăcută.

— N-ai plecat, am spus eu.

Domnul Nitta nu mi-a răspuns. Pe masa din camera de zi era întins un ziar, pe care tăia cu un cutter tija unor pene de raţă. Pe podea se formase o grămadă de pene negre.

— Ai făcut ce te-am rugat.

Tija penelor era albă şi curbată ca un arc.

— Şi Kaoru? A plecat singură?

Nu ştiu de ce, dar în clipa în care l-am zărit pe domnul Nitta singur în ziua în care ei ar fi trebuit să plece la Sapporo, n-am putut să mă bucur aşa cum m-aş fi aşteptat. Eram mai degrabă uimită. Eram de-a dreptul nelămurită în legătură cu ce aveam să fac după ce-l forţasem să plece de lângă Kaoru. De aceea mi-am repetat de câteva ori cu voce tare acest lucru, încercând să mă conving pe mine însămi că dorinţa îmi fusese îndeplinită.

— Mi-a fost aşa de teamă că azi n-o să fii aici, încât tremuram din toate încheieturile.

Domnul Nitta păstra însă în continuare tăcerea. Cutterul răzuia cu uşurinţă tijele penelor. Forma lor se schimba vizibil, devenind pene pentru clavecin.

— Pentru mine?

Încă nu terminase de tăiat vârful care urma să ciupească coarda. Nu se auzea decât sunetul bucăţilor de tijă căzând pe ziar.

— Sau pentru Dona?

Simpaticul Dona, care îmi arătase cu o zi în urmă drumul de la scorbura din ulm către cabană, dormea în cameră. Cu prosopul strâns între picioare, se ghemuise într-un colţ al cutiei lui.

— Pentru că nu voiai să-l vezi pe Dona ucis?

În loc să-mi răspundă, m-a prins de braţ şi m-a târât până la scară. Penele de pe podea s-au ridicat în aer. În camera de la etaj, m-a dezbrăcat ca şi cum ar fi jumulit penele unei raţe.

Totul s-a petrecut în linişte. Energia pe care o cereau cuvintele s-a consumat în satisfacerea poftelor cărnii.

Domnul Nitta nu era nicidecum furios. Dimpotrivă, mă dorea. Şi cu toate acestea, aveam senzaţia că eram distrusă. Mişcarea muşchilor îi era atât de violentă, încât tremura, respiraţia îi era întretăiată, iar transpiraţia l-a acoperit imediat. Eu eram clavecinul pe care-l distrugea.

9

Kaoru se întorsese. Mi-am dat seama de asta când i-am văzut maşina în parcarea de la Grasshopper. În pat nu am pronunţat niciodată numele ei, aşa încât nu puteam să ştiu dacă urma să se întoarcă, aşa cum era programat, sau dacă nu se mai întorcea niciodată. Se vede însă că planurile nu se schimbaseră deloc. Eram din nou trei.

Venise să-l ia înapoi pe Dona.

— Bine aţi venit!

— Vă mulţumesc pentru ajutor.

— Pentru puţin.

— Nu v-a făcut probleme?

— Absolut deloc.

— A fost cuminte?

— Da. Foarte cuminte.

N-am vorbit decât despre Dona. Nu mi-a venit în minte nici o altă temă de discuţie pentru salvarea aparenţelor. Nici măcar nu m-am scuzat pentru faptul că o împinsesem la intrarea în atelier şi nu am invocat nici un motiv pentru care Dona era la mine, deşi domnul Nitta nu mai plecase.

— Ce bine!

Kaoru a îngenuncheat pe terasă şi l-a mângâiat pe Dona pe spate. Fericit, acesta a dat din coadă şi a lins-o pe faţă. Ea a strâns din ochi şi a izbucnit în râs, de parcă s-ar fi gâdilat. Dona era singura noastră zonă de siguranţă. Atâta vreme cât era vorba despre el, relaţia noastră în trei era salvată.

Oare Kaoru ştia că voisem să-l omor? Probabil că da. Cu ea acolo, nu puteam să ţin nici un secret doar între mine şi domnul Nitta.

Tot timpul cât el m-a iubit, în sufletul meu nu a existat decât ea. Nu am putut să fug de gândul că ei doi ar putea face acelaşi lucru. Printre suspine, Kaoru îmi apărea tăcută şi ne privea. Urmărea fără să clipească saliva lui

strălucind pe pieptul meu, degetele mele alunecând pe spatele lui, şuviţele noastre de păr amestecându-se. În ochii ei nu era nici durere, nici disperare, ci, dimpotrivă, erau translucizi, ca ai lui Dona atunci când îşi ridica privirea spre clavecinul ce nu scotea nici un sunet.

— A mers bine acordajul? am întrebat-o eu, ca revanşă pentru privirea ei.

— M-am descurcat, a răspuns ea, fără să se ridice din genunchi.

— Probabil că v-a fost urât, nu-i aşa?

— Cunoşteam din vedere câteva persoane.

— Şi concertul?

— Am avut emoţii.

— Aţi cântat la clavecinul făcut şi acordat de domnul Nitta. Să fi fost numai asta şi era suficient pentru un concert reuşit, nu-i aşa? Într-un oraş îndepărtat, într-o ţinută discretă, aţi cântat la clavecin singură.

Kaoru s-a ridicat şi şi-a scuturat de pe haine părul pe care-l lăsase Dona.

— Trebuie să plec.

Ratând o treaptă a scării de la terasă, Dona a căzut în fund.

— Vă sunt recunoscătoare că m-aţi ajutat.

Spunând acestea, s-a înclinat respectuos şi a luat-o la fugă, ascunzându-şi faţa de mine. Dona s-a repezit după ea. În felul acesta n-a mai trebuit să dau glas cuvintelor pe care mă pregăteam să le spun.

„Cred că şi domnul Nitta ar fi vrut să te asculte cântând. Dar a ales să rămână cu mine. Să-ţi spun ce-am făcut cât n-ai fost aici?“

Seara mi-am dat seama că Dona îşi uitase la mine ceva important. Setul de dormit – cutia şi prosopul. Am mers să le înapoiez.

Pe cerul violet pluteau liniştit luna, cu o bucată lipsă, şi stele ce sclipeau în felurite chipuri. Nu bătea vântul, dar vipia amiezii se stinsese şi doar o bluză cu mânecă scurtă nu mai era suficientă.

Când acoperişul maro-roşcat mi-a apărut înaintea ochilor, am auzit şi sunetul clavecinului. La început era atât de slab, încât am avut impresia că e doar o iluzie, dar cu fiecare pas pe care-l făceam, devenea din ce în ce mai clar. Ca de obicei, prin ferestrele cu perdelele date la o parte intra lumina ce apoi se reflecta pe claviatură. Mă gândeam că e Kaoru, dar în clipa următoare mi-am dat seama că mă înşelasem.

Cu ochii mijiţi din nou, am examinat unul după altul lucrurile scăldate în

lumina portocalie. Obiectele din sticlă înşirate pe perete, schiurile, valiza din piele ce ar fi trebuit luată în Hokkaidō, câteva scaune, picioarele clavecinului în stil francez… Nu era nimic schimbat.

Cu toate acestea, undeva se strecurase o greşeală iremediabilă. Cel care cânta la clavecin era domnul Nitta.

Lângă el, în picioare stătea Kaoru. Cu mâna dreaptă pe marginea claviaturii, iar cu stânga pe spătarul scaunului lui.

Am strâns la piept cutia impregnată de mirosul lui Dona. Chiar aşa, el unde era oare? Nu-l vedeam nici în cameră, nici prin curte. Se cuibărise probabil prin vreun colţ al încăperii, unde nu ajungea lumina, sau prin bucătărie, unde eu nu-l puteam zări.

Domnul Nitta cânta *Suspine tandre*. Prima melodie pe care o ascultasem interpretată la clavecin. O cântase Kaoru, iar el îmi dezvăluise numele ei; aceeaşi piesă o cânta el acum.

Din degetele ce loveau claviatura, din trupul lui se degaja un aer pe care mie nu mi-l arătase niciodată. Era altul decât cel care lucra în atelier, şi altul decât cel din pat. Degetele care alunecau pline de eleganţă, urechile care încercau să prindă sunetul, ochii ce priveau în depărtare. Toate erau pline de o delicateţe misterioasă şi de o seninătate căreia îi dădea frâu liber, după multă vreme.

Suspine tandre se apropia de momentul de intensitate maximă. Mâna lui dreaptă a plutit prin aer doar pentru a se lăsa imediat pe extremitatea claviaturii şi apoi s-a apropiat din nou de mâna stângă. Lacul pictat pe capac, de aceeaşi culoare cu lumina, strălucea în întuneric. Nu-i puteam vedea profilul lui Kaoru, căci era ascuns în umbră, dar din expresia mâinii ei rezemate pe spătar îmi dădeam seama că e fericită.

Impresia pe care ei doi mi-o dădeau era aceea a unei îmbrăţişări. Erau cufundaţi într-o fericire profundă, foarte departe de locul în care se uniseră trupul meu şi al lui. Ei nu aveau nevoie de plăcerea carnală. Am înţeles acest crud adevăr într-o clipă. M-am simţit îngrozitor de tristă că nimerisem din întâmplare în mijlocul unui act ce era doar al lor. Şi, dându-mi seama că toate cuvintele pe care le revărsasem asupra lui Kaoru la prânz n-aveau nici un sens, m-am cutremurat.

Am lăsat cutia lui Dona la intrare. Zgomotul paşilor mei, bătăile inimii,

foşnetul prosopului din cutie n-aveau nici o putere în faţa clavecinului. Rezonanţa lui era totul. Am fugit de acolo. În spatele meu, *Suspine tandre* ajungea la punctul culminant.

Sfârşitul verii se apropia cu repeziciune. Culoarea cerului se estompa, curgerea norilor era mai grăbită, penele păsărelelor ce ţopăiau pe terasă îşi schimbau nuanţa. Pensiunile din jur şi-au lăsat obloanele, la Grasshopper s-a încheiat sezonul de vârf, iar cei doi angajaţi cu ora s-au întors la facultate.

Scena în care domnul Nitta cânta pentru Kaoru mă bântuia, chinuindu-mă. Încercam din răsputeri s-o uit, dar îmi era imposibil. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât mai proaspete îmi erau în memorie culorile, sunetele, chiar şi expresia lui Kaoru, pe care n-aveam cum s-o fi văzut în realitate. Se întorcea, îşi dădea seama că eu eram acolo şi, cu un surâs larg, făcea cu mâna un gest prin care mă invita să intru.

Nemaiputând suporta toate acestea, m-am refugiat în viaţa bătrânei ce fusese mediu. Nu aveam alt loc unde să plec.

Pierzându-şi soţul în război, şi-a luat copiii şi a plecat în Somerset, unde şi-a câştigat existenţa lucrând la un mic han. Pe când începuseră să se acomodeze cu viaţa aceasta sărăcăcioasă, dar sigură, copilul cel mic a suferit o arsură severă în bucătăria hanului. A fost atât de grav, încât şi-a pierdut vederea, iar gura i s-a deformat. Această întâmplare a adus-o în pragul disperării. Chiar în perioada respectivă s-a reîntâlnit cu nişte prieteni din vremea când era mediu, iar ei i-au propus o slujbă pe un vas de mărfuri. Şi-a luat cu ea copilul ars şi s-a îmbarcat pe o navă ce se îndrepta spre Japonia. În oricâte locuri ar fi fugit, povestea nu se termina niciodată.

Într-o dimineaţă, am găsit într-o găleată din bucătărie un şoarece mort. După ce spălasem pe jos, pusesem găleata plină sub chiuvetă şi uitasem de ea. Probabil căzuse în timpul nopţii şi se înecase. Era un şoricel foarte slab.

Am săpat o groapă la rădăcina caisului din curte. Tatăl meu îl plantase imediat după cumpărarea terenului, iar între timp devenise un pom falnic. În fiecare primăvară se umplea de flori roz-pal, dar atunci când am sosit eu aici anul acesta, în luna mai, erau deja trecute.

Aveam obiceiul să îngropăm la rădăcina lui orice murea. Erau aici cărăbuşi, peştişori aurii, şopârle, broaşte ţestoase de apă.

Întotdeauna când săpam o groapă nouă, îmi era teamă să nu iasă la iveală

leşurile îngropate înainte. Indiferent că era vorba de insecte sau de peşti, în imaginaţia mea, cadavrele mă fixau cu orbitele lor goale, iar din gura pe jumătate deschisă lăsau să iasă gemete de agonie.

Odată, când abia începusem să întorc cu frică pământul, sora mea mi-a spus:

— Ce proastă eşti! Corpul lui Mii-chan n-are cum să fie aici.

Mii-chan era numele broaştei ţestoase pe care o crescuserăm noi.

— Dar abia ce-am îngropat-o chiar în acest loc!

Suflându-şi nasul, sora mea a răspuns protestelor mele pe un ton plictisit:

— Mii-chan a plecat în Rai. Aşa că nu mai e aici. Pentru că aici se află poarta spre Rai. La rădăcina copacilor mari este o peşteră prin care se ajunge în Paradis.

Exact aşa cum îmi spusese, în pământ nu era nici un leş.

Pentru şoricelul mort a fost nevoie doar de o groapă mică. La început, vârful lopeţii a tăiat cu zgomot rădăcinile buruienilor, iar apoi a dat de pământ moale. Oare chiar reuşiseră să ajungă în Rai animalele pe care le îngropaserăm noi aici? Am cernut pământul printre degete, dar n-a apărut nici o bucată de carapace, nici un vârf de pană, nici un solz.

Ochii rotunzi ai şoricelului erau deschişi. Pupilele păreau picături căzute de ploaie.

— Du-te şi tu repede după ei, i-am spus, punându-l pe fundul gropii.

— A fost o vară scurtă, nu-i aşa? am remarcat eu.

— În fiecare an e la fel. Nici nu ştii când se termină, mi-a răspuns domnul Nitta.

Stăteam aşezaţi pe o piatră înclinată, pe malul mlaştinii. Găsindu-şi calea printre mesteceni, razele soarelui erau luminoase, dar nu mai aveau strălucirea din miezul verii. Algele fuseseră duse către marginea de apus a bălţii şi în sfârşit se putea vedea suprafaţa întinsă a apei. În balta de culoarea jadului se oglindeau ramurile mestecenilor şi norii.

Pantalonii domnului Nitta, care tocmai ieşise din atelierul de lucru, erau plini de aşchii. I le-am cules, iar el şi-a cerut încet scuze.

— Ai început să lucrezi la un nou clavecin?

— Nu, încă nu. Va trebui să mă apuc în curând.

— Aerul nu mai este umed, e un anotimp bun pentru instrumente

muzicale, nu-i aşa?

— Azi n-am făcut nici un instrument, dar am construit o etajeră pentru mirodenii. Din aceea care se agaţă pe perete.

— Etajeră pentru mirodenii?

— Da. M-a rugat Kaoru. Ea cumpără întotdeauna o grămadă de condimente – cimbru, rozmarin, boia, iar rafturile sunt pline cu tot felul de borcănaşe pe care nu mai apucă să le pună în ordine.

Încă purta un tricou alb de vară. Eu îmi pusesem pe umeri o jachetă din lână subţire. Băncuţa de piatră era instabilă, dar amândoi reuşeam, cu multă pricepere, să ne păstrăm echilibrul.

— De la şapte dimineaţa n-am ieşit din atelier. Am desenat planul, am sortat şi am tăiat materialele, am lucrat aşa cum scrie la carte. Gătitul e treaba ei, prin urmare am hotărât că ea are prioritate când vine vorba de bucătărie.

— Şi Kaoru? Unde e acum?

— Scrie scrisori în mare grabă. Celor care au ajutat-o cu concertul de la Sapporo.

— Aşa, deci…

— A interpretat un duet la un tip de flaut vechi, numit „traverso“, împreună cu un băiat de nouăsprezece ani. Mi-a spus că tânărul era atât de frumos, încât a făcut-o să aibă emoţii şi mai mari. Probabil că lui îi scrie o scrisoare de dragoste.

În realitate, domnul Nitta ar fi trebuit să fie prezent la concertul acela. Însă noi doi nu ne mai atingeam de acest subiect.

Mi-am adus aminte de seara în care el a cântat la clavecin. Instrumentul era unul singur, dar interpretarea fusese parcă a unui duet. Un concert secret ţinut doar de ei doi şi care rămăsese doar al lor.

Oare era furios că nu-l lăsasem să plece la Sapporo? Nu, n-avea de ce. Dacă ar fi fost cuprins de furie, n-ar mai fi făcut dragoste cu mine atât de pasional, mă convingeam eu pe mine însămi.

O libelulă apărută de nicăieri a survolat suprafaţa apei la distanţa cea mai mică ce-i permitea să nu-şi ude aripile. Doi fluturi galbeni au urmat-o. Erau de un galben atât de intens încât te lua cu ameţeală.

— Când te văd în atelier, mă gândesc la asta uneori, am spus eu. Că nu

există pe lume vreun lucru care să nu poată fi făcut de mâinile acestui om.

— Exagerezi. Nu e cazul să spui aşa ceva. Nu fac decât să reproduc instrumente vechi.

A cules o pietricică şi a aruncat-o spre apă. Aceasta a descris o curbă uşoară, înainte de a cădea. Au apărut mici inele de jad, dar s-au şters de îndată. Nu se auzise nici un sunet, însă fluturii s-au ascuns speriaţi printre tufişuri.

— Lucrurile pe care le-am distrus sunt mult mai numeroase decât cele pe care le-am făcut.

Eu dădeam cu piciorul într-o tufă de ferigi. Dosul frunzelor le era plin de spori. Dedesubt se târa, împiedicându-se, un gândac.

— Când erai mic, îţi plăcea lucrul manual?

— Aveam note mai bune la asta decât la muzică.

— Chiar aşa?

— Era mult mai interesant să adun tot felul de vechituri şi să fac ceva din ele decât să iau lecţii de pian. Dar mama nu mă lăsa să folosesc cutterul sau ciocanul. Spunea că n-am voie să mă lovesc la degete. Când ieşeam din baie, îmi făcea masaj la mâini. Ca articulaţiile să-mi devină mai flexibile şi degetele mai lungi, ca prin farmec. Aşa spunea. Mă gâdila, era supărător şi nu-mi plăcea deloc.

— Ai fost crescut cu multă grijă, nu-i aşa?

— Pianul avea întâietate faţă de orice altceva. Să mănânc roşiile pe care le detestam, să citesc, să-mi întăresc corpul ştergându-mă cu materiale aspre – toate trebuiau făcute pentru pian. Ce nu folosea pianului, nu avea nici un sens. Dar eu aveam propriul meu atelier secret, de care mama nu ştia. Ruinele unui adăpost antiaerian de pe un teren aflat în vecinătate. Culegeam crengi, adunam cuie vechi sau cutii goale de conserve şi din ele făceam roboţi, avioane, animale, arme, tot felul de lucruri cu care mă jucam singur. Într-o zi, mama mi le-a găsit şi mi le-a aruncat pe toate în râu. Îmi aduc aminte şi acum sunetul fiecărui obiect ce se scufunda.

Fluturii se întorseseră pe nesimţite. Scăldate de razele blânde ale soarelui, vocile noastre au plutit un pic împrejur, iar apoi au fost înghiţite de mlaştină.

— De exemplu, a continuat domnul Nitta, nici măcar o etajeră pentru

mirodenii nu poate fi lăsată la voia întâmplării.

— Da, bineînţeles, aşa cred.

— Chiar şi o etajeră are nevoie de precizie şi frumuseţe.

— „Are nevoie“? Ce vrei să spui cu asta?

— Pentru a scoate şi a aranja borcănelele, este nevoie de măsura potrivită, o anumită greutate necesită un grad de duritate corespunzător, iar designul trebuie să se potrivească atmosferei din bucătărie. Cam despre asta e vorba, pe scurt. Orice lucru, oricât de mic, are o anumită formă care-i susţine existenţa. O formă existenţială oferită de ceruri. Eu nu pot face altceva decât s-o urmez cât mai îndeaproape.

Deşi nu pricepusem pe de-a-ntregul sensul tuturor cuvintelor, am aprobat din cap fără să spun nimic. Deoarece înţelesesem că vorbea despre clavecin.

— Dar uneori acea formă nu mi se mai arată privirii. Contururile i se estompează, nu mai ştiu de unde s-o apuc şi mă cuprinde neliniştea. Ar trebui să fie o formă fără echivoc, dar orice şi oricum aş face, nu reuşesc s-o urmez. Există întotdeauna un capăt care iese în afară, ceva este întotdeauna neclar sau nu se potriveşte bine cu restul. Ceea ce căutam în semiîntunericul din adăpostul antiaerian era probabil un robot cu o formă absolută.

— De aceea… am rostit eu şovăind, de aceea ai distrus clavecinul profesorului, nu-i aşa?

— Exact, a răspuns el după ce şi-a ridicat privirea spre cer, ca şi cum ar fi vrut să verifice poziţia soarelui orbitor. Nu vrei să ne plimbăm un pic?

M-a ajutat să mă ridic.

Oare ce anume căuta? Am încercat din răsputeri să mă gândesc. Să fi fost liniştea sufletească? Încurajări? „Dacă e vorba de tine, tu eşti capabil oricând să construieşti un clavecin oferit de ceruri. Contururile estompate vor ieşi la lumină, sunt sigură. Şi chiar dacă vor fi ascunse privirii, amintirea sunetului va rămâne. Da, aşa va fi, cu siguranţă. Va fi bine.“

Cu toate acestea, aveam impresia că vorbele ce mi-ar fi ieşit pe gură s-ar fi transformat în cristale reci, care sfârşeau prin a-mi îngheţa sufletul, fără să mai ajungă la el. M-am rugat să-l pot mângâia cu mai multă blândeţe decât o făcuseră lacrimile lui Kaoru la funeraliile clavecinului. Am vrut să cred că puterea de a o face zăcea ascunsă undeva în mine.

Mi-am strecurat mâinile pe mânecile jachetei şi l-am apucat strâns de

mână, ca pentru a nu mă dezlipi de el. Nu i-am dat drumul deloc cât timp ne-am plimbat. Nu aveam ce altceva să fac.

Fără să fi vorbit între noi, am luat-o pe drumul pe care rătăcisem cu Dona. Deşi nu trecuseră decât câteva zile de atunci, şi râul, şi cascada, şi pământul aveau acum un aspect tomnatic. Florile de vară se ofiliseră, iar apa era rece.

Domnul Nitta mi-a spus cum se numeau tot felul de plante, fructe, insecte şi păsări. Ca şi cum îşi aducea aminte dintr-odată de ceva, se oprea, întindea mâna, trăgea în jos o creangă şi-mi arăta fructele colorate de pe ea. Când de undeva se auzeau bătăi de aripi, îşi ducea repede degetul arătător la buze şi mă îndemna să ascult ciripitul păsărilor.

Mi-a vorbit apoi mult despre amintirile pe care le avea despre munţi. Cum crezuse că o să moară când s-a întâlnit cu un urs gulerat. Cum se panicase când Dona mâncase ciuperci otrăvitoare. Cum se afundase într-o mlaştină, îşi luxase glezna şi nu se putuse mişca o noapte întreagă. Pe unele le spunea pe un ton plin de mândrie, pe altele le povestea cu jenă. Kaoru apărea în unele, iar în altele nu.

M-am cufundat cât am vrut în vocea lui şi i-am privit chipul. De câte ori ne strecuram printre doi copaci sau când traversam mici pâraie, mă trăgeam spre el cât puteam de mult. Când îmi cuprindea umerii cu braţul, aveam senzaţia că plutesc deasupra norilor.

În jurul nostru nu era nimeni. Nimeni care să vină după noi, nimeni care să ne aştepte.

Statueta Jizō de la rădăcina arţarului avea aceeaşi expresie surâzătoare. Fruntea acoperită de muşchi şi nasul ciobit rămăseseră la fel. Doar cele două prune dispăruseră.

— Oare le-au luat veveriţele? Sau poate iepurii?

— Ofrandele aduse aici dispar fără urmă până te întorci data viitoare. Nu contează că e vorba de medicamente pentru gargară, o bucată de *konjac*[9] sau pastă de dinţi.

9. Mâncare gelatinoasă obţinută din *Anorphophallus Konjac*, plantă originară din Asia, cunoscută şi sub denumirea de limba diavolului.

— Se aduc astfel de lucruri drept ofrande?

— Aş vrea să încerc s-o fac, să văd ce se întâmplă.

Domnul Nitta a pus pe soclu cinci afine pe care tocmai le culesese. Piatra era puțin adâncită, pentru a putea depune ofrande înăuntru.

În vârf, am regăsit ulmul. Vântul bătea mai tare decât când eram lângă mlaştină. Din când în când, suflul ce făcea ca pădurea să tremure se ridica de la picioarele noastre. Pe mica bucată decupată de cer pluteau crâmpeie de nori văluriţi. Auzeam fără încetare ciripitul păsărilor şi murmurul copacilor, dar liniştea apăsătoare ce se întindea în urmă nu era tulburată de nimic.

— În ziua aceea am venit aici cu Dona.

— A, deci îşi aduce aminte drumul. Mai demult ne plimbam adesea pe aici, dar de când a început să nu mai vadă, nu l-am mai scos aşa departe.

— A fost un ghid atât de încrezător, încât aveam senzaţia că vede.

— Era tare jucăuş când era tânăr. S-a jucat de nenumărate ori pe dealul ăsta, dându-se peste cap, căzând şi umplându-se de zgârieturi. Pe atunci şi lătratul îi era mai puternic, iar privirea nu-i era aşa de neclară ca acum.

Continuând să vorbească, ne-am sprijinit de ulm. Infinitele lui frunze îmi intrau în raza vizuală una câte una. Vârfurile lor ascuţite erau în zigzag. Chiar şi atunci când vântul se liniştea, tot rămânea undeva o ramură ce se legăna leneș.

Domnul Nitta m-a prins de mână şi m-a împins spre scorbura copacului. „Ce? Aici, înăuntru?“ am vrut să întreb, dar mi-am înghiţit cuvintele şi i-am aruncat o privire plină de teamă şi ezitare. „E în regulă, n-ai de ce să-ţi faci griji“ mi-a răspuns el din ochi şi s-a lăsat pe vine pentru a intra.

Era mai adâncă decât îmi imaginasem şi destul de largă încât să mai rămână loc chiar şi după ce noi doi ne aşezaserăm unul lângă altul. Dar pentru că era prea întuneric, nu-ţi puteai da seama cu exactitate cum era de fapt structurată.

Era un altfel de întuneric decât cel pe care-l experimentasem eu până atunci. Nu era vorba doar de faptul că lumina nu ajungea acolo, ci şi de o anumită senzaţie. Avea un fel de greutate subtilă, o curgere uşoară şi neîntreruptă, iar dacă îţi lăsai corpul să se scufunde în el, părea că ţi se lipeşte de piele. Nu lăsa însă deloc impresia că te-ar domina. Era mai degrabă prietenos, iar asta a făcut ca teama şi ezitarea mea să se şteargă pe

dată.

Pe jos era grunjos, dar plăcut şi confortabil. Domnul Nitta şi-a îndoit genunchii şi i-a cuprins cu braţele. Am făcut la fel.

— După atelierul secret din adăpostul antiaerian, au ajuns să-mi placă locurile întunecate şi înghesuite, mi-a spus.

— Vii aici uneori?

— Da. Atunci când vreau să mă gândesc la ceva în linişte. Sau când nu vreau să mă mai gândesc la nimic.

Vocile noastre nu răzbăteau până afară, ci erau absorbite undeva deasupra capetelor noastre. Probabil că scorbura se înălţa până într-un loc la care nu puteam ajunge cu mâna.

La câţiva centimetri de picioarele noastre se găsea o lume plină de strălucire. La hotarul dintre întuneric şi lumină se formase un cerc. Era atât de clar, încât aveai senzaţia că-l poţi desprinde şi ridica în ambele mâini.

Nici soarele, nici vântul, nici timpul nu treceau de acest cerc pentru a pătrunde înăuntru. Iar pe de altă parte, nici întunericul nu putea înghiţi lumea de afară. Astfel, nici aerul dinăuntru nu se putea reîmprospăta şi părea să se maturizeze odată cu ulmul, ani şi luni de zile, fără încetare.

— Kaoru a venit vreodată aici?

În scorbură, numele lui Kaoru a căpătat o rezonanţă încântătoare.

— Da, a răspuns el după câteva clipe.

— Tot aşa, amândoi?

De data aceasta l-am simţit aprobând printr-o mişcare a capului.

— De ce poţi cânta la clavecin de faţă cu ea?

O tăcere lungă s-a revărsat între noi. Cu auzul încordat la liniştea din jur, nu mai ştiam ce anume speram. Aveam senzaţia că ceea ce aşteptam nu mai erau explicaţiile lui, ci pur şi simplu o îmbrăţişare.

— Te-am văzut. Când cântai *Suspine tandre* pentru ea.

Am întins cu grijă mâna şi am atins scoarţa. Avea mici denivelări şi era jilavă. Cum stăteam aşa, nemişcată, mi se transmitea şi mie senzaţia de căldură umedă. Părea că nu e un arbore, ci nişte viscere căzute în adormire.

— A fost minunat. Fireşte că nu pot să judec calitatea sunetului, dar mi-am putut da seama cât de frumoasă a fost acea interpretare. Deşi degetele care au construit claviatura sunt aceleaşi cu cele care au cântat la ea, mi s-au

părut a fi creaturi aparţinând unor specii complet diferite.

Domnul Nitta a rămas din nou tăcut.

— Kaoru mi-a spus că ai renunţat la pian pentru că nu mai puteai cânta în faţa oamenilor. Zicea că e suficient să fie cineva lângă tine – publicul, dirijorul, producătorul – pentru ca degetele tale să refuze să se mai mişte. Dar în seara aceea nu erai singur. Kaoru era acolo. Lângă tine.

Nu aveam intenţia să-i fac vreun reproş, dar de fiecare dată când deschideam gura, din ea ieşeau cuvinte superficiale şi banale.

— Eu te-am rugat atât de mult, şi totuşi n-ai atins nici măcar o clapă pentru mine. Şi-atunci de ce poţi să cânţi atât de frumos *Suspine tandre* pentru Kaoru? Răspunde-mi! Te rog!

Nu mă aşteptam la un răspuns. Încercam să mă conving că de fapt nu aşteptam decât o îmbrăţişare, dar în zadar.

— Am vrut şi eu să te aud cântând la clavecin. De fapt, asta ar fi fost destul. Nu era nevoie să-mi îngrijeşti rănile, şi nici să-mi oferi lapte cald. Dacă mi-ai fi cântat la clavecin, nu era nevoie nici să mă iei în braţe.

Minţeam. Spuneam minciuni. Încercam să distrug cu propriile mâini cele mai dragi amintiri cu el.

Vocea îmi tremura tristă între pereţii întunecaţi. Dincolo de cercul de lumină, a trecut în zbor o pasăre. Mi s-a părut ca o scenă dintr-o ţară îndepărtată.

— În faţa ei pot cânta, a spus el.

Din cauza tăcerii prea lungi, a durat câteva clipe ca vorbele lui să fie absorbite de întuneric.

— Acesta e adevărul. Ea e singura care are încredere în interpretarea mea. Dar n-aş putea să explic de ce.

Deşi stăteam chiar lângă el, n-am putut să-i citesc expresia feţei. Îi vedeam doar pantofii sport ce păreau exagerat de mari şi de aproape. Desluşeam nodurile şireturilor, pământul rămas în striaţiile tălpilor de cauciuc, până şi forma petelor de pe ei.

— Şi eu mi-aş dori să aflu motivul. Nu pentru că aş vrea să redevin pianist. Asta e imposibil, iar singurul lucru de care am eu nevoie acum este clavecinul. Nu am nici cea mai mică urmă de regret în ceea ce priveşte pianul. Dar am senzaţia că dacă aş şti motivul, aş înţelege multe alte lucruri.

Ce anume îmi oferă mie Kaoru? Şi ce ar trebui să fac pentru a mă revanşa? Tot felul de lucruri… Dar, până la urmă, nu se poate.

A oftat adânc, ca şi cum lucrurile pe care nu le înţelegea îi provocau o mare durere. Am vrut să-i spun că nu avea de ce să sufere, dar era deja prea târziu.

— Prima dată când n-am putut cânta, am fost totuşi optimist, gândindu-mă că totul se va rezolva cu puţină odihnă. Cum a fost ceva cu totul neaşteptat şi fără o cauză clară, m-am gândit că va dispărea repede, de parcă nici n-ar fi existat vreodată. Aşa mă consolau şi soţia, şi mama. Dar, în realitate, situaţia era mult mai gravă. Fobia mea de a interpreta în public nu era din acelea care se vindecă prin odihnă, relaxare sau schimbarea stării de spirit. Cea mai dureroasă perioadă a fost cea în care, încetul cu încetul, mi-am dat seama de adevărata stare a lucrurilor. Am încercat prin toate metodele să continui să cânt la pian. Nu aveam nici o problemă dacă eram singur. Puteam să-mi creez în minte imaginea unei piese, să captez nuanţele subtile ascunse în partitură şi să le dau viaţă cu degetele. Puteam să mă dedic interpretării. Însă în clipa în care simţeam prezenţa altcuiva, circuitele mele nervoase o luau razna. Imaginile deveneau distorsionate, nuanţele îşi pierdeau profunzimile, iar înlănţuirea sunetelor se rupea. Iar apoi eram cuprins de groază. Nu de ceva metaforic sau simbolic, nu de ceva care să aibă substanţă sau cauză, ci de o materie numită pur şi simplu „groază“.

Şi-a înghiţit saliva. Mă întrebam unde să-mi pun mâna pe care mi-o sprijineam de perete – pe spatele lui, pe părul lui sau pe genunchii mei.

— Am încercat tot felul de lucruri. Am crăpat uşa câţiva centimetri şi i-am cerut soţiei să se uite la mine prin deschizătură sau am pus-o să se ascundă în dulap, ca să n-o văd. Am încercat să cânt în faţa a tot felul de oameni. Psihiatrul meu, nepoata de doi ani, frizerul la care mă tundeam de obicei, primul meu profesor de pian, prieteni din copilărie, necunoscuţi ce treceau pe acolo întâmplător. Am chemat la studio chiar şi o prostituată. Totul a fost însă în zadar. Eforturi irosite. Şi lucrurile nu s-au oprit aici, ci a devenit limpede că nu era vorba doar de pian, fiindcă nu mai puteam cânta nici la vioară, nici la orgă, nici la flaut drept, nici la castaniete. Şi astfel s-a încheiat scurta mea existenţă de pianist. Ca o poartă grea, ce s-a închis căzând. Definitiv.

Când a rostit „căzând“, şi-a ridicat mâna şi şi-a coborât-o prin faţa ochilor. M-a trecut un fior de uimire, ca şi când ceva s-ar fi închis cu adevărat pentru totdeauna şi nu mai urma să se deschidă niciodată.

— Când a apărut Kaoru, nu mai cântasem în faţa altcuiva de mai bine de douăzeci de ani. Am avut un sentiment foarte ciudat. Nu simţeam atât bucurie sau surprindere, cât mai curând un sentiment de stranietate. „Ia uite, oare ce s-o fi întâmplat? Ce bizar!“ Cam aşa ceva. Nu mai cântasem de atât de mult timp, încât la început nici nu înţelegeam ce anume încercam să fac. Am început să cânt la clavecin în modul cel mai firesc cu putinţă. Iar ea m-a ascultat la fel de natural. De parcă noi doi am fi făcut asta dintotdeauna. Greutatea ce-mi apăsase sufletul ca un bloc de gheaţă atâta amar de vreme se topea. Pentru mine era limpede. Nu însemna nicidecum că ea deschisese poarta. Nu mă ducea înapoi în trecut, ci mă conducea spre un loc complet nou. Poarta era tot acolo, izolându-mă de lume. Fără nici cea mai mică deschizătură. Dar nu asta era problema. În acel loc nou, retras, eu cântam la clavecin. Foloseam alte sentimente, alţi nervi şi alţi muşchi, toate diferite de cele pe care le folosisem când eram pianist şi toate doar pentru ea…

Pădurea de mesteceni s-a înfiorat de vânt. Dar nici freamătul frunzelor, nici ecoul vântului ce lovise dealul nu ajungeau până la noi.

— Iar cu mine aşa ceva nu se poate, nu? am întrebat eu, vorbindu-le parcă pantofilor lui ponosiţi.

— Asta nu înseamnă că întreaga ta existenţă este negată. Aşa ceva este de neimaginat.

A scuturat din cap de mai multe ori.

— Dacă nu e ea, e imposibil, nu-i aşa?

— Eu vorbesc despre clavecin. Doar despre asta.

— Nu. Nu e doar asta.

Nu ştiu când începusem să plâng. Ca să nu-şi dea seama, am lovit întunericul cu pumnul. Peretele de scoarţă nu s-a clintit, nici nu s-a auzit vreun zgomot surd, singurul lucru care a rămas în urmă fiind durerea.

— Lumea aceasta a voastră se sprijină în întregime pe clavecin.

Am mai lovit de câteva ori cu pumnul. Nu vedeam nimic, dar ştiam că trupul meu se va răni. În minte mi-a apărut imaginea pielii mele sfârtecate, a articulaţiilor contorsionate şi a sângelui ce se prelingea.

— Opreşte-te!

Mi-a prins mâinile. M-am eliberat din strânsoarea lui şi am continuat să lovesc scoarţa, ca şi cum n-aş mai fi putut scăpa de acolo decât dacă o distrugeam.

Mi-am amintit cum se rugase Kaoru pentru iubitul ei mort, ascultând cântarea profetului. Şi de lacrimile ei ce jeleau clavecinul. Am încercat să-mi readuc în timpane *Suspine tandre*, pe care el îl cântase pentru a alina acele dureri. Dar înăuntrul ulmului toate sunetele erau absorbite în adâncurile eterului.

Oare şoricelul acela reuşise să ajungă în Rai trecând printr-un asemenea tunel întunecat? Gândul acesta m-a lovit dintr-odată. Poate că de fapt îl plângeam pe el, cel care se înecase în bucătărie.

10

M-am hotărât să mă întorc pentru o vreme la Tōkyō. Primeam încontinuu propuneri pentru noi proiecte şi trebuia să particip la câteva întâlniri în care să discut detaliile. Autobiografia bătrânei englezoaice se apropia de punctul culminant şi venise timpul să mă consult cu graficianul, pentru a stabili stilul caracterelor ce urmau să apară pe copertă. Pe lângă asta, cea care îmi contracta ofertele de muncă şi care era de altfel şi prima mea profesoară de caligrafie mă invitase să luăm masa împreună, ceea ce nu mai făcusem de foarte multă vreme.

Mai mult decât orice, îmi doream să fiu departe de ei doi. În starea în care mă aflam, nu le puteam spune nici măcar un cuvânt.

Pentru tot ce trebuia să fac aveam nevoie de cel puţin o săptămână, poate de zece zile. Anunţând-o pe proprietăreasa de la Grasshopper, am plecat de la cabană.

Aveam trei comenzi de felicitări de Crăciun şi un meniu pentru un magazin de panificaţie ce urma să se deschidă în Shimokitazawa. Deoarece eram presată de termenul limită pentru felicitări şi erau şi multe de făcut, m-am hotărât rapid asupra hârtiei, a stilului caracterelor şi a designului şi am mers la magazinul din Mejiro, ca să-mi cumpăr materialele necesare. Proprietarul magazinului de panificaţie era neamţ, iar lucrările de la prăvălie erau încă în toi. L-am întrebat ce culoare va avea tapetul, cum era lumina dinăuntru, am verificat lista specialităţilor de panificaţie şi patiserie şi am căzut de acord să-i fac câteva mostre.

Au fost câteva zile agitate. Am dat multe telefoane, am avut câteva întrevederi şi m-am întâlnit cu multe persoane pe care nu le cunoşteam. De cele mai multe ori, lucrurile nu s-au derulat cu uşurinţă. Au apărut neînţelegeri, corecturi şi pierderi, aşa că a trebuit să mă întorc din drum de câteva ori.

La început, simplul fapt de a mă plimba prin oraş m-a extenuat. Aveam senzaţia că toată lumea din jur era nervoasă pe mine. Ignorându-mă cu desăvârşire, valuri de oameni curgeau unul după altul. Nicăieri nu regăseam aerul, mirosurile şi sunetele de care pădurea era plină. Nu era nici Dona să îmi arate drumul.

Am încercat să mă concentrez, pentru a pune în ordine fiecare detaliu. Care ar fi tuşul potrivit pentru tipul acesta de hârtie? Stilul de scriere cel mai apropiat de imaginea pe care şi-o dorea clientul era cel gotic sau cel italic? Care era cel mai rapid mod de a ajunge din Mejiro în Shimokitazawa? Îmi umplusem mintea doar de astfel de probleme concrete. Din când în când adresam câte un surâs amabil, făceam câte o glumă sau mă înclinam, spunând că sunt în continuare la dispoziţia clienţilor, dacă vor mai dori să facă vreo comandă. Dacă n-aş fi făcut asta, tot felul de scene legate de cabană mi s-ar fi strecurat în minte.

În oraş persista o căldură umedă, încât la amiază transpirai şi numai stând pe loc, nemişcat. Două zile la rând au fost averse cu tunete şi fulgere. Ca să nu mi se ude hârtiile atât de preţioase, alergam prin oraş ţinând geanta strâns la piept. La Tōkyō, cerneala nu se impregna în hârtie în acelaşi fel ca la cabană. A durat ceva vreme până când am reuşit să găsesc cantitatea potrivită cu care să-mi îmbib pensula.

În seara în care toate întâlnirile mele s-au încheiat, am mers la masă împreună cu profesoara mea de caligrafie, la un restaurant italienesc din apropierea sălii de curs unde preda ea.

— Ce s-a întâmplat? Să te retragi luni de zile în munţi? Am crezut că te-ai pensionat anticipat.

Deşi era cu aproape douăzeci de ani mai mare decât mine, era întotdeauna plină de energie, veselă şi fără pretenţii.

— Am vrut să-mi schimb starea de spirit.

Pentru că ştia câteva lucruri despre problemele mele personale, n-a mai insistat.

— Şi autobiografia? Merge bine? Am vorbit de curând la telefon cu clienta şi mi-a spus c-o aşteaptă cu mare nerăbdare. Spunea că vrea s-o prezinte familiei şi prietenilor la petrecerea zilei de naştere, când va împlini nouăzeci şi şase de ani.

— Deocamdată merge conform planului.

— Odată cu apropierea Crăciunului creşte numărul de comenzi. Nu ţi-e peste mână să stai la cabană? Şi mie mi-e greu să te contactez.

— Îmi pare rău că vă provoc atâta deranj.

— Nu e vorba de deranj, dar atunci când vine câte o comandă urgentă, e chiar păcat că nu pot să ţi-o transmit. Când timpul te presează, oamenii ca tine, care lucrează atât de bine, sunt indispensabili.

A luat o înghiţitură zdravănă de vin roşu.

— Şi, pe lângă asta, cabana e într-un loc friguros, nu-i aşa? Eu n-aş suporta asta. Sufăr şi de nevralgii, m-aş simţi şi foarte singură…

— Dar în apropiere se află o staţiune cu izvoare termale foarte bune.

— A, da? Şi au efect asupra nevralgiilor?

— Da, aşa cred.

— După atâţia ani de scris litere, e normal să ai tot felul de dureri. Ah, cât e de neplăcut! Trecerea anilor n-ar trebui să ne îmbătrânească…

Fără să-şi facă probleme că i se şterge rujul, a luat o gură mare de ciuperci marinate, a început sardinele prăjite de la cap şi şi-a şters cu un şerveţel picăturile de ulei din colţul gurii.

— Apropo de asta, aş avea nevoie de o părere…

Chelnerul ne-a pus pe masă pastele cu cerneală de sepie şi farfuria de *risotto* cu fasole boabe. Am împărţit mâncarea[10].

10. Spre deosebire de spaţiul occidental, unde la restaurant fiecare mănâncă ceea ce a comandat, în Japonia este un obicei comun ca mâncarea comandată să fie împărţită cu cei prezenţi.

— Am decis să încep un curs de caligrafie prin corespondenţă. Îmi doresc să îmi deschid săli în toată ţara, dar înainte de asta trebuie să adun oameni interesaţi şi să-mi lărgesc cercul de cunoştinţe. Mă gândesc la proiectul ăsta de ceva vreme. Dar m-am implicat foarte mult în perfecţionarea propriei mele tehnici, aşa încât n-am reuşit să-l pun în practică. Vreau însă ca în curând să renunţ la predarea caligrafiei ca hobby şi să iniţiez un curs adevărat. Şi, din punctul de vedere al vârstei, am cam ajuns la limită. Vreau să formez din ce în ce mai mulţi profesionişti ca tine. Am început deja pregătirile. Publicitatea, cheltuielile, formalităţile administrative. Şi aş vrea ca tu să te ocupi de crearea materialelor de studiu, de corectură şi de

editarea revistei. Ce zici?

Îmi spusese totul dintr-o suflare. Dar nu a uitat să-şi înfulece pastele în timp ce vorbea. Şerveţelul s-a murdărit imediat de cerneala sepiei.

Eu mă jucam cu piciorul paharului de vin. Pe faţa de masă erau câteva pete de picături de apă. Semănau cu boabele de fasole din *risotto*.

În momentul în care a întrebat „Ce zici?“ m-a privit drept în ochi, părând că aşteaptă chiar atunci răspunsul meu. Cerceii din aur, lungi şi subţiri, i se legănau prinşi de lobii urechilor.

Pentru început, am încercat să pun în ordine punctele din propunerea ei. De când revenisem pe nepusă masă la Tōkyō, fusesem într-o stare continuă de agitaţie şi nervii mei erau întinşi la maximum.

— Dar o asemenea poziţie… nu e oare prea mult pentru mine?

— Aşa ai spus şi când ai început să lucrezi pe cont propriu. „Nu e oare prea mult pentru mine?“ O spui din modestie? E foarte uşor şi convenabil să-ţi subestimezi capacităţile. Dacă eşuezi, ai imediat o scuză, iar dacă reuşeşti, primeşti o sumedenie de laude. Sau poate vrei să auzi cuvinte linguşitoare precum: „Vai, nu! Dacă e vorba de tine, sigur se poate! Cu siguranţă poţi să faci asta!“

Spusese toate acestea mâncând pastele cu atâta poftă şi energie, încât nu am avut senzaţia că-mi reproşează ceva.

— E important să te concentrezi doar pe propria muncă, aşa cum faci tu acum, dar aş vrea să te gândeşti mai bine şi să faci un efort să-ţi lărgeşti puţin aria activităţilor. Fireşte, tu nu ai probleme financiare, dar aici nu e vorba de bani, ci de a fi un pic mai doritoare de a deveni un artist profesionist.

Pusese un accent puternic în special pe cuvintele „artist profesionist“. Sosul negru de cerneală de sepie stropise faţa de masă.

— Dacă tu crezi că nu poţi s-o faci, nu vei putea. Dacă însă crezi că poţi s-o faci, o să iasă ceva. Dacă gândim aşa, totul devine foarte simplu. Atunci când am început cursul de caligrafie occidentală, cine crezi că a venit să înveţe? Nici nu ştiau să pronunţe cuvântul! În loc de „caligrafie“, am auzit „conopidă“, „Gulliver“, „calciu“[11]. Iar acum, după douăzeci de ani, din asta trăiesc. Nimeni nu-mi reproşează nimic, nu deranjez pe nimeni şi reuşesc să mă întreţin. Şi am început prin a cumpăra o pană şi o călimară de cerneală

din străinătate. Continuând astfel, ca un fel de hobby sau ca o modalitate de a strânge nişte bani de buzunar, nu vei reuşi niciodată să progresezi, oricât ai lucra. Nu te gândeşti să aprofundezi mai mult lumea literelor? Ai văzut, nu-i aşa, extraordinarele manuscrise din Evul Mediu, de la The British Museum? Fie că e vorba de poezii, de teatru sau de scrieri religioase, sunt lumi nenumărate de descoperit. N-avem timp de pierdut. Nu suntem conştienţi decât de o mică parte din capacităţile pe care le avem. Pentru că cele ce stau ascunse în adâncurile noastre sunt mult mai multe. Trebuie să ne facem curaj şi să înfruntăm tărâmul inconştientului.

11. Pronunţia acestor cuvinte în limba japoneză este într-o oarecare măsură apropiată de cea a cuvântului „caligrafie“.

Cerceii i se legănau din ce în ce mai tare, încât aproape îmi era teamă că-i vor cădea din urechi. Ni s-a adus felul principal: miel şi creveţi. M-am grăbit să-mi termin porţia de risotto.

— Când ar începe cursurile? am întrebat eu, pândind momentul în care a tras aer în piept.

— E prima întrebare pe care mi-o pui azi. Eşti pe drumul cel bun. Ai făcut un pas înainte. Fără întrebări nu se deschide nici o uşă. Voi începe anul viitor, în septembrie. Să nu faci însă greşeala de a te gândi că mai ai în faţă un an întreg. De fapt, în septembrie le voi trimite cursanţilor manualul şi temele. Cu alte cuvinte, până atunci trebuie să punem cap la cap planul de curs, să pregătim materialele, să facem broşura, să strângem banii… sunt o mulţime de lucruri de făcut. Pentru că vreau să deschid o firmă, contractul nu va mai fi unul amical, ca până acum, ci aş vrea să devii angajata mea. Caut un asistent tehnic. Pentru contabilitate şi gestiune intenţionez să apelez la un specialist extern. Bineînţeles că aş vrea să-ţi continui şi munca de până acum. Te asigur că activităţile artistice vor avea prioritate. Iar în ceea ce priveşte salariul, programul de lucru, zilele libere, asigurările şi celelalte condiţii de angajare, îţi voi putea da cât de curând cifre concrete. Odată terminate formalităţile administrative, firma va începe să funcţioneze din luna martie. Se va numi „Club de caligrafie“. Aşa că aş vrea să începi ca angajat cel mai târziu în martie. Ce zici?

Părea că aşteaptă un răspuns pe loc. Nu suna rău. Ba dimpotrivă, se putea

transforma în ceva avantajos. Atâta doar că propunerea venise complet pe neaşteptate, ceea ce mă făcea să mă simt foarte crispată.

Pe lângă asta, mai era şi cabana, pe care o lăsasem în urmă. Nu puteam explica exact care era problema, dar simţeam foarte intens faptul că nu o puteam abandona acolo aşa, pur şi simplu.

— E o propunere încântătoare şi vă sunt recunoscătoare că v-aţi gândit la mine.

— Iar faci pe modesta. Ăsta e un obicei prost de-al tău. Dar hai să terminăm de mâncat astea cât mai sunt calde. Hai, ia de aici!

Mi-a pus pe farfurie bucata mai mare de carne şi câţiva creveţi.

— Pot să vă dau răspunsul după ce mă gândesc puţin? De fapt, nu e vorba atât de a mă gândi, ci de faptul că mă aflu în situaţia în care trebuie să pun ordine în mai multe lucruri din jurul meu şi aş vrea să iau o decizie atunci când viaţa mea se va simplifica un pic. Vă voi da cu siguranţă un răspuns până la sfârşitul lunii viitoare.

— Am înţeles. Pentru mine e foarte bine. Bănuiesc că nu e o decizie pe care s-o iei singură, aşa că vorbeşte pe îndelete şi cu soţul tău. Aştept să-mi dai un răspuns pozitiv.

Cu unghiile ei date cu ojă roz, a desprins capul crevetelui şi a muşcat din el. Acoperite de ulei de măsline, unghiile îi luceau şi mai strălucitoare.

Uşurată că spusesem minimumul de cuvinte de care era nevoie, am cerut încă un pahar de vin. Mă simţeam epuizată, dar, în acelaşi timp, într-un fel ciudat, mă revigorasem.

Cât timp am stat la Tōkyō, soţul meu nu a venit niciodată acasă. Probabil că se mutase cu totul în apartamentul acelei femei. Aşa era mai convenabil şi cu masa, şi cu îmbrăcămintea şi, nemaiavând pe nimeni care să-l aştepte, se eliberase în sfârşit de presiunea de a se întoarce acasă.

Pentru că eu eram cea care-i oferise această oportunitate, acum nu m-a mai tulburat nimic. N-am mai tresărit la fiecare sunet al telefonului şi nu mi-am mai încordat auzul, să prind zgomotul motoarelor maşinilor ce treceau pe stradă.

În casă se vedeau pe ici, pe colo semne ale absenţei unei călduri umane. Chiuveta, lavoarul şi cada erau complet uscate, în frigider nu rămăseseră decât un borcan de gem şi nişte brânză expirată, iar pe uşa închisă a

garajului începuse să apară mucegai.

Am avut impresia că răceala era mai intensă decât ultima dată când fusesem aici. Aveam senzaţia că aş fi preferat să văd o floare pe masă ori hainele din dulap împăturite, chiar ştiind că ea era cea care făcuse toate acestea.

Am deschis ferestrele, am aerisit şi am scos la soare cearşafurile, feţele de pernă, covoraşul de la intrare şi toate lucrurile din pânză pe care mi-a căzut privirea. Am aspirat praful ce se strânsese prin colţuri, am udat grădina şi am spălat mucegaiul din garaj. Cu toate acestea, n-am reuşit să îndulcesc senzaţia de răceală din casă.

Pe soţul meu l-am întâlnit într-o ceainărie din apropierea cabinetului său. Acolo mi-a spus că ea era însărcinată.

Localul era plin. Ne-am aşezat la o masă lipită de peretele din spatele sălii. Chelneriţe ocupate se strecurau prin spaţiul strâmt dintre mese, ştergând cu volănaşele şorţurilor marginile acestora.

— Cum mai e la spital?

— Nimic special. Am mai angajat o asistentă, am schimbat contabilul, am cumpărat nişte echipament nou… cam asta.

— Îţi merge bine, în cazul ăsta.

— Mda, ce să zic?

S-a uitat la ceas. Nu mai avea mult timp până să înceapă consultaţiile de după-amiază. Pesemne că aerul condiţionat nu era pornit, deoarece se făcuse înăbuşitor de cald. Gheaţa din sucul de portocale se topise deja pe jumătate. Cu toate acestea, el sorbea din cafeaua fierbinte, fără să-şi fi dat jos haina de la costum.

— Proprietăreasa de la Grasshopper mi-a spus că ai avut probleme cu un bărbat beat.

— Da, dar e în regulă acum. Nu avea intenţii rele.

— Simplul fapt că eşti la ţară nu înseamnă că eşti în siguranţă. Trebuie să fii atentă.

— Am schimbat toate încuietorile.

— De-acum, că vine frigul, o să fie din ce în ce mai greu.

— E deja toamnă acolo. Toţi cei de la pensiunile din jur au plecat.

— Nu ştii nici să conduci, iar dacă o să rămâi înzăpezită pe-acolo, cum te

gândeşti să te descurci?

— O să mă ajute proprietăreasa. Şi mai am în apropiere nişte vecini care-mi sar în ajutor de fiecare dată când am probleme.

— Nu poţi s-o deranjezi pe proprietăreasă de fiecare dată, fie că e vorba de cumpărături sau de altceva.

— Da, ai dreptate. Aşa cred şi eu.

Şi-a lăsat jos ceaşca de cafea, iar eu am băut sucul care între timp se diluase. Chelneriţa a scos din frigider o prăjitură cu căpşuni, a pus-o pe o farfurioară şi s-a pregătit s-o ducă la o masă. La urechile mele au ajuns în acelaşi timp clinchetul sertarului casei de marcat, zgomotul a ceva ce se spărgea în bucătărie şi hohotul de râs al cuiva.

— Când se naşte? am întrebat eu.

— La sfârşitul lui februarie, mi-a răspuns el pe un ton răguşit.

— E frig atunci.

— Da.

— Vine imediat. Nu-i aşa? Februarie.

— Da, aşa cred.

Patru sau cinci ani de la căsătorie. Perioada în care făceam turul centrelor de tratamente de fertilitate a fost probabil cea mai fericită din căsnicia noastră. Aşteptarea unui copil a fost singura iluzie luminoasă pe care am împărtăşit-o.

Îi eram recunoscătoare pentru că, datorită relaţiilor lui, avusesem şansa să fiu înscrisă cu prioritate la cele mai noi tratamente. Mă consola răbdător când eram epuizată din cauza repetatelor proceduri dureroase, urmate de dezamăgiri. Am păstrat împreună un echilibru subtil. Lipsa unui copil ne-a adus cumva un sentiment de satisfacţie neaşteptată.

Absenţa aceea a persistat mereu, dar noi doi am sfârşit prin a ne fi recunoscători unul altuia şi prin a ne consola reciproc.

— Crezi că ea a venit la cabană ca să-mi spună că e însărcinată?

— Probabil.

— Dar nu mi-a spus nimic.

— Probabil că n-a putut. Când a venit momentul…

— Deşi ar fi putut să-şi folosească asul din mânecă.

— Nu de asta am făcut copilul. N-am vrut să-l folosim ca să te rănim. Pur

şi simplu s-a întâmplat.

— Da, înţeleg.

Mi-am amintit de linia zveltă a rochiei ei şi de gestul de a-şi duce batista la gură. Mi-am amintit de papucii de casă aliniaţi frumos pe covor şi de brăţara ce-i zornăia la mână. Însă figura ei nu-mi mai venea în minte. Era singura imagine acoperită de un nor de ceaţă.

— Să pregăteşti actele de divorţ.

— Ce?! a exclamat el, aşa că am repetat.

— Actele de divorţ…

A dat din cap tăcut. A vrut să ia o gură de cafea, dar, ridicând ceaşca, a văzut că era goală, aşa că a pus-o la loc pe farfurioară. Eu am mototolit hârtia în care era învelit paiul şi am aruncat-o în scrumieră.

— Nu ştiu nici de unde aş putea să iau aşa ceva, nici cum să le completez.

Zgârieturile de pe mână, pe care mi le făcusem în scorbura ulmului, nu se vindecaseră încă. Pielea de pe încheietură îmi era jupuită şi plină de cruste. Durerea dispăruse, dar îmi aduceam bine aminte de senzaţia pe care o avusesem în bezna aceea.

— Să angajăm un avocat. Cred că e mai bine aşa, a spus el.

— Da, i-am răspuns.

— Dacă e vorba de o persoană din afară, putem spune ce avem de spus. Astfel se vor rezolva uşor şi problemele administrative. Nu vreau să ne bagatelizăm reciproc, provocându-ne şi mai multă suferinţă.

— Aşa este.

— Mă ocup eu de toate. Bineînţeles, asta nu înseamnă că o să fac numai cum doresc eu. Ce vreau să spun este că voi face în aşa fel încât să-ţi accept cererile într-un mod cât se poate de raţional.

— Ţi-aş fi recunoscătoare.

— Pentru început, o să rog avocatul să te contacteze. Te gândeşti să te întorci la cabană?

— Probabil că da, i-am răspuns după câteva clipe de gândire. Îmi pare rău pentru deranjul pe care ţi-l provoc.

— Nu, nu e cazul să-ţi faci probleme. Ai grijă de tine.

— Mulţumesc. Cred că e timpul să pleci, altfel vei întârzia la consultaţii.

— Ah, da.

S-a uitat la ceas şi s-a ridicat privind în jos şi ascunzându-şi faţa.

— Ei bine…

— Da.

După acest scurt schimb de replici, a ieşit. Am auzit în spatele meu uşile automate ale cafenelei închizându-se. Chelneriţa a strâns frumos ceştile şi sticla de pe masă.

Când m-am întors la cabană, după două săptămâni în care lipsisem, în munţi venise deja toamna. Culmile erau acoperite de frunze roşii. În clipa în care am coborât din taxi, mi-am dat seama că aerul ce-mi pişca obrajii era diferit de cel din Tōkyō.

— Ruriko!

Cineva mă striga.

— Ruriko! Aici! Aici!

Întorcându-mă, am văzut-o pe proprietăreasa de la Grasshopper făcându-mi cu mâna din seră. În spatele ei erau domnul Nitta şi Kaoru.

— Bine aţi venit! Nu vreţi să intraţi un pic pe la noi? Haideţi să bem un ceai împreună!

A deschis geamul şi mi-a făcut semn cu mâna, invitându-mă înăuntru. Trecuse multă vreme de când îmi auzisem numele strigat de atâtea ori, cu o voce atât de nevinovată.

— Aţi lipsit ceva vreme! Am crezut că nu mai veniţi înapoi.

Ascunzându-se parcă în spatele ei, Kaoru şi-a scos capul să mă vadă. Purta un pulover gros, cu model cu romburi. La picioarele proprietăresei a apărut de nicăieri şi Dona, care a lătrat de trei ori, imitând parcă intonaţia femeii. Ţinându-i isonul, păunul din curtea din spate a început să ţipe.

— Haideţi, veniţi, probabil sunteţi obosită. E cald înăuntru. Am făcut focul în sobă. A mai rămas şi o felie de chec. Aţi ajuns la fix. O clipă dacă aţi fi întârziat, şi ar fi fost înfulecată de Kaoru, a spus ea uitându-se ba la mine, ba prin încăpere.

Domnul Nitta şi Kaoru mă priveau uşor stânjeniţi. Ca şi cum nu mai putea aştepta, Dona a zbughit-o de pe terasă şi a venit spre mine alergând.

— Mulţumesc! Vin imediat, le-am strigat eu făcându-le cu mâna.

11

Mi-am reluat viaţa la cabană. O dată la trei zile, peste pădure cădea ploaia. Era o ploaie rece şi tăcută. De pe canapeaua din camera de zi, priveam cum se udă caişii, terasa şi pietrele de pe cărare. Îmi imaginam cum picăturile lovesc ulmul şi statueta acelui Jizō. Astfel, timpul trecea pe nesimţite. Mi s-a întâmplat de multe ori să mă grăbesc să aprind lumina în cameră, căci se lăsase deja întunericul. Nu mai reuşeam nici măcar eu să-mi dau seama dacă dormeam sau dacă aveam pur şi simplu sufletul gol.

Treaba mergea bine şi cu felicitările de Crăciun, şi cu meniul de la magazinul de patiserie. Obţinusem acordul clientului chiar de la prima ofertă şi, în plus, profesoara mea era mulţumită. Nu era o caligrafie modernă, cu multe elemente de design grafic, ci una clasică, ce punea în prim-plan cuvintele. Pentru meniul patiseriei, albastrul ce se asorta cu nuanţa tapetului ieşea frumos în evidenţă şi părea chiar mai potrivit şi mai elegant decât îmi imaginasem.

Pregătirile pentru iarnă se transformaseră în cea mai importantă sarcină a mea. Am învelit ţevile cu pături groase, am curăţat soba şi hornul, mi-am făcut provizii de antigel şi am strâns frunzele căzute în canalele de scurgere.

Cât despre cumpărăturile pe care mi le făceau cei de la Grasshopper, pe lângă suma de bani pe care o dădeam pentru întreţinere, am decis să plătesc în plus şi să-i rog să mi le facă în regim permanent, de două ori pe săptămână. Proprietăreasa îmi spusese că-mi poate face cumpărăturile ca şi până acum, doar s-o anunţ când aveam nevoie de ceva, dar nu puteam să apelez la nesfârşit la amabilitatea ei.

Iar în ce priveşte autobiografia, începuse să se întrezărească finalul. Satul situat pe Hanareshima, o insulă din apropierea oraşului Nagasaki, unde cea care fusese mediu şi fiii ei ajunseseră în cele din urmă, era unul al creştinilor ascunşi[12], unde toţi locuitorii credeau într-o Fecioară Neagră, a

cărei statuetă era venerată în adâncurile unei peşteri. În fiecare zi mergea acolo pentru a se ruga ca arsura fiului ei să se vindece, dar faţa acestuia nu dădea semne de vindecare. În cele din urmă, s-a îndrăgostit de un pescar cu cincisprezece ani mai tânăr şi a părăsit insula pentru a merge în Honshū.

12. *Kakure kirishitan* – termen ce îi desemnează pe japonezii convertiţi la creştinism de către misionarii străini şi care şi-au păstrat în secret credinţa, continuând practicarea ei chiar şi după interzicerea de către shōgun a religiei creştine în această ţară (secolul al XVI-lea).

Încetul cu încetul, din vigoarea literelor alfabetului am început să simt un suflu de energie interesant. Aveam impresia că, fie şi doar copiind această autobiografie, puteam să parcurg lumea întreagă.

M-am cufundat din ce în ce mai mult în caligrafie. Nu aveam ochi decât pentru forma frumoasă a literelor alfabetului. Nu mai ieşeam nici la plimbare şi nici nu ascultam discurile pe care mi le împrumutase Kaoru.

Îmi era frică de regrete. Dacă nu i-aş fi propus lui Kaoru să-i dau rochia mea şi dacă în scorbura ulmului nu l-aş fi încolţit pe domnul Nitta, întrebându-l insistent de ce nu cânta la clavecin şi pentru mine, poate că aş fi putut continua să mă agăţ de el într-un mod mult mai inocent. De asta nu puteam lăsa jos pana de scris.

Un mic ajutor venea totuşi din faptul că ei nu mă respinseseră. Cu mare discreţie, făcuseră un locşor numai pentru mine. Venind pe cărăruie ţopăind şi fredonând, Kaoru îmi bătea uşor în fereastra terasei.

Între noi trei apăruse o tensiune inexistentă până atunci, dar ne prefăceam că n-o observăm. Ştiam că dacă am fi încercat s-o eliminăm, am fi provocat distrugeri şi mai mari.

Într-o zi, am plecat toţi trei la cules de ciuperci. Şi domnul Nitta, şi Kaoru le cunoşteau bine denumirile. Dând la o parte frunzele căzute, culegeau cu uşurinţă ciupercile crescute la rădăcinile copacilor. Eu, de câte ori dădeam peste vreuna, îi strigam. Iar ei îmi spuneau imediat: „Asta nu e bună“ sau „Asta e bună“. Apoi eu le puneam doar pe cele bune în coşul pe care-l avea în spate domnul Nitta.

Ruginiul frunzelor cuprinsese şi pădurea. Scoruşii erau roşii, zada se îngălbenise, iar crengile păreau ca decupate pe albastrul cerului. Pe jos erau aşa de multe ghinde, că te dureau tălpile. O lumină palidă se prelingea pe pământul jilav.

Am dus acasă la ei coşul plin cu ciuperci şi am făcut soté, *tempura* şi supă *miso*. În bucătărie era suspendată noua etajeră pentru mirodenii. Se aflau acolo câteva ingrediente rare. O etajeră robustă, fără elemente decorative. M-am întrebat dacă aceea era forma oferită de ceruri. Kaoru a luat din ea două sau trei borcănele şi a turnat din ele în soté.

Într-o altă zi, ne-am dus în apropiere, la o casă părăsită, ca să luăm lemne pentru foc. Se vorbea că bătrâna care locuise singură acolo se spânzurase şi că nimeni nu mersese să adune lemnele rămase.

— Ar fi şi mai mare păcat pentru bătrâna aceea ca ele să fie aruncate pur şi simplu. Cu siguranţă s-ar bucura dacă s-ar găsi cineva care să-şi încălzească odaia cu ele. E ridicol să-ţi fie teamă.

Eram de acord cu părerea domnului Nitta.

Era o casă micuţă, cu un singur nivel, dar ceea ce rămăsese în urmă era voluminos. Am scos fiecare câte lemne am putut, am extras cuiele din ele şi le-am tăiat cu fierăstrăul electric. Deşi sufla un vânt rece, ne-am umplut imediat de sudoare.

Am împărţit lemnul între noi. În seara aceea am făcut focul în sobă şi am băut cu toţii vin. Kaoru a cântat la clavecin. *Micile mori de vânt*, *Silva*, *Victori*a şi *Marşul sciţilor*. Murmura titlurile pieselor ca şi cum ar fi recitat un vers dintr-o poezie. Când se încurca, se scuza şi o lua de la capăt.

Aşa cum mă aşteptam, domnul Nitta nu a cântat nimic. Nici eu nu l-am mai rugat.

— Oare de ce o fi vrut bătrâna să moară? s-a întrebat Kaoru.

— Probabil că, fiind singură, era foarte tristă, i-am răspuns eu.

— În orice caz, dorinţa de a muri i-a fost îndeplinită.

Domnul Nitta a deschis uşiţa sobei şi a mai pus câteva lemne pe foc. S-a auzit un trosnet, flăcările s-au înteţit, iar jocul lor s-a oglindit pe ferestruica din tavan.

— Nu cumva o fi lemnul de care s-a spânzurat bătrâna?

— Fără doar şi poate că a avut un gât foarte firav şi delicat, nu credeţi?

— Cu siguranţă e uşurată că s-a terminat.

— Şi n-a fost nimeni care s-o oprească.

— A muri nu e un lucru chiar aşa de rău.

Domnul Nitta a turnat al doilea rând de vin în toate cele trei pahare.

Am urmărit cu degetul umbra ce i se reflecta pe suprafaţa mesei. Zgârieturile pe care mi le făcusem în scorbura ulmului se vindecaseră.

Atunci nu m-a consolat când plânsesem. Doar mi-a prins pumnii ce loveau peretele de scoarţă. Avea o forţă care-mi înăbuşea libertatea interioară. Iar după ce m-a imobilizat, a rămas aşa, în picioare, ca şi cum nu mai ştia ce să facă. Nici nu mi-a şters lacrimile, nici nu mi-a lins rănile. Eram acolo, dar nici unul nu se gândea la noi doi, ci gândurile noastre erau îndreptate doar spre Kaoru.

Am încercat să-mi imaginez ce s-ar fi întâmplat dacă acum am fi fost doar noi doi în cameră, iar sunetul clavecinului nu ar fi fost decât o iluzie îndepărtată… El ştia cum să-mi şteargă acel fel de durere pe care mi-o provocase soţul meu. O privire surâzătoare, nişte vorbe neînsemnate, degetele lui încercând să-mi atingă părul – toate doar pentru mine.

Voiam să ajung într-un loc nou, unde să fiu acceptată aşa cum eram. Ca atunci când el şi-a dat seama că poate cânta la clavecin în faţa lui Kaoru.

Oare au mai cântat unul pentru altul în secret şi după aceea? L-a descusut ea în legătură cu mine? Şi oare el a căutat scuze?

Iar şi iar, imaginaţia mea se reîntorcea la Kaoru.

Nu, cu siguranţă ei doi nu se ceartă niciodată. Mlaştina din sufletele lor era cumplit de adâncă. În drumul lor spre suprafaţă, cuvintele îşi pierdeau înţelesurile, şi tot ce rămânea din ele era doar o rezonanţă frumoasă.

Domnul Nitta rostogolea dopul de plută în palmă. La un moment dat i-a scăpat şi s-a oprit în paharul lui Kaoru.

I-am cerut fetei să cânte *Suspine tandre*. „Sigur“, mi-a răspuns şi şi-a aşezat din nou mâinile pe clape.

În zilele următoare, domnul Nitta a început lucrul la un nou clavecin. Era primul de la funeraliile celui pentru profesorul universitar. Cel care îl comandase era un tânăr interpret ce-şi desfăşura activitatea mai ales în zona Kansai.

— Este un clavecin în stil flamand, cu o singură claviatură, mi-a explicat el. O replică a unui instrument fabricat în 1645 la Anvers, de către un meşter numit Couchet. Uite, avem schiţa care a supravieţuit. Sunt notate în detaliu şi grosimea plăcii de rezonanţă, şi motivele artistice, şi dimensiunea pieselor. Bazându-mă pe toate acestea, ar trebui să pot readuce la viaţă

sunetele acelei epoci.

A desfăcut sulul cu schiţe şi l-a întins pe aproape toată podeaua. Kaoru ţinea de un capăt.

— O, dar chiar şi numai asta, şi deja e o operă de artă! E ca şi cum ai privi un manuscris din Evul Mediu! am exclamat eu.

Parcă ar fi fost o frescă în miniatură. Linii fine desenau toate elementele ce formau clavecinul, de la staminele motivelor florale, până la fiecare cui ce susţinea clapele.

— Nu mă mai satur să mă uit la ea, a spus Kaoru.

— Îi voi da un aspect general de marmură şi-l voi face să arate ca o frumoasă cutie din piatră. Picioarele vor avea un aspect masiv, asemănător unui bloc de piatră. Când această cutie va fi deschisă, interiorul va arăta precum cel al unui dulap de haine elegant, iar la bază, adică pe placa de rezonanţă, vor fi desenate o mulţime de modele florale, păsări şi arabescuri.

— Pentru corpul instrumentului vom folosi lemn de plop. Avem un lemn bun, uscat de mai bine de zece ani. Iar placa de rezonanţă va fi din molid. Deja am ales ce fel de lemn vom folosi, şi acum am început să-l şlefuim. Chiar dacă reuşim să obţinem o suprafaţă plană, el se usucă în continuare şi se deformează din nou, aşa încât trebuie şlefuit iar şi iar, până să-i scoţi la lumină specificul. O bună bucată de timp, munca e simplă şi monotonă.

— Când stăm închişi toată ziua în atelier, plini de rumeguş din cap până-n picioare, ne cuprinde melancolia.

— Felul în care eu folosesc rindeaua e periculos, iar asta îl enervează.

— Nu, nu mă enervează. Mă îngrijorează.

Vorbeau pe rând despre clavecinul pe care urmau să-l construiască.

— Modelul acesta de rozetă este încântător! Literele gravate sunt iniţialele numelui domnului Nitta, nu-i aşa?

Kaoru mi-a răspuns, rotind planşa în aşa fel încât eu să pot vedea mai bine rozeta:

— Aşa este. În afară de rozetă, mai există un loc, în spatele clapelor, unde este gravat numele fabricantului. Pe schiţă, ar veni aici.

A mai mişcat o dată planşa. „J. COUCHET“. Asta scria acolo, cu litere groase şi rotunde.

— Aşadar se interpretează având în faţă permanent numele fabricantului.

— Este singurul loc în care i se poate face cunoscută existenţa.

— Sunt reguli stricte legate de stilul literelor?

— Nu, deloc. Pentru că nu e o piesă care să influenţeze rezonanţa. Singurul lucru care contează este să nu strice aspectul de ansamblu.

— Dacă nu vă deranjează…

Am ezitat puţin înainte de a continua:

— Nu îmi încredinţaţi mie crearea modelului literelor pentru nume?

Până acum, încercările mele repetate de a păşi în universul lor fuseseră lipsite de succes. Nu reuşisem decât să trag cu ochiul pe furiş, din depărtare. Nu voiam să mă simt prost, enervându-i sau agasându-i.

Acum însă dădusem glas dorinţei mele. Privind schiţa, literele „Y. NITTA“ mi-au apărut jucând înaintea ochilor. Îmi doream să caut acea formă care să se potrivească dulapului de haine ascuns într-o cutie de piatră. Fiindcă aceasta mi se părea singura cale ce mi se oferea pentru a mă răzbuna pe Kaoru.

— Să mă iertaţi că m-am repezit să cer aşa ceva, când nu ştiu mai nimic despre clavecine! Dar când am în faţa ochilor litere ale alfabetului, mă cuprinde dorinţa de a le scrie. E un obicei de-al meu.

— Nici vorbă de aşa ceva! Nu-i aşa că e o idee minunată?

Kaoru s-a ridicat şi s-a întors către domnul Nitta. Marginea hârtiei cu planul clavecinului s-a rulat singură.

— Aşa este. De ce nu ne-om fi gândit singuri la asta? Când aveam chiar lângă noi un specialist în caligrafie! Nu mă deranjează absolut deloc! Chiar aş fi recunoscător.

Spunându-mi acestea, domnul Nitta mi-a întins mâna. Kaoru a aplaudat încet.

Nu erau decât şase litere, dar prin ele reuşeam să construiesc o legătură între mine şi clavecin.

În ziua aceea fusese înnorat încă de dimineaţă, iar vântul suflase tare. Dacă până cu o zi în urmă nu aprindeam focul în sobă decât dimineaţa şi seara, acum nu l-am mai stins la amiază. Am lucrat cu şosete groase în picioare şi cu un pled de lână peste genunchi.

Femeia ce fusese mediu, copiii ei şi fostul pescar cu care fugise de pe insula din largul oraşului Nagasaki îşi deschiseseră în Tōkyō noi afaceri, ce

dăduseră faliment una după alta. Povestea continua cu episoade repetate în care fugeau de creditori. În tot acest timp, mai dăduse naştere la trei fete. Odată cu apropierea de final, probabil că şi autoarea obosise, căci frazele începuseră să devină din ce în ce mai laconice.

Şuierul vântului se auzea fără încetare. Când te gândeai că se ridică în trombă undeva departe, scutura dintr-odată zada şi caisul din grădină şi se lovea de ferestrele casei, înainte de a fi aspirat din nou în înălţimi. Se zgâlţâia până şi balustrada de curând reparată a terasei. Frunze moarte, puf de stuf chinezesc, fire de nisip, aglomerări de particule de praf şi tot felul de lucruri zburau de colo-colo pe terasă.

Pe birou erau împrăştiate mai multe foi, cu variante de caligrafie. Ori de câte ori îmi venea în minte o imagine a literelor „Y. NITTA“, o puneam pe hârtie. Îmi spusese că aveam timp suficient după ce-şi va fi făcut o idee de ansamblu şi va fi realizat într-o oarecare măsură corpul instrumentului, dar eu nu mai aveam răbdare să aştept. Erau mai potrivite nişte litere suple şi simple, sau era mai bine să aibă puţină lejeritate? Sau poate să fie îndrăzneţ înclinate? Aveam o mulţime de idei. Voiam să pun cumva accentul pe cei doi „T“ care se succedau. Atunci când oboseam lucrând la autobiografie, îmi luam carneţelul, mă aşezam în pat şi, ascultând vuietul vântului, scriam încontinuu „Y. NITTA“.

Fără să vreau, mi-am ridicat ochii şi am zărit-o pe Kaoru luând curba pe cărare. Nu purta puloverul cu romburi pe care îl avea întotdeauna, ci era îmbrăcată cu unul din lână netoarsă, pe care nu-l mai văzusem. Deşi părul îi era în dezordine, îi stătea bine.

Mi-am dat imediat seama că ceva nu era în regulă. Nu ştiam însă ce anume. Părea agitată şi confuză. Când m-a văzut în picioare la fereastră mi-a strigat ceva, dar nu am auzit-o din cauza vântului. Am deschis geamul şi am ieşit pe terasă.

— Ruriko!

Îmi striga numele. În clipa în care am vrut s-o întreb ce se întâmplase, am înţeles singură. Puloverul pe care îl crezusem împletit din lână netoarsă era de fapt cel cu romburi. Plin însă de sânge.

— Domnul Nitta! Domnul Nitta e rănit. Grav…

Am coborât imediat şi am luat-o la fugă alături de ea. El era ghemuit în

faţa intrării în atelier, dar nu părea să sufere. Dimpotrivă, părea chiar mai calm decât Kaoru.

— Ruriko, iartă-mă că te-am deranjat şi pe tine, mi-a spus.

În colţul gurii părea că-i flutură un surâs.

Interiorul atelierului era plin de sânge. Picături de sânge săriseră şi pe placa ce tocmai fusese şlefuită, şi pe mânerul dălţii. În rumeguşul căzut pe podea se formaseră cocoloaşe din sângele închegat. În mijlocul lor erau ochelarii sparţi ai domnului Nitta, peste care, în starea ei de agitaţie, probabil călcase Kaoru.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-l ducem pe domnul Nitta în parcarea de la Grasshopper şi, după ce i-am explicat situaţia proprietăresei, ne-am urcat în maşina lui Kaoru şi ne-am îndreptat în grabă către cabinetul medical din oraş. Domnul Nitta era culcat pe bancheta din spate, ţinând apăsat pe mâna stângă un prosop roşu de sânge.

Avea ochii închişi. Mă frământam, întrebându-mă dacă să-i vorbesc, să-l mângâi sau să găsesc o compresă potrivită pentru oprirea hemoragiei, dar nu ştiam ce ar fi trebuit să fac. Eram conştientă că astfel de gesturi n-ar fi ajutat oricum prea mult, aşa că m-am mulţumit să-i şterg transpiraţia de pe faţă. Cu mâinile pe volan, Kaoru era şi ea foarte tăcută.

Din nefericire, la cabinet era doar un medic internist, care nu a putut decât să-i acorde îngrijirile de urgenţă. Rana era însă adâncă, şi ne-a sfătuit să mergem la spitalul municipal, unde aveau echipamentul necesar pentru o operaţie. Ne-am urcat din nou în maşină şi am mai mers o oră, până când am ajuns la spital.

La urgenţă, domnul Nitta a fost imediat pus pe o targă şi dus din sala de tratamente în sala de operaţii. Am alergat după el, rătăcind pe culoarele lungi, am primit câteva explicaţii sumare de la un medic tânăr, iar apoi ne-am aşezat pe o banchetă, aşteptând să se termine operaţia.

— Trebuie doar să-i sutureze plaga. Nu e o operaţie complicată.

Kaoru a dat din cap în tăcere.

— Nu au fost atinşi nici nervii, nici osul, aşa a zis doctorul. Va fi bine.

O vreme am ţinut-o de mână.

Lama rindelei îi secţionase degetul mijlociu şi inelarul de la mâna stângă. Vârful şi o parte din unghie erau tăiate, dar secţiunea nu ajunsese până la

articulaţie, aşa încât nu avea să rămână cu sechele serioase din punct de vedere funcţional. Atâta doar că era necesar ca rana să-i fie cusută aşa cum trebuie.

— A fost vina mea, a spus ea într-un târziu. N-am ţinut cum trebuie de capătul plăcii, aceasta s-a dezechilibrat şi degetele domnului Nitta… între lame…

Ca şi cum ar fi retrăit acel moment, faţa i s-a schimonosit şi a început să se tragă de păr. Era prima oară când observam că şi mâinile ei erau murdare de sânge. Încercase oare să-l ajute aruncându-i-se în braţe? Sângele se uscase şi lăsase dâre negre în liniile palmelor sale. Urmele de pe puloverul ei erau deja pe jumătate uscate.

— Nimeni nu se gândeşte să caute acum a cui a fost vina. E o rană uşoară. Se va vindeca repede, o să vezi.

— Şi dacă nu va mai putea să fabrice clavecine vreodată?

— De asta sunteţi aşa de îngrijorată? Doar ne-au spus că-şi va putea mişca degetele fără probleme, nu-i aşa?

— Dar vârfurile tăiate ale degetelor lui nu se vor întoarce niciodată.

A scuturat din cap şi şi-a coborât privirea. Ca şi cum, în semiîntunericul de acolo, bucăţile de carne ar fi căzut la picioarele ei.

— Şi nici n-o să mai poată cânta la clavecin vreodată…

Am renunţat s-o mai consolez.

— Şi ce frumos atingea clapele cu degetele acelea…

Ne-am întors de la spital în aceeaşi seară. Atârnată de gât, mâna lui stângă era înfăşurată în bandaje groase. I-au spus că după aproximativ o săptămână i se vor scoate firele şi că era suficient să stea în repaus timp de o lună, ca să se vindece. I s-au prescris multe analgezice. Proprietăreasa de la Grasshopper s-a ocupat de pregătirea cinei. Domnul Nitta, care probabil că din cauza medicamentelor nu prea avea poftă de mâncare, a gustat doar puţin terci de orez.

— Îmi pare rău că te-am făcut să alergi toată ziua de colo-colo, s-a scuzat el, adresându-i-se apoi lui Kaoru. N-a fost frumos din partea mea să te sperii aşa. Acum sunt bine, prin urmare nu mai ai de ce să-ţi faci griji. Medicamentele contra durerii sunt destul de puternice şi îmi provoacă somnolenţă, aşa că o să mă culc acum. Întoarce-te la pensiune şi odihneşte-

te.

A urcat apoi în camera de la etaj.

Noi două am strâns masa, l-am pus pe Dona la culcare şi am băut un ceai cald. Vântul se oprise pe nesimţite.

— Se pare că spre dimineaţă se va lăsa frigul, am spus eu, iar Kaoru m-a aprobat.

Claviatura clavecinului era închisă, iar fasciculul de lumină îndreptat spre instrument se stinsese şi el.

— Dacă vă e greu să vă întoarceţi la pensiune, puteţi rămâne la mine peste noapte.

— Mulţumesc, dar în seara asta mă voi întoarce acolo. Trebuie să-mi schimb şi hainele…

— Da, aveţi dreptate.

Vorbeam în şoaptă, ca să nu se audă în camera de sus.

Kaoru nu părea să fi ieşit pe deplin din starea aceea de confuzie. Dădea să spună ceva şi se oprea în ultimul moment, arunca priviri neliniştite în întunericul de dincolo de fereastră, îşi trecea încontinuu mâna prin păr.

— Trebuie să-i repar ochelarii, a murmurat ea. S-au spart.

— Asta se rezolvă imediat. Soţul meu e oftalmolog, iar la ochelari mă pricep şi eu.

— E ciudat. I-au zburat de la ochi, au planat prin aer şi au căzut uşor pe pământ.

— Aşa e. La spital nu aveau şi secţie de oftalmologie? Data viitoare când mergeţi la control, aţi putea trece şi pe acolo, să-i măsoare dioptriile. Ce ziceţi?

— Da, aveţi dreptate.

A sorbit o gură de ceai şi şi-a atins din nou părul.

De la etaj nu se auzea nici un sunet. Dona a clănţănit din dinţi şi şi-a reluat somnul. În cameră se vedeau încă urmele plecării noastre precipitate. Pe orga cu pedale era aruncat un tricou de alergare, conţinutul unei cutii de scule era împrăştiat pe podea, iar al doilea sertar al comodei fusese lăsat deschis.

— Mi-a fost frică.

Oricât aş fi aţâţat focul în sobă, obrajii ei nu-şi recăpătau culoarea.

Aluniţa de pe faţa ei părea incrustată într-un bloc de gheaţă transparent.

— E normal. Oricine s-ar fi speriat. Cu tot sângele acela… i-am răspuns eu.

— Mi-a fost foarte frică. Am crezut că voi pierde din nou ceva atât de preţios.

Mi-am tras scaunul lângă ea şi i-am cuprins umerii.

— Mi s-au tăiat picioarele, m-au cuprins frisoanele şi n-am mai ştiut ce să fac. N-am mai putut decât să alerg la cabană.

Avea nişte umeri atât de înguşti, că încăpeau cu totul în braţele mele.

— Aţi făcut ce trebuia. Aţi reuşit să luaţi asigurarea, să conduceţi maşina şi să-i explicaţi doctorului tot ce s-a întâmplat, nu-i aşa?

— Nu mai aveam nimic de pierdut.

A scuturat din cap de mai multe ori. Simţeam cum de sub puloverul ei căldura începea încet-încet să i se împrăştie în tot corpul.

— N-aţi pierdut nimic.

— Când am văzut sângele, totul mi-a revenit în minte. Ziua în care mi-a fost ucis logodnicul. Groaza din momentul în care l-am zărit în baie. Avea aceeaşi culoare. Avea acelaşi miros.

— Gata, gata, liniştiţi-vă! Nu mai aveţi de ce să vă temeţi.

— Am ajuns acolo a doua zi după ce se întâmplase. Era pentru prima dată când vedeam apartamentul. Era ultima uşă pe un coridor întunecat, unde se aflau înşirate maşini de spălat pline de praf. M-am intersectat cu o bătrână. S-a uitat la mine cu o privire plină de milă. Pe clanţa uşii era o husă în carouri roz, cu urme de degete.

Tonul vocii ei nu era cel al cuiva care se afundă în amintiri îndepărtate. Părea să descrie o scenă ce i se derula în faţa ochilor.

— Imediat am căutat femeia. Cea care-l înjunghiase. Nu era însă acolo. Fusese deja dusă undeva. „Ce proastă sunt! E normal să fie aşa!“ Doar omorâse un om. Nu?

Şi-a ridicat privirea spre mine. S-a făcut mică, să poată încăpea mai bine în braţele mele. Am încuviinţat din cap.

— De ce m-am dus acolo? Nu aveam nimic de câştigat. Am vrut să sufăr şi mai mult. Ce proastă!

Vorbea cu faţa spre îndoitura cotului meu. Nu părea tulburată câtuşi de

puţin. Cuibărită în braţele mele, aştepta pur şi simplu ca teama să i se risipească.

— Camera era ordonată. Cu siguranţă era o persoană meticuloasă. Avea un dulăpior cu ustensile pentru prepararea ceaiului, un suport pentru scrisori şi o maşină de cusut. Toate păreau mici. Ca nişte jucării. Oare de ce? N-am habar. Mai era şi un tub de oxigen lângă cutia cu aţe şi ace. Doar acela era mare, de un negru strălucitor, impozant.

Odată cu căldura corpului ei, îmi transmitea şi atmosfera acelei camere. Puteam să simt forma, greutatea şi materialul tubului de oxigen pe care nu-l văzusem niciodată.

— El lucra la biroul de ajutor social. Ea suferea de astm şi primea o indemnizaţie, iar el mergea în fiecare lună acolo, pentru o anchetă. Poliţistul a spus că în mod cert i-a fost ibovnică. Mi s-a părut ciudat că a folosit un cuvânt aşa de învechit precum „ibovnică“. Deşi ar fi trebuit de fapt să mă gândesc la cu totul alte lucruri, în urechile mele nu răsuna decât „ibovnică“. Am încercat să mi-l imaginez în acea încăpere. Sprijinindu-se cu cotul de măsuţa joasă, întinzându-se pe tatami, rotind mânerul tubului de oxigen. Dar nu am reuşit. Nu am putut nicicum să mi-l imaginez. M-am îndreptat spre baie, spunându-mi încontinuu că nu era adevărat. Era o încăpere mohorâtă. Ventilatorul, tavanul, capul de duş erau toate negre de mucegai. Faianţa albastră a căzii era ciobită. Primul lucru pe care l-am văzut a fost savoniera. Pe ea se afla o bucată de săpun. Un săpun elegant, neatins, de un alb imaculat, complet nepotrivit cu restul băii.

Îi ascultam povestea cu interes. Fără s-o întrerup, fără să-i pun întrebări inutile, mă gândeam să aştept până ce-şi va fi vărsat toate cuvintele care o apăsau. Am încercat să mă transpun alături de ea în acea sumbră încăpere de baie.

— Era linişte. Nu se auzea nici un sunet. Deşi acolo fusese omorât un om, deşi cadavrul lui stătuse întins acolo, încăperea era cufundată într-o linişte deplină. Fusese înjunghiat de douăzeci şi şapte de ori. Poliţistul mi-a relatat totul în amănunt. Prima lovitură a fost în spate şi i-a atins plămânul. Lovitura care i-a cauzat moartea a fost dinspre partea stângă a pieptului spre mijloc. Ficatul i-a fost tăiat în două, iar intestinele i-au ieşit afară. L-a înjunghiat încontinuu, orbeşte, n-a lăsat nici un locşor neatins, iar în cele

din urmă lama cuţitului s-a rupt în femur.

Povestea ca şi cum ea însăşi şi-ar fi ucis logodnicul. Îşi închidea şi deschidea pumnul, ca şi cum şi-ar fi amintit senzaţia lamei ce se rupea lovind osul.

— În acel moment m-am uitat dintr-odată la picioare. Era acolo un covoraş de baie. Vechi, ca acelea pe care le găseşti peste tot. Era încă jilav. Ca şi cum cineva tocmai şi-ar fi şters picioarele de el. Aveam senzaţia că încă păstra căldura unui trup. L-am privit îndelung. Nu era nimeni care să mă deranjeze şi puteam să stau acolo nemişcată la nesfârşit.

Afară se lăsase întunericul. Crengile copacilor, pe care vântul le scuturase atât de tare la amiază, erau acum complet nemişcate.

— Era o urmă de sânge. Sângele pe care-l pierduse el. Exact atât de mare cât să-mi cuprindă talpa piciorului. Ai fi putut s-o confunzi cu o creatură acvatică agresivă, cu trupul umflat cu lichid. Părea că va începe să-şi mişte corpul vâscos în orice moment. „Asta să-l fi ucis?“ m-am trezit gândindu-mă. Am sărit înapoi, scoţând un ţipăt prelung. Un ţipăt interminabil.

Nu plângea. Doar suferea. Aveam senzaţia că mi-ar fi fost mai uşor dacă ar fi plâns. Mă gândeam că lacrimile erau mai puţin crude decât cuvintele.

În afară de mine, care încercam s-o consolez prin toate mijloacele posibile, mai era un alt eu, căruia i se părea ciudat cum de îşi putea ea oferi trupul într-un mod atât de lipsit de apărare.

Deşi eu eram femeia care se amestecase în relaţia dintre ea şi domnul Nitta. Deşi eu eram femeia care o rănise, punându-i în faţă relaţia pe care o aveam cu el.

Să fi fost oare convinsă că el n-ar fi părăsit-o niciodată, oricât aş fi luptat eu? Era mândră că el cânta la clavecin doar pentru ea şi cu siguranţă suferea din pricină că acum acest lucru putea să dispară.

Focul din sobă începuse să se stingă. Dar nici una din noi nu s-a ridicat să mai pună lemne. Am stat şi am privit cum flăcările mureau încet, încet.

— Mi-a revenit în minte de nenumărate ori. Creatura acvatică din sânge vâscos, de pe covoraş. La funeralii, la slujba de înhumare a cenuşii, chiar şi după ce am venit aici. N-am putut s-o uit nici o clipă. Ori de câte ori am încercat s-o alung, a revenit imediat înapoi. Însă în ultima vreme părea că s-a îndepărtat cumva. Reuşeam s-o uit doar atunci când lucram cu domnul

Nitta la un clavecin. Erau din ce în ce mai multe momente în care îmi spuneam: „A, am uitat de ea!“ Dar azi, în atelierul din prefabricate, creatura aceasta a revenit la viaţă ca să-l atace pe domnul Nitta. Într-o clipă, fără ca el să poată încerca măcar să scape, cu o forţă îngrozitoare. S-a întors ca să-mi ia din nou lucrul cel mai preţios.

Umerii îi tremurau. Am strâns-o cu mai multă putere. Oasele subţiri ale umerilor i-au trosnit.

— Nu vreau să mai pierd nimic.

Şi-a îngropat faţa în pieptul meu. Nu mă puteam mişca. Nu puteam decât s-o primesc.

M-am întrebat dacă mai ţinusem aşa pe cineva la piept vreodată. Dacă împărtăşisem din căldura mea cuiva vreodată.

Părul ce-i căzuse pe obraji mirosea a şampon. Îi puteam simţi clavicula, sânii, forma coatelor. Nu ştiu de ce, dar aveam senzaţia că cea luată în braţe eram de fapt eu.

Kaoru nu-l pierdea pe domnul Nitta. În acel moment am înţeles. Chiar dacă el era plin de sânge, chiar dacă îşi pierdea degetele, dintre ei nu dispărea niciodată sunetul clavecinului. Iar eu nu aş fi putut niciodată să-l şterg.

În loc să-i răspund că nici eu nu voiam să-l pierd, i-am spus:

— Domnul Nitta vă va proteja.

Am aşteptat ca tremurul trupului ei să se oprească, m-am ridicat şi am mai pus câteva lemne pe foc. Flăcările s-au înteţit imediat. Am aruncat o privire spre culcuşul lui Dona. Dormea fără griji.

M-am îndreptat apoi spre raftul pe care se afla combina stereo, am scos discul cu *Plângerile lui Ieremia* şi l-am pus în CD player, aşa cum făcuse mai demult Kaoru.

Am ascultat prima pildă. Vocea era limpede şi solemnă. Dacă ai fi încercat să o prinzi cu amândouă mâinile, ţi s-ar fi topit pe piele. Ecoul ei părea să ne fie destinat doar nouă, şi nimănui altcuiva.

— Mai puteţi rămâne puţin alături de mine? m-a rugat Kaoru.

— Fireşte, i-am răspuns.

12

Rănile domnului Nitta se vindecau puţin câte puţin în fiecare zi. După ce i-au scos firele, n-a mai avut altceva de făcut decât să aştepte să i se refacă pielea de pe vârfurile degetelor. De două ori pe săptămână, Kaoru îl ducea cu maşina la spital, unde i se aplica dezinfectant şi i se schimbau pansamentele. De fiecare dată când îl întâlneam, acestea erau din ce în ce mai mici.

Deşi nu mă rugase nimeni, într-o zi când ei erau la spital, am făcut curăţenie în atelierul de lucru. Am adunat într-un sac de gunoi aşchiile şi rumeguşul, am şters stropii de sânge care săriseră prin încăpere şi am strâns bucăţile din ochelarii sparţi. Ca să nu fac vreo boacănă şi să stric lemnul pentru fabricarea clavecinului, nu am atins deloc plăcile. După ce am verificat ca nici o urmă din fioroasa „creatură acvatică“ să nu fi rămas prin preajmă, am închis uşa.

Toţi trei am aşteptat răbdători ca rănile să se vindece. Când eram împreună, evitam discuţiile despre mâna stângă a domnului Nitta şi încercam pe cât posibil să nu abordăm deloc subiectul. Fiecare dintre noi era atent la ceva. Dar nu rosteam răspicat natura acelui „ceva“. Se prea poate să fi fost vorba de o revenire a „creaturii acvatice“.

Din când în când, Kaoru se uita cu teamă la degetele domnului Nitta. Cu ochii în jos, ca să nu ne atragă atenţia, îşi lăsa privirea să plutească, iar în clipa în care ajungea în punctul acoperit de pansamente, îşi ţinea respiraţia. De cum simţeam c-o să urmeze asta, ori eu, ori domnul Nitta schimbam subiectul. Vorbeam despre cum s-a bătut păunul de la Grasshopper cu Dona sau despre cum dădusem eu greş cu o reţetă de mâncare gratinată şi o transformasem în chifteluţe cremoase.

Cu toate acestea, starea lui Kaoru se îmbunătăţea foarte puţin. Dar măcar nu mai era cuprinsă de groaza pe care mi-o arătase în seara aceea. Eram mai

îngrijorată pentru ea decât pentru rănile domnului Nitta. Sau, mai degrabă, undeva în străfundul sufletului meu, mă frământa gândul la felul în care el o consola când eu nu mă aflam acolo.

Mi-am amintit cum îi spusesem că domnul Nitta o va proteja. Îmi imaginam cum, cu mâna rănită, el îi aranja părul dezordonat sau cum ea îi strângea mâna la piept. Pansamentul imaculat şi pielea ei translucidă se potriveau de minune. Fără îndoială că era în stare să-şi dea seama de ce anume avea nevoie mâna lui rănită.

Cuvintele pe care eu însămi le rostisem îmi răscoleau imaginaţia, făcându-mă să sufăr. În astfel de momente, îmi luam carneţelul de lucru şi scriam în el „Y. NITTA“.

Fabricarea noului clavecin a fost amânată. Domnul Nitta nu se grăbea câtuşi de puţin, spunând că va putea să se încadreze în termen chiar dacă se apuca de lucru după ce aveau să-i fie scoase toate bandajele. Nu-şi punea nici problema dacă după vindecarea rănilor îşi va recăpăta fineţea simţurilor. Mi-am dat seama că făcea asta din consideraţie pentru Kaoru.

În zilele cu vreme bună, Kaoru scotea plăcile de lemn din atelier şi le punea la uscat, la soare. Domnul Nitta studia cu orele planurile şi schiţele, executa la masa de lucru mici treburi pe care le putea realiza cu o singură mână şi îşi punea la punct uneltele.

În acest timp, toamna se apropia de sfârşit. Munţii pe care-i vedeam în fiecare dimineaţă prin fereastra de deasupra lavoarului căpătau pe zi ce trecea o culoare hibernală. Chiar şi vremea din decursul unei singure zile devenise foarte schimbătoare. Când te gândeai că soarele începe să ardă, deodată se aduna o grămadă de nori şi începea să sufle un vânt rece. Nu prea îmi mai venea să stau pe terasă.

Am reuşit în cele din urmă să termin şi autobiografia bătrânei englezoaice. În ziua aceea, m-am trezit dimineaţa la cinci şi jumătate şi am lucrat până noaptea târziu, fără întrerupere. În mod normal, când scrii atât de mult, devine foarte dificil să te mai concentrezi ca să respecţi întocmai formele literelor, dar nu ştiu cum s-a făcut că am ratat toate ocaziile când aş fi putut să mă opresc şi să mă odihnesc.

În timpul zilei era destul de rece, pădurea îşi regăsise liniştea şi, oricât de atent aş fi ascultat, nu auzeam nici măcar o frunză căzând. La cabană aveam

parte de astfel de zile de o linişte deplină, indiferent de anotimp. Când eram mică, mă întrebam uneori cu îngrijorare dacă nu cumva timpanele mele se desprinseseră de la locul lor.

Domnul Nitta şi Kaoru erau plecaţi la spital. Nu mai aveam nici un pic de loc liber în carneţelul de lucru.

Cea care fusese mediu şi fostul pescar reuşiseră în cele din urmă să-şi înfiinţeze o agenţie de modele. Începuseră prin a le lansa pe cele trei fiice metise ale lor, apoi se specializaseră în a lucra cu manechine de origine străină, iar afacerea se dezvolta din ce în ce mai mult. Femeia călătorea în toată lumea în căutare de fete, iar fostul pescar se ocupa de administrarea firmei. Când fiicele lor nu au mai putut lucra ca manechine din cauza vârstei, fiecare dintre ele a preluat conducerea unei filiale a firmei, susţinând familia. O duceau bine din punct de vedere financiar, dar, la treizeci şi cinci de ani, băiatul cel mare şi-a pierdut piciorul drept din cauza cancerului, după patruzeci de ani, fata cea mare a fost internată de nenumărate ori din pricina unei nevroze, iar primul copil al celui de-al doilea fiu al ei s-a născut orb. După cincizeci de ani de convieţuire, soţul femeii a ieşit în larg cu iahtul lui de croazieră şi s-a înecat accidental. Era complet neclar cum putuse să cadă în apă, căci marea era calmă, iar el fusese pescar de meserie. Trupul lui nu a fost găsit niciodată. Acum ea avea unsprezece nepoţi şi opt strănepoţi. Agenţia de manechine era condusă de cea de-a treia fiică a fetei ei celei mari şi făcea un profit anual de două sute de milioane de yeni.

Când am terminat de copiat ultimul rând, trecuse de unu noaptea. În jur persista o linişte mormântală. Deşi nu mâncasem cine ştie ce toată ziua, nu-mi era foame. Am aşteptat să se usuce cerneala, am adunat frumos toate foile, le-am introdus într-un dosar special, ca să nu se îndoaie, şi mi-am pus în ordine instrumentele de scris împrăştiate pe birou. Am şters cu o bucată de pânză vârful penei, am închis bine capacul călimării şi am făcut biluţe de sugativă, pe care le-am aruncat la coş.

Eram încă foarte surescitată şi nu-mi era deloc somn, aşa că am rămas să mai pierd puţin vremea. Mi-am făcut o ceaşcă de cacao instant, am prăjit nişte pâine pe sobă şi am mâncat puţin. Pe feliile de pâine rămăsese modelul plitei. Tot ce se auzea în cameră era pâinea prăjită sfărâmându-se

între dinţii mei.

Voiam să-l întâlnesc pe domnul Nitta, şi gândul acesta mi-a adus lacrimi în ochi.

Pentru a duce autobiografia la legătorie, trebuia să merg din nou la Tōkyō pentru două sau trei zile.

Înainte de plecare, m-am dus în vizită la domnul Nitta, căci aveam nişte alimente proaspete în frigider şi mă gândeam să i le dau lui. Am aruncat o privire pe fereastra dinspre sud, dar la parter nu era nimeni în afară de Dona. Am strigat de câteva ori, însă n-am primit nici un răspuns.

Observându-mă, Dona s-a repezit afară şi, simţind miros de mâncare, a început să se frece de picioarele mele. Cum limba îi atârna ca de obicei, mi-a umplut pantalonii de bale.

Oare erau plecaţi la cumpărături? Sau poate erau în atelier? Simţeam însă o prezenţă umană. Am lăsat plasa cu mâncare în bucătărie, m-am mai învârtit o dată prin camera de zi şi am strigat-o pe Kaoru. N-am primit nici un răspuns.

Am urcat scările. Dona m-a urmat. Când am pus piciorul pe ultima treaptă, l-am zărit pe domnul Nitta prin uşa crăpată. Dormea. Nu părea să se simtă rău, ci mai degrabă dădea impresia că-l furase somnul în timp ce stătea întins în pat. Era îmbrăcat în hainele de lucru şi avea o pătură pe picioare. Îşi ţinea întinsă mâna înfăşurată în bandaje.

Lângă el se afla Kaoru. Şi ea dormea. Nu-i vedeam decât spatele, dar ritmul calm al respiraţiei ei îmi spunea că era cufundată într-un somn adânc. Aşezată pe un scăunel, cu trunchiul sprijinit de pat, îşi pusese capul pe braţele încrucişate. Părul ei era chiar lângă faţa lui. Lângă mâinile lui, buzele ei.

Să fi stat oare la poveşti? Despre cum va fi vremea mâine. Despre meniul de la cină. Despre noul clavecin. Sau poate că au ascultat muzică, fără să scoată un cuvânt. CD playerul de pe noptieră era pornit.

Razele soarelui îi îmbrăţişau. Blândă şi străvezie, lumina îi încălzea, ajungând în toate cotloanele trupurilor lor. Ciripitul păsărelelor ce se auzea de dincolo de fereastră se pierdea, îndepărtându-se către pădure. Şi textul început şi neterminat din maşina de scris, şi jacheta aruncată neglijent, şi revistele împrăştiate pe podea stăteau încremenite, ca să nu-i deranjeze. Tot

ce se afla în cameră părea să le binecuvânteze somnul.

M-am întors spre Dona. Nu a scos nici un lătrat şi nici nu s-a repezit sărind către ei. Cu lăbuţele din faţă pe ultima treaptă a scării şi cu urechile ciulite, dădea uşor din coadă, încercând să-şi întindă spinarea. Ca şi cum ar fi spus că acela era felul lui de a le da binecuvântarea.

Ei doi erau prizonieri în lumea somnului. Nu ştiam nici o cale de a-i scoate de acolo. Buzele lui Kaoru păreau că sărută mâna stângă, rănită, a domnului Nitta.

Am coborât scările împreună cu Dona, am pus mâncarea în frigider şi am lăsat pe masă un bileţel: „Plec la Tōkyō cu treabă. Mă întorc curând. Dacă vreţi, puteţi mânca ce v-am lăsat în frigider. Sunt nişte icre, lapte şi ouă. În cazul în care nu vă trebuie, puteţi să le aruncaţi. Îmi cer scuze dacă v-am deranjat.“

Primul lucru pe care l-am făcut după ce am ajuns la Tōkyō a fost să-i telefonez profesoarei de caligrafie. I-am spus că acceptam postul pe care mi-l oferise.

— Ştiam eu. Nu aveai nici un motiv să refuzi. Nu întâlneşti la orice pas slujbe în care să-ţi poţi folosi la adevărata valoare tehnica de caligrafiere. Nu-i aşa? Acum m-am mai liniştit şi eu un pic. Am făcut un pas înainte.

Ca de obicei, era plină de vervă.

— Dar ia spune, soţul tău a acceptat fără rezerve? Parcă nu-i plăcea să pleci de acasă. Era genul de om care pleca la muncă fără să-şi ia cu el cheile, nu-i aşa?

— Am decis să divorţăm.

— Ah, aşa deci?

Cum era de aşteptat, a coborât tonul.

— Şi aţi terminat?

— Încă nu. Trebuie să urmăm formalităţile administrative, dar ne-am pus de acord.

— Aha. Dacă-i aşa, înseamnă că ai depăşit perioada de incertitudine. Iar acum te poţi concentra şi mai mult asupra muncii tale.

A revenit însă imediat la tonul ei obişnuit.

— Nu vă mai înţelegeaţi de multă vreme, nu-i aşa? De câţi ani are o amantă? Ai răbdat destul. Probabil că atât a trebuit să dureze până să ajungi

la concluzia asta. În orice caz, trebuie să faci un efort. Bineînţeles că şi până acum ai pus tot sufletul în ceea ce ai făcut. Dar să ştii că situaţia materială e un lucru destul de important. Poate că nu înţelegi bine ce-ţi spun, căci tu n-ai avut niciodată probleme financiare, dar să munceşti din greu şi să-ţi câştigi singură banii de care ai nevoie este o bucurie de nepreţuit. Îţi asigură un loc în lume. Dar nu ajută la nimic să vorbim despre aşa ceva la telefon. Hai, acum trebuie să mergem înainte. Chiar dacă eşti angajată cu acte în regulă, primele trei luni sunt de probă. Şi pentru că vreau să organizez şi un stagiu de pregătire, te rog să-ţi eliberezi programul la sfârşit de martie. Mai am o grămadă de lucruri pe care vreau să ţi le spun. Unde eşti acum? Treci pe la mine. Termin ultimul curs la ora opt. Ar fi mai eficient să ne şi vedem în timp ce discutăm. Nu e neapărată nevoie să te întorci chiar acum la cabană, nu? Doar nu te aşteaptă nimeni acolo. Hai să luăm cina împreună!

La celălalt capăt al firului, ea continua să vorbească. Amantă, situaţie materială, stagiu, eficient… Încercam din răsputeri să mă concentrez pentru a putea capta corect sensul acestor cuvinte. Şi răspundeam scurt, repetând: „Da“.

Faptul că puteam să prevăd în mod concret ceea ce urma era pe de o parte liniştitor, dar pe de altă parte îmi provoca o stare de anxietate. Am numărat pe degete cât mai aveam până la sfârşitul lui martie. Am descoperit că deja locuisem la cabană mai mult decât îmi rămăsese până atunci. Mi-am dat seama că nu mai aveam prea multă vreme la dispoziţie.

În ziua următoare am dus autobiografia la legat şi, după ce am încheiat ultima întâlnire, l-am sunat pe soţul meu. Îi promisesem că-l voi contacta neapărat când voi reveni la Tōkyō. Mi-a comunicat ziua şi ora întrevederii cu avocatul. Peste patru zile, la ora două, la domiciliul lui din Yokohama.

N-am discutat nimic altceva în afară de chestiunile administrative. Nu mi-a spus nici măcar un „Ce mai faci?“ sau „Bună“. Vorbea de la telefonul din spital, aşa că probabil erau şi alţi oameni în jur. Cu toate acestea, în momentul în care a închis telefonul după ce rezolvaserăm toate problemele, am avut senzaţia că a înghiţit în sec, dorind parcă să mai spună ceva. Am vrut să-l întreb ce s-a întâmplat, dar am sfârşit prin a înghiţi şi eu, la rândul meu, în sec. Între noi s-a lăsat o tăcere curmată brusc de zgomotul receptorului pus în furcă.

Până la urmă, deşi avusesem intenţia să stau la Tōkyō doar două sau trei zile, şederea mea se prelungea. Aveam de rezolvat atât problemele legate de divorţ, cât şi pe cele ce priveau noua slujbă. Voiam şi să trec pe la magazinele cu produse pentru artişti, să văd dacă mai aduseseră hârtie sau cerneluri noi din import şi să caut la bibliotecă nişte cărţi de specialitate pentru studiu. Mi-am achiziţionat un pix Mitchell nou, căci cel vechi se stricase. Am mai cumpărat şi o cariocă tip pensulă şi, pentru că aveau o hârtie interesantă fabricată în Nepal, am luat şi câteva coli. De la magazinul cu mărfuri provenite din occident am cumpărat un volum cuprinzând corespondenţa dintre un poet belgian şi iubita lui şi un album cu fotografii de la mănăstiri din Italia.

În această pauză dintre comenzi, voiam să-mi satisfac propria curiozitate. Şi mă gândeam că, dacă va fi cazul s-o ajut pe profesoara mea în activităţile ei, trebuia să găsesc noi materiale, să-mi aprofundez cunoştinţele de istorie şi să-mi rafinez stilul de design.

Acum că mă gândeam mai bine la faptul că acceptasem această slujbă, îmi dădeam seama că începerea unui curs de caligrafie prin corespondenţă avea să fie, fără îndoială, extrem de dificilă. Cursul de la clasă al profesoarei mele avea o tradiţie îndelungată deja, aşa încât programul era structurat pe niveluri, însă obiectivele celor care urmau să se înscrie la cursul prin corespondenţă erau probabil foarte variate şi era nevoie şi de un strop de creativitate în ceea ce priveşte materialele didactice.

Fără îndoială că cel mai greu era programul legat de procesul de predare a tehnicilor de bază. Dacă nu ţi-ai însuşit cât de cât tehnica, nu ai cum să-ţi dezvolţi originalitatea. Însă a explica acest lucru în scris părea mult mai complicat decât a-l spune prin viu grai. Şi, pe lângă asta, la un curs prin corespondenţă nu beneficiezi de ocazia de a veni în contact direct cu operele originale. O lucrare de caligrafie imprimată îşi pierde o bună parte din farmec.

Erau câteva lucruri la care trebuia neapărat să mă gândesc. Am căutat cutiile de carton în care îmi pusesem notiţele, manualele şi ciornele de pe vremea când abia începusem să învăţ, pentru a vedea dacă nu cumva puteam folosi ceva de acolo. Şi cum probabil că urma să şi vindem prin corespondenţă anumite instrumente, mi-am pus în ordine cataloagele cu

produse de import. Am recitit de la primele numere *Revista Asociaţiei de Caligrafie*, pe care intenţionam s-o dau la reciclat.

Pentru început, i-am scris o scrisoare profesorului meu de pe vremea când studiasem în Anglia, rugându-l să-mi trimită de acolo cât mai multe tipuri de materiale didactice pentru cursuri prin corespondenţă. I-am mai cerut şi broşuri publicitare şi instrucţiuni folosite la lecţiile de şcoală generală. Asta pentru că în Anglia existau şcoli particulare unde se preda caligrafia.

„Şi în Japonia numărul celor interesaţi creşte constant. Tocmai am terminat un proiect complex. Mă aşteaptă însă unul şi mai dificil. Dar totul va fi bine…“ i-am scris.

Cum casa stătuse închisă aşa de multă vreme, oricât aeriseam, mirosul de îmbâcseală nu dispărea. În jurul meu zăceau în dezordine cutii de carton, cărţi, cataloage, călimări goale de cerneală, pensule rupte. Ca să mă liniştesc, am intrat în bucătărie, dar acolo nu era nimic. Cafeaua se terminase, în frigiderul scos din priză nu era aprins nici un bec, iar dozele de suc de fructe dispăruseră de pe rafturile din cămară, unde ar fi trebuit să fie. Se şterse pâna şi amintirea mâncării pe care i-o pregătisem soţului meu.

Şi totuşi, pe un raft din spate am dat peste nişte frunze întărite de ceai negru. Am fiert apă şi am băut ceaiul aşa cum era, fără să-i mai adaug nimic. Pe fundul ceştii se aşternuse un strat fin de praf. Mirosea a mucegai.

M-am gândit la ei doi. Când se treziseră? Ce făcuseră după aceea? Oare vorbiseră despre mine când au găsit bileţelul de pe masă?

Aveam senzaţia că eram frântă în două: pădurea în care era domnul Nitta şi locurile în care el nu se afla. Ruptura aceasta îmi provoca o suferinţă neîntreruptă.

Ca să-mi alin durerea, l-am ascultat pe băiatul din vecini cântând la vioară. Era o melodie frumoasă. Îmi plăcea.

În după-amiaza zilei de vineri, m-am întâlnit cu avocatul pe care îl angajase soţul meu. Lucrurile au mers repede. Triere, verificare, întrebări şi alegeri – le-am repetat de câteva ori. Asta a fost tot.

13

În prima sâmbătă din noiembrie, ploaia care începuse să cadă de dimineaţă s-a transformat spre seară în lapoviţă. Picăturile se măreau văzând cu ochii, zgomotul pe care îl făceau căzând pe crengile copacilor se înteţea, iar dacă priveai mijind ochii, pe cer se amestecau tot felul de lucruri albe. Dar neaua ce se lăsa nu era încă destul de groasă ca să se aştearnă şi era absorbită de îndată ce atingea pământul.

Lapoviţa a continuat să cadă şi în ziua următoare. Seara a fost întocmai ca aceea din ziua precedentă. Vântul, motivele albe de pe partea cealaltă a ferestrei, răceala sticlei geamului, toate erau la fel. Fulgii de zăpadă plini de apă se opreau pentru o clipă pe frunze sau pe balustrada terasei, dar, ca şi cum n-ar mai fi avut răbdare, se transformau pe dată în picături de ploaie ce cădeau una după alta.

Sezonul frunzelor ruginii se sfârşise, iar în săptămânile rămase până la deschiderea pârtiilor de schi nu erau turişti aproape deloc. Profitând de timpul liber, proprietăreasa de la Grasshopper a început să meargă la înot. Se pare că lângă centrul de incinerare a gunoaielor se deschisese o piscină cu apă caldă.

— Corpul ăsta al meu a trebuit să suporte multă vreme o greutate atât de mare. Mi-am nenorocit şalele şi genunchii. Aşa că m-am hotărât să slăbesc. Pe lângă asta, mai e şi foarte ieftin. De dimineaţă de la ora nouă până seara la şapte poţi intra oricând, şi costă trei sute de yeni o intrare. Doar trei sute de yeni!

Îşi ridicase trei degete şi mi le vârâse împreunate sub nas. Mâinile îi erau atât de grase, încât aproape că nu reuşea să facă acest gest.

— Ce bine sună! Mai că-mi vine şi mie să merg. Cu slujba pe care o am, stau mereu pe scaun şi sufăr de lipsă de mişcare. Dar probabil că intrarea este permisă doar celor care locuiesc în sat, nu-i aşa?

— Nu, nicidecum. O să întreb mâine. Haideţi să înotăm împreună într-una din zilele acestea. Asta dacă nu vă deranjează. Vă vine să credeţi? Am găsit un costum de baie care mi se potriveşte până chiar şi mie! La magazinul de îmbrăcăminte din sat. Mi l-au adus din spate, l-au găsit în capătul capătului. Cutia era toată îngălbenită şi plină de praf, dar înăuntru costumul era intact. Se pare că acum douăzeci de ani l-a comandat o rusoaică ce stătea la unul dintre hoteluri, dar până la urmă s-a întors în ţara ei fără să mai treacă să-l ridice. Doamna aceea din Rusia trebuie să fi fost la fel de corpolentă ca mine. E roz, cu model de flori de hibiscus. E destul de ţipător, dar n-am ce-i face. Dacă nu l-aş fi luat, aş fi umblat mult şi bine să caut unul care să-mi vină.

Spunând acestea, a izbucnit în râs. M-am molipsit şi eu şi am început să râd.

Îmi imaginam silueta ei în costum de baie şi o găseam simpatică. Avea o blândeţe care te făcea să vrei s-o îmbrăţişezi fără să stai prea mult pe gânduri. I-am promis că vom merge cu siguranţă la piscină împreună.

Domnul Nitta s-a vindecat complet în lunea de după trecerea ciclonului atmosferic. Am reuşit să mergem toţi trei în excursia pe lac pe care ar fi trebuit s-o facem în vară. Se schimbase anotimpul, ceea ce ne-a obligat să plecăm la prânz, nu de dimineaţă.

Am încărcat în furgonetă un butoi din metal, ca să putem face focul lângă ponton, unde am luat masa. Putred, pontonul era pe jumătate scufundat în apă. Nu era nici ţipenie de om în jur. De trunchiul unui mesteacăn de pe mal, cu o frânghie roasă erau legate două bărci. Pe fundul lor se strânseseră frunze moarte, ude de ploaie.

De pacheţelele pentru picnic ne ocupaserăm eu şi Kaoru. Domnul Nitta ne ceruse să nu fie nimic ieşit din comun, ci să pregătim ceva simplu, ca mâncarea la pachet pe care o lua cu el odinioară, când mergea la întrecerile sportive.

Kaoru a rumenit nişte crenvurşti, a făcut somon la grătar şi nişte pui prăjit în ulei. Eu am pregătit salată de cartofi şi omletă. În *onigiri*[13] am pus prune murate, fulgi de *katsuo*[14] afumat şi icre. Am mai pregătit şi câteva deserturi.

13. Onigiri, omosubi sau nigirimeshi este un fel de mâncare specific japonez, constând din

grămăjoare de orez modelate în forme cilindrice sau triunghiulare.

14. Peşte răpitor.

Am fiert nişte apă pe un reşou cu gaz şi am făcut un ceai, cu care am ciocnit. Departe de a fi un toast plin de fast, era mai degrabă un salut discret, ce dădea semnalul că masa poate începe.

— Aşadar, să bem pentru vindecarea rănilor domnului Nitta, am spus eu, iar Kaoru a adăugat imediat: „Noroc!“

Am ciocnit ceştile cu un clinchet. Parcă jenat, domnul Nitta doar şi-a înclinat capul.

Trunchiurile mestecenilor şi norii se oglindeau în apa lacului. Câteodată, când venea câte o rafală de vânt, bărcile se loveau una de alta, dând naştere unei înlănţuiri de unde. Mestecenii şi norii tremurau odată cu mişcarea lor.

Poate din cauza vântului ce suflase cu putere de curând, mai mulţi arbori se înclinaseră către lac, atingând apa cu crengile. Un copac uscat, de vreo doi metri, plutea nu departe de noi. Părea complet nemişcat, dar dacă-ţi luai ochii de la el câteva clipe, îţi dădeai seama că între timp îşi schimbase poziţia. Se poate ca lacul să fi avut nişte curenţi atât de lenţi, încât nu le puteai discerne mişcarea cu ochiul liber.

Munţii ce se înălţau dincolo de pădurea de mesteceni erau acoperiţi de zăpadă. Doar deasupra crestelor plutea alene un abur, ce se subţia din ce în ce mai mult spre albastrul plăcut al înălţimilor.

Ca de obicei, aveam cu toţii o poftă de mâncare sănătoasă. Cu ochii în coşul cu mâncare şi folosind fără încetare beţişoarele, înghiţeam îmbucăturile de *onigiri*. Dona a primit o supă specială de somon, gătită pe reşou, şi a mâncat-o cu atâta poftă, că aproape a răsturnat bolul, înainte de a cere încă o porţie.

De fiecare dată când domnul Nitta ducea la gură un preparat nou, Kaoru îl întreba: „E bun?“ De fiecare dată, el îi răspundea: „Da, e delicios“.

Aşa cum era de aşteptat, cea mai mare poftă de mâncare o avea Kaoru. Având grijă mereu ca băutura să nu lipsească, ca farfuriile în care ne luam mâncarea să nu fie murdare sau ca sosul ori sarea să fie suficiente, cu buzele aproape nemişcate şi cu ochii plecaţi, aşa cum făcea ea de obicei, golea farfuria fără încetare. Tot ce ajungea la gura ei, fie că era vorba de carne de pui, de cartofi sau de pătrunjel, dispărea ca şi cum ar fi fost înghiţit de o groapă adâncă şi întunecată.

Pe măsură ce se lăsa întunericul, mi se părea că în adâncurile acelei gropi stă ascunsă „creatura acvatică“. M-am întrebat dacă nu cumva Kaoru mânca atât de mecanic pentru că încerca să-i astupe ieşirea.

— Ai mâncat şapte, i-a spus domnul Nitta chiar în momentul în care ea întindea mâna spre ultima bucată de *onigiri*.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră că le-aţi numărat, i-a răspuns ea uşor înciudată.

— Au fost cincisprezece de toate, Ruriko a mâncat trei, iar eu cinci, deci au mai rămas şapte.

— E prea complicat, eu nu pot ţine socoteala, a spus ea înainte de a arunca îmbucătura în groapa întunecată, fără să scoată nici un sunet.

Domnul Nitta şi cu mine am început să râdem, în timp ce Dona rodea marginea bolului.

După ce am terminat masa, am ieşit pe lac. Eu şi domnul Nitta am urcat în aceeaşi barcă, iar Kaoru a mers separat.

Aşa cum mă aşteptasem, în larg era mai rece. Frigul m-a cuprins de la picioare. Domnul Nitta şi Kaoru vâsleau încet. Pe ponton, Dona alerga încoace şi-ncolo lătrând în disperare, căci ar fi vrut să fie şi el cu noi.

— E periculos, du-te în maşină! i-a strigat Kaoru. Dacă o să cazi în apă, o să mori de inimă.

De parcă ar fi înţeles cuvântul „mori“, Dona a mai lătrat de două-trei ori, după care s-a întors trist lângă foc.

O vreme am înaintat pe lângă mal. Ierburile uscate ce pluteau pe apă se agăţau de vâsle, dar imediat se desprindeau, fiind purtate pe unde. Văzută de aproape, culoarea apei nu era la fel peste tot. În lumină, era turcoaz, dar la umbră se schimba într-un albastru ultramarin. Mai densă şi opacă în locurile ce păreau adânci, devenea din ce în ce mai transparentă spre suprafaţă.

Apropiindu-se şi depărtându-se una de alta, bărcile au înaintat încet-încet către mijlocul lacului. Felul de a vâsli al celor doi semăna foarte mult. Lăsau vâslele în apă, încercând să facă cât mai puţin zgomot, trăgeau rotind braţele cu putere şi, după ce respirau o dată, reveneau la poziţia iniţială. Aveau acelaşi ritm şi până şi clipocitul apei şi scârţâitul vâslelor erau identice.

Dona, care nu părea totuşi să se fi resemnat, dădea ocol butoiului metalic. Încercând să ne simtă prezenţa, îşi întindea cât putea gâtul lui scurt şi ciulea încontinuu urechile.

— Anul trecut, când l-am luat cu noi în barcă, a căzut în apă, a spus Kaoru fără să se oprească din vâslit. Era aşa de bucuros, că a sărit în faţă şi pleosc!

— A plonjat cu măiestrie, a adăugat domnul Nitta.

— La început, parcă nici el nu şi-a dat seama ce i s-a întâmplat. A făcut o faţă uimită pentru o clipă, dar apoi a intrat în panică şi ne-a fost tare greu. Pentru că, vedeţi, deşi e câine, nu ştie să înoate.

În largul apei, vocea lui Kaoru părea mai curgătoare decât de obicei. Tremura în acelaşi timp cu mişcarea bărcii.

— Şi cum s-a terminat?

— I-am întins vâsla, dar se zbătea în apă şi nu o apuca deloc, a răspuns domnul Nitta.

— Nu mai aveam ce face, aşa că domnul Nitta a sărit în apă şi l-a scos. Cu toate că eram în septembrie şi deja se făcuse frig.

— Era şi un pescar care se prăpădea de râs.

— Iar Dona s-a agăţat de el tremurând tot. A fost prima oară când l-am văzut aşa de speriat.

— De atunci a rămas cu o frică şi nu s-a mai apropiat de lac, dar azi, poate pentru că sunteţi cu noi, se zbenguie încontinuu.

— A uitat că a căzut.

— A, da? Poate că a început să se ramolească.

— Se întâmplă şi la câini? Dar uite că zbenguiala nu-i trece şi ea odată cu vârsta. Cum apare ceva neobişnuit, se agită, începe să respire şuierător şi nu se potoleşte până nu participă şi el. E genul de câine care nu poate doar să stea să privească. Deşi în rest are tot timpul un aer absent…

Le auzeam vocile pe rând. Domnul Nitta, din faţă. Kaoru, din spate. Vocea ei se îndepărta uşor.

M-am întors şi am văzut că barca ei o luase spre nord. Nu-mi dădusem seama că domnul Nitta nu mai vâslea. Barca noastră se oprise în mijlocul lacului.

— Nu ţi-e frig? m-a întrebat el.

— Nu. Mi-e bine.

Conversaţia noastră nu mai ajungea la Kaoru, care părea să se îndrepte spre un loc din partea de nord a lacului, unde se afla un mic golf în formă de „U“.

Domnul Nitta şi-a închis fermoarul puloverului, şi-a sprijinit cotul de marginea bărcii şi a privit o vreme cerul. Norii curgeau către munte.

Mâna stângă, ce-i fusese înfăşurată în bandaje timp de trei săptămâni, părea uşor mai albă decât cea dreaptă. Cele două degete rănite nu mi-au atras atenţia nici când a făcut focul în butoiul de metal, nici când a mâncat cu beţişoarele, nici când a tras la vâsle. Toate gesturile îi erau la fel de naturale ca de obicei.

Dar acum, când rămăseserăm doar noi doi faţă în faţă, în tăcere, privirea îmi cădea mereu pe vârfurile ciunte. De câte ori făcea o mişcare, mă uitam să văd unde îşi ţine degetele.

— Câteodată mă gândesc că ar fi bine să pot cânta măcar la un instrument, am spus eu, ştergând resturile de vopsea aproape decolorată.

— N-ai învăţat să cânţi la nici un instrument când erai mică? m-a întrebat el.

— Ba da, la orgă. Dar nu mi-a plăcut deloc şi am renunţat. Eram foarte slabă la testele de acorduri. Toate sunetele mi se păreau la fel, răspundeam la întâmplare, toată lumea râdea de mine şi mă simţeam îngrozitor.

— A fost o întâlnire nefericită pentru tine.

— Chiar şi dac-aş cânta prost, am senzaţia că ar fi de ajuns să pot cânta la un instrument ca să devin un alt om.

— Poate că aşa e…

Nici zgomotul de pe drumul prefectural ce trecea prin apropiere, nici lătrăturile lui Dona nu mai ajungeau până la noi. Doar sunetul picăturilor de apă ce cădeau de pe vâsle era surprinzător de puternic.

— Nu cumva ştii, din întâmplare, cum se cheamă bucata asta? E pentru vioară.

Am încercat să fredonez melodia pe care o ascultasem la nesfârşit împreună cu soţul meu în acea dimineaţă de duminică. Deşi trecuse destul de multă vreme de atunci, mi-o aminteam bine. Îmi aduceam aminte şi locul în care băiatul se poticnea întotdeauna.

— A, da! Ştiu. E *Amintiri dintr-un loc drag*, mi-a răspuns el după ce m-a ascultat câteva clipe.

— *Amintiri dintr-un loc drag*?

— Da. O piesă de Ceaikovski.

— Ce bine, este exact aşa cum mi-am imaginat, are un nume frumos.

— E o bucată care îţi place?

— Da, i-am răspuns.

De îndată ce m-am oprit din fredonat, totul a fost din nou cuprins de linişte. O linişte plină de o răceală aproape dureroasă.

— Nu te mai poţi întoarce la viaţa de pianist, nu-i aşa? am murmurat eu.

Domnul Nitta a dat să-mi răspundă cu un „Ce?“, dar şi-a înghiţit cuvintele.

— Nu pot să mă întorc înapoi cu douăzeci de ani, a răspuns el după ce a aşteptat să treacă un nor mare şi alb. Încă dinainte să-mi tai degetele îmi lipsea ceva ca pianist. Aşa încât accidentarea mea nu schimbă nimic. De la început mi-a lipsit ceva, pur şi simplu.

— Spui asta ca s-o protejezi pe Kaoru?

După câteva clipe de tăcere, a scuturat din cap.

Cu spatele spre noi, Kaoru continua să vâslească. Undele ce plecau de la ea se împrăştiau pe suprafaţa apei, ajungeau până la barca noastră, se loveau de ea şi în cele din urmă se pierdeau.

— Nu o protejez. Ea doar se afla acolo, lângă mine, în clipa în care ceea ce-mi lipsea a căpătat o formă.

Fără să ne dăm seama, fuseserăm purtaţi de curent către apus. Dona nu se mai zărea.

Mi-am luat privirea de la el şi mi-am cufundat-o în apă. Pe lac pluteau tot felul de lucruri. Frunze uscate, insecte moarte, rămurele, resturi de plastic, solzi de peşte, fructe… Şi ele pluteau în derivă, odată cu noi.

Soarele începuse să coboare, dar lumina era încă puternică. Razele lui se oglindeau pe suprafaţa apei, a cărei culoare se schimba de fiecare dată când clipeam. Mi-am mijit ochii, încercând să văd ce e pe fundul lacului, dar n-am reuşit. Ba se vedea ceva ca un pământ nisipos, ba ca o masă compactă de alge care se unduiau, iar uneori nu puteam distinge nimic în afara unui întuneric deplin.

Mi-am cufundat mâna în apă. Nu era aşa de rece precum crezusem. Umbra unui peşte a trecut pe lângă încheietura mea. Cu acea mână tremurândă, i-am cuprins mâna stângă. Barca a scârţâit, furchetul a sunat metalic.

Abia vindecate, degetul mijlociu şi inelarul lui erau moi şi purtau încă semnele suturilor. Părea că vor începe să sângereze la cea mai mică atingere. Fără să-mi pese de asta, le-am tras spre mine.

Domnul Nitta nu a opus rezistenţă. S-a lăsat în voia mea. Dar nici n-a încercat să-mi sprijine trupul, care se înclina periculos. Fără să scoată o vorbă, a aşteptat pur şi simplu ca degetele să se întoarcă la el.

Într-adevăr, mâinii lui stângi îi lipsea echilibrul. Cele două unghii fuseseră reduse la jumătate şi lipsa cărnii le deformase. Opacă şi albă, noua piele era fragilă, dar nicidecum urâtă. Mai degrabă părea o amprentă specială, care i se oferise ca să poată fi cel care era.

Am îngenuncheat pe fundul bărcii, i-am luat degetele în mâini şi le-am mângâiat contururile îndelung, pentru a mă bucura de ele fără grabă. Sunetul vâslelor lui Kaoru nu se oprea. Oare ce s-ar fi întâmplat dacă ea s-ar fi întors? Am alungat acest gând. Voiam doar să privesc ceea ce se afla acum în mâinile mele.

Mâna lui era şi ea udă. Din cauza aceasta, nu-mi dădeam seama dacă era caldă sau rece. Senzaţia de supleţe şi robusteţe ajungea până în vârfurile degetelor, unde se întrerupea brusc. Am mângâiat de mai multe ori locul gol în care nu mai era nimic.

Ce bine ar fi fost dacă nu mi-ar fi aparţinut decât mie. Să fi putut să-l sărut în lumină cât îmi poftea inima, aşa cum făcuse Kaoru…

— O iubeşti pe Kaoru, nu-i aşa? l-am întrebat eu.

— Da, mi-a răspuns.

În vocea lui nu era nici urmă de consolare, de justificare sau de respingere, ci doar inflexiuni frumoase.

I-am dat înapoi degetele.

— Ruriko! Domnule Nitta!

Kaoru, care îşi ancorase barca în micul golf, se întorsese spre noi şi ne făcea cu mâna.

— Încep de-aici! Mă cronometraţi în cât timp dau o tură? Sunteţi gata?

Vocea ei traversa lacul şi se pierdea în adâncul pădurii.

— Gata! i-a făcut semn din mână domnul Nitta.

— Dumneavoastră sunteţi următorul. Facem o întrecere.

— Atunci eu o să încep având un dezavantaj cu Ruriko.

— Nu se pune ca dezavantaj. E o întrecere cinstită.

— Ce primesc dacă pierzi?

— Un cornet de îngheţată de la fermă. Unul dublu, cu vanilie şi ciocolată.

— Bun, atunci eşti gata?

Vocile lor se topeau una într-alta în mijlocul lacului, însoţindu-se armonios.

Domnul Nitta şi-a dat jos ceasul de la mână şi l-a setat pe cronometru.

— Pe locuri, fiţi gata, start! a strigat el, coborând braţul.

La semnalul lui, Kaoru a luat startul. A început să vâslească, folosindu-şi toată puterea.

14

La câteva zile după picnicul de pe lac, a căzut zăpada. De data aceasta a nins serios. Deşi puneam încontinuu lemne în sobă, focul nu-mi inspira mare încredere, aşa că am scos pe rând tot felul de aparate şi dispozitive de încălzit pe care le aveam prin casă: carpete şi pături electrice şi ploşti cu apă caldă.

Soarele se ascunsese, iar nori grei atârnau deasupra pădurii. Ninsoarea ce începuse să cadă de după-amiază nu dădea semne să se oprească, aşa că spre seară s-a aşternut zăpada.

De la fereastra salonului, priveam grădina. Cu toate că o vedeam în fiecare zi, albul ce o îmbrăcase o transformase într-o lume complet nouă. Stratul de zăpadă se aşternuse uniform şi peste scândurile miorlăitoare ale terasei, şi peste pământul sub care era îngropat şoricelul, şi peste cărarea ce ducea spre casa domnului Nitta.

Era iarnă în toată puterea cuvântului. Ziua pe care o petrecuserăm pe lac fusese ultima de dinainte de venirea frigului.

Domnul Nitta s-a reapucat de fabricarea noului clavecin. Lucra într-un ritm accelerat, ca să recupereze întârzierea. El şi Kaoru stăteau închişi toată ziua în atelierul de prefabricate sau în cel din apropierea mlaştinii. Când uneori mergeam să văd ce mai fac, Dona, care se plictisea din cauză că nici unul din ei nu-i dădea atenţie, îmi sărea în întâmpinare.

Chiar şi un profan ca mine reuşea să vadă cum, încetul cu încetul, clavecinul începea să capete formă. De fiecare dată când mergeam la ei, găseam mereu ceva diferit. Fie că era vorba despre forma lemnului cu care lucrau, tipul de unelte pe care le foloseau, mişcările corpurilor lor sau poziţia pe care o aveau, ceva era mereu altfel. Era evident că până la final se trecea prin nenumărate etape. În acelaşi timp, toate acestea le cereau o perseverenţă constantă.

Odată sculptau o decoraţiune în colţul unei plăci. Domnul Nitta potrivea lama aparatului, făcând mai multe încercări pe bucăţi de lemn de care nu mai avea nevoie. Folosind mici bucăţi de şmirghel, Kaoru lustruia suprafaţa sculptată.

Altă dată fixau o placă de lemn între nişte bare metalice şi o îndoiau la căldura focului. Kaoru ba umezea placa, ba aplica peste ea schiţa, ca să verifice gradul curburii. Degetele lui se mişcau la fel ca întotdeauna.

Când au ajuns la montarea propriu-zisă, mişcările lor au devenit mai complexe. Iar lucrurile pe care le făceau împreună, mai numeroase. Doar ce mi-am aruncat un ochi în atelierul de prefabricate şi am înţeles cât de animată era munca lor. La prima vedere, uneltele păreau aruncate la întâmplare, dar în realitate erau într-o ordine pe care doar ei doi o cunoşteau. Nici unul din ei nu pierdea timpul pentru a le căuta. Kaoru mătura des rumeguşul şi ştergea de praf masa de lucru, având grijă ca preţiosul clavecin să nu se murdărească şi să nu se zgârie.

— Îl asamblaţi, dar nu folosiţi deloc cuie, din câte văd, am spus, alegându-mi cu grijă momentul, pentru a nu le deranja ritmul de lucru.

— Da, aşa este. Eu nu folosesc nici cuie, nici şurubelniţă. Totul este asamblat folosind dibluri de lemn, mi-a răspuns domnul Nitta binevoitor.

— Până şi Luckas, celebru fabricant de clavecine de odinioară, a ajuns să folosească cuie la piesele care nu influenţau rezonanţa, dar metalul într-un clavecin nu se potriveşte deloc. E ca şi cum ai implanta un os artificial într-un corp omenesc, mi-a explicat în continuare Kaoru.

Obrajii şi mâinile îi erau roşii, mânecile puloverului i se ponosiseră, iar în păr avea mult praf. Însă toate acestea aveau rolul lor, acela de a da culoare unei lumi pline de armonie.

— Chiar dacă e vorba de asamblare fără cuie, nu lipim bucăţile ca şi cum le-am ţine împreună cu ajutorul unei benzi adezive, ci fabricăm dibluri înainte de montare. E foarte important să procedezi aşa, ca să obţii o cutie frumoasă. Uitaţi aici, vedeţi gaura asta de cinci-şase milimetri? Aici introducem legăturile înainte de fixare. Vedeţi? Acesta vine aici, iar acela, acolo. În felul acesta…

Domnul Nitta mi-a întins placa pe care tocmai o terminase de şlefuit. A continuat să-mi explice amabil, ca şi cum ar fi vrut să-mi arate că sunetul

clavecinului va fi cu atât mai frumos cu cât voi înţelege eu mai multe.

Astfel, după ce-i deranjam două-trei minute, îmi luam la revedere. Întotdeauna încercau să mă reţină.

— Nu mai poţi rămâne un pic?

— Da, haideţi. Mă duc să fac o cafea. Tocmai ne pregăteam şi noi să facem o pauză.

Dar eu refuzam.

— Nu. Mai revin, oricum. Vă rog, continuaţi să lucraţi.

Spunându-le acestea, le făceam cu mâna şi mă îndepărtam de clavecin.

La începutul lui decembrie am avut parte de două vizite. Una a fost cea a avocatului.

I-am înmânat documentele pe care îmi spusese să le pregătesc, am semnat în câteva locuri şi am pus ştampila personală[15].

15. În Japonia, pe documentele oficiale, semnătura este înlocuită de o ştampilă cu numele persoanei respective.

— Vă voi trimite cât de curând declaraţia de divorţ. Este în regulă? m-a întrebat el.

Am dat din cap că da.

Cealaltă vizită a fost a unui agent imobiliar, însoţit de un cuplu puţin trecut de treizeci de ani. Mi-au spus că veniseră să vadă cabana.

„Noile parcele de teren sunt un pic cam scumpe pentru noi, dar aici parcă ne-am permite. Am înţeles că e o construcţie veche, însă arată mult mai bine decât am crezut. Nu se văd urme de degradare nicăieri. Ia uite, totul e îngrijit: şi balustrada de la scări, şi barele de la perdele. Cabanele vechi sunt într-adevăr construcţii de calitate. E adevărat că are un mic dezavantaj prin faptul că nu poţi ajunge direct din drumul prefectural, dar probabil că tocmai de aceea e atâta linişte, şi până la urmă merită să faci un mic sacrificiu. Putem să vedem şi etajul?“

Femeia era cea care purta aproape toată conversaţia. Impasibil, soţul ei verifica starea podelelor sau bătea cu degetele în pereţi. Agentul imobiliar părea profund surprins de faptul că mă găsise acasă. A scotocit prin geantă şi a scos foşnind un contract, şoptindu-mi îngrijorat la ureche că nu mai avea prea mult timp la dispoziţie pentru a vinde casa şi întrebându-mă dacă

intenţionam s-o eliberez, aşa cum era prevăzut. Atunci am aflat că mama pusese cabana în vânzare.

În aceeaşi zi, am mers la înot cu proprietăreasa de la Grasshopper. La piscină nu mai era nimeni în afară de noi.

— Bun. Hai să începem!

Radia de fericire. Costumul de baie cu hibiscus îi venea de minune. N-ai fi zis că era de acum douăzeci de ani. Fondul roz era înveselit de trei flori: una pe burtă, una pe piept şi una pe fund. Bretelele erau decorate cu fundiţe. Casca de baie era şi ea roz, asortată, şi îi acoperea în întregime părul pe care-l purta de obicei strâns pe ceafă.

Eu împrumutasem costumul de baie al fiicei ei, care plecase de acasă după căsătorie. Cu picături galbene, avea volănaşe în jurul taliei.

— Întotdeauna e aşa puţină lume?

— Nu. Azi avem noroc. Putem înota liniştite cât vrem.

Şi-a scufundat capul în apă, a împroşcat cu stropi peste tot şi, inspirând adânc, a început să înoate.

Avea un stil ciudat. Ai fi putut spune că era un craul dezechilibrat sau, la fel de bine, înotul elegant al unui câine. Braţele şi picioarele i se mişcau între aer şi apă fără să stropească şi fără să scoată nici cel mai mic zgomot. Îşi rotea corpul doar atunci când trăgea aer în piept şi, chiar când începeam să-mi fac griji că se răstoarnă dacă o ţine tot aşa, revenea la poziţia iniţială. Grăsimea i se ondula, provocând valuri ce ajungeau până la mine. Volănaşele costumului meu fluturau uşor.

Casca roz şi fundiţele apăreau şi dispăreau întruna. În ciuda amplorii gesturilor ei, nu prindea viteză. Plutea, se scufunda, se rotea, dar avansa foarte puţin. La intervale regulate, se auzea cum trage aer în piept. Cupola din sticlă era încontinuu măturată de zăpada viscolită.

Când a ajuns în mijlocul piscinei, casca şi fundiţele au dispărut sub apă. S-au potolit şi ondulaţiile şi nu s-a mai auzit nici gura de aer trasă în piept. Oare ce se întâmplase? Sfârşise prin a se răsturna, până la urmă? Am aşteptat să reapară, dar suprafaţa apei rămânea netulburată.

— Doamnă! am strigat-o eu cu teamă.

Sunetul vocii mele s-a lovit de cupolă şi a revenit de parcă ar fi fost vocea altcuiva.

— Doamnă!

Inima îmi bătea cu putere, iar vârfurile degetelor îmi înţepeniseră. Orice ar fi fost, dura prea mult. Să-şi fi putut ţine respiraţia atât de mult timp? Cu siguranţă se întâmplase ceva. Fără îndoială că se petrecuse ceva îngrozitor.

Am scos un ţipăt şi am încercat să alerg prin apă, mai aproape de locul unde se afla ea. Eram atât de panicată, încât picioarele nu mi se mişcau cum voiam.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost spatele ei. Bretelele costumului de baie îi intrau adânc în pielea albă. Bule de aer se ridicau încet la suprafaţă, una câte una.

— Ce-aţi păţit? Veniţi-vă în fire! Vă rog!

Încercam din răsputeri să-i ridic trupul. Mi-am deschis braţele cât am putut, dar mi-a fost imposibil s-o susţin cu totul.

Era moale la atingere. Aveam în mână o bucată de carne, dar nu ştiam dacă e pieptul sau stomacul. Eram pe cale să strig din nou, când bucata a început deodată să se îndepărteze de mine şi să plutească.

— Ei, dar ce v-a venit să vă panicaţi aşa?

Proprietăreasa şi-a şters faţa cu mâna. Picături de apă i se scurgeau şi de pe cască, şi de pe sprâncene, şi de pe buze.

— Am văzut ceva lucind pe fundul bazinului şi m-am gândit să văd ce e. Probabil că l-a pierdut cineva. Uitaţi, ăsta. Un cerceluş drăguţ.

Şi-a desfăcut palma în care ţinea un cercel de aur în formă de stea.

— Ce bine! N-a fost nimic. A, ce bine! Am crezut că s-a întâmplat ceva grav. Atac de cord, sufocare, hemoragie cerebrală… ceva de genul ăsta.

M-am agăţat de ea.

— Îmi pare rău. Văd că v-am speriat. Dar uitaţi, totul e bine.

— Da, dacă totul e în regulă, foarte bine. Am interpretat eu greşit situaţia.

— Nu reuşeam să ajung la el. M-am tot agitat, încercând să găsesc o cale să mă las la fund.

— Am crezut că aţi murit. Ce prostie! Doar nu se întâmplă aşa uşor. Dar chiar aşa am crezut. Inima îmi bătea cu putere, am început să tremur şi eram aşa de îngrozită, că abia mai puteam respira.

— Nu mor eu cu una, cu două. Haideţi, liniştiţi-vă.

— A fost o prostie din partea mea să mă panichez atât de tare. Ceva sigur

nu e în regulă cu mine.

Am încercat să râd. N-am reuşit însă decât să-mi strâmb gura, căci râsul n-a ieşit. Mi-au dat în schimb lacrimile. Ca să le ascund, mi-am îngropat faţa în pieptul ei.

Forma sânilor ei era perfectă pentru a-mi îmbrăca obrajii. Erau elastici, voluminoşi şi calzi.

Deşi nu voiam să plâng, lacrimile îmi curgeau şiroaie. Am încercat să mă forţez să râd, dar mi-a ieşit doar un scâncet ridicol.

— Haideţi, haideţi, totul e bine. Nu vă mai îngrijoraţi.

M-a mângâiat pe spate. Cu faţa la pieptul ei, am dat aprobator din cap. Lacrimile şi apa bazinului se amestecau curgând pe sânii ei.

Dintr-odată mi-am dat seama că rămăsesem singură. Nu mai aveam nici un loc în care să trebuiască să mă întorc. Nici la domnul Nitta, nici la Kaoru, nici în viaţa soţului meu, nici la cabană. Dacă n-ar fi fost sânii din faţa mea, mi-aş fi dat drumul în apă fără să mă ţin de nimic, m-aş fi prăbuşit şi aş fi fost trasă într-o vâltoare.

Plânsul era singurul meu sprijin. Mi-am amintit de domnul Nitta cântând la clavecin. Mi-au venit în minte silueta lui şi a lui Kaoru dormind, îmbrăţişaţi de lumină. Mi-am adus aminte de vocea lui din barcă, atunci când mi s-a confesat că o iubeşte pe tânăra femeie. Am retrăit de câteva ori scenele pe care ar fi trebuit de fapt să le uit şi am plâns de fiecare dată. Am continuat să-mi aduc în memorie aceste lucruri pentru că voiam să plâng.

— E în regulă. Nu vă vede nimeni. Puteţi sta aici cât vreţi.

Mâna ei nu s-a oprit nici o clipă din a-mi mângâia spinarea.

— Uitaţi…

Am scos dintr-o folie transparentă o foaie de hârtie Kent. În mijlocul ei erau scrise literele „Y. NITTA“.

Nu puteam ţine socoteala numărului de încercări pe care le făcusem. Fără a avea o finalitate, toate sfârşiseră prin a fi arse în sobă. Rămăsese una singură.

Era un stil simplu, fără înfloriturі. Cu o uşoară înclinare, literele curgeau energic. Creasem expresivitatea jucându-mă doar cu grosimea liniilor şi eliminasem orice ornamentaţie de prisos. Forma se potrivea perfect aerului pe care-l degaja el atunci când îşi lăsa ochii în jos, pentru a desluşi nuanţele

unui sunet.

— A, e minunat! a exclamat domnul Nitta luând hârtia.

În clipa aceea am simţit o tristeţe ce îmi adeverea parcă faptul că ultima legătură rămasă între noi devenea tot mai îndepărtată. În acelaşi timp, mă simţeam demnă de milă pentru că mă lăsam pradă acestui gen de ataşament dureros.

— Ce bine e să-ţi ţii în mână numele scris special pentru tine!

— Sper că se va potrivi cu stilul flamand, am spus eu.

— Se armonizează foarte bine. Literele acestea întruchipează atât greutatea marmurei, cât şi delicateţea arabescurilor, mi-a răspuns el. Îţi mulţumesc. Pentru clavecinul meu.

— Pentru puţin. Eu sunt cea care a insistat cu rugămintea aceasta.

— N-a fost vorba de nici o insistenţă.

— M-am strecurat cu forţa în povestea asta, între voi doi şi acest preţios clavecin.

— Nicidecum. Noi suntem cei care te-au căutat.

— Pentru ce?

— Nu trebuie să găsim un motiv pentru a căuta oameni.

Şi-a scos ochelarii şi i-a pus în buzunarul de la piept. Era perechea pe care i-o dădusem cadou în ziua în care se vindecase complet. Îşi mişca mâna stângă cu atâta flexibilitate, încât aproape că nu-ţi mai dădeai seama la ce degete fusese rănit.

— Da, aşa e. Ai dreptate.

Mi-am împăturit fularul pe genunchi. Afară ninsoarea nu contenea să cadă, dar în atelier era o căldură plăcută. Zăpada ce mi se adunase pe cizme, pe mănuşi şi pe glugă se topea rapid.

— Şi eu am venit şi m-am instalat aici tot fără motiv.

— Fără îndoială că ai avut nevoie de asta. De locul acesta. Neapărată nevoie.

— Am fugit şi am ajuns aici. Cu obrajii, pleoapele, buzele şi clavicula rănite de soţul meu. N-am avut nici un alt scop în afară de a fugi.

— Pădurea şi clavecinul ţi-au oferit adăpost.

— Da. Şi apoi, tu şi Kaoru, şi Dona…

Placa de rezonanţă era sprijinită de perete. Lângă ea se afla o cutie plină

cu cleme.

Se vedea că pe colţul mesei lucrase până de curând Kaoru. Într-o doză de cafea, un pachet de plectre. Pene într-un borcan de miere. În mijloc, un plectru terminat pe jumătate, iar lângă el, un cutter, o perie şi talaş. Şalul lăsat pe spătarul scaunului părea că încă îi păstrează căldura.

Întins cât era de lung, Dona dormea în faţa sobei. Se pare că-l luase o răceală, căci se trezea din când în când surprins de propriile strănuturi, recăzând pradă somnului după ce se uita în jur cu o privire pierdută. Pe podea se formase o băltoacă de salivă.

— Ai fost lângă mine, asta e sigur. Eu am fost cea care te-a găsit, am spus, fără să-mi iau privirea de la Dona.

Limba ce-i atârna pe labele din faţă era de un roşu strălucitor. Era prima dată când observam ce limbă frumoasă avea Dona.

— Opreşte-te. Nu-ţi cere scuze, am continuat repede, întrerupându-l pe domnul Nitta, care încercase să spună ceva. Te rog, nu încerca să mă consolezi.

Ştiam bine că nu avea să rostească nici o scuză. Era limpede pentru amândoi că nu aveam nevoie de aşa ceva. Dar cu această replică transparentă i-am respins cuvintele cu care încerca să pătrundă în amintirea nopţii petrecute împreună.

— Oare chiar am putut să-ţi ofer un adăpost? a şoptit el, ca şi cum ar fi tras cu grijă cuvintele, unul câte unul, din străfundul inimii sale.

— Da. N-ai fi putut face mai mult de atât.

Acoperite de gheaţă, crenguţele mestecenilor tremurau. Pe mlaştina îngheţată, fulgii de zăpadă erau viscoliţi în rotocoale, înainte de a fi aspiraţi către cer. Şi cu toate acestea, şuierul vântului nu ajungea înăuntru, unde se auzea doar trosnetul focului.

Dona a strănutat, apoi a tuşit şi şi-a întors către noi botul din care îi curgea un fir de salivă. Clipea rugător, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Vreau să-mi aduc aminte cum te cheamă, dar nu reuşesc. Cum se face?“ A adormit apoi la loc.

— Aceste şase litere ale alfabetului vor continua să asculte cum vibrează clavecinul meu. Pentru totdeauna.

Spunând acestea, domnul Nitta a deschis sertarul mesei de lucru şi a pus

înăuntru foaia de hârtie Kent, cu grijă să nu o mototolească.

— Te conduc, mi-a spus el.

— Nu, nu e nevoie, i-am răspuns.

— Bate vântul tare şi abia vezi în faţă.

— E lumină afară şi nu e aşa de departe încât să risc să mă rătăcesc.

Mi-am pus pe mine haina şi mi-am înfăşurat fularul în jurul gâtului.

— Nu te sfii, te rog. Oricum, tocmai am terminat ce aveam de lucru.

— Mulţumesc, dar e în regulă. Vreau să fac câţiva paşi singură. Te rog, continuă-ţi treaba.

Simţeam că nu pot rămâne acolo mai mult. Venise timpul să plec. Mă odihnisem destul la adăpostul clavecinului.

— Am înţeles de la Kaoru c-o să-ţi petreci Crăciunul la Tōkyō.

— Da. Poimâine mă întorc la casa părintească.

— Părea dezamăgită.

— Ea nu se întoarce la Nagasaki?

— Nu. Stă aici şi de Anul Nou. De Crăciun, o să facă un tort şi vom schimba între noi cadouri, iar apoi vom merge la biserică, la slujbă. Acum mă învaţă cum să mă rog. Nimic altceva în afară de asta. Eu o să beau toată ziua, iar ea va cânta la clavecin. Cam aşa am petrecut şi anul trecut. Probabil şi anul acesta va fi la fel.

— Vă doresc o vacanţă frumoasă.

Mi-am tras pe cap gluga şi mi-am pus mănuşile. Fularul se lărgise, aşa că l-am strâns din nou. Printre nori se iţea câte o rază plăpândă, ce lumina strălucitor gheaţa de pe mlaştină, dar vântul cenuşiu revenea, înconjurând totul pe dată. Zăpada adunată pe malurile mlaştinii era neatinsă.

Oare ce cadouri urmau să-şi dea unul altuia? Ce piesă avea să cânte Kaoru? Cu siguranţă că era una fermecătoare. Nimeni nu venea să-i viziteze în adâncul pădurii înzăpezite. Nici poştaşul, nici vânzătorii ambulanţi, nici turiştii. Doar Dona avea să primească încuviinţarea de a dormi alături de ei.

Resturile de tort şi farfuriile vor rămâne în bucătărie. În chiuvetă, mixerul cu urme de frişcă pe el, bolul şi lingura gradată. Nişte făină vărsată pe podea.

Ninsoarea nu se mai oprea. Acoperea pământul în care fusese înhumat clavecinul, îmbrăca grătarul din curte, astupa ferestrele. Dacă se lăsau

înconjuraţi aşa de zăpadă, riscau să nu mai poată ieşi de acolo. Noaptea de Crăciun, cea mai lungă din an, nu s-ar mai fi terminat niciodată.

Pe masa din camera de zi, câteva lumânări aprinse. Albe, fără nici un ornament. Kaoru cânta la clavecin. Fără partitură. Din când în când greşea şi o lua de la capăt. Dar muzica nu se întrerupea.

Doar domnul Nitta o asculta. Doar el singur, din toată lumea asta. Pentru că urechile lui Dona fuseseră surzite de bătrâneţe.

Mă întrebam dacă nu cumva ei doi îşi petreceau Crăciunul în felul acesta încă dinainte să mă nasc eu. Şi aveam impresia că aceste scene vor continua multă vreme şi după ce eu voi fi murit.

Deşi mie nu-mi mai rămăsese prea mult timp de trăit, ei doi rămâneau la adăpost, într-un colţ uitat de lume, unde curgerea timpului nu exista.

— Dar te vei întoarce repede, nu-i aşa? m-a întrebat el.

— Hmm… ştiu eu…., i-am răspuns evaziv. Mă gândesc să rămân acolo o vreme după Anul Nou.

— A, da?

— Am de făcut nişte pregătiri pentru o nouă slujbă. Să pun în ordine nişte hârtii care o să-mi vină din Anglia, să caut noi subiecte, să mă întâlnesc cu diverşi oameni, să semnez documente… tot felul de lucruri.

Numărasem pe degete, fără să-mi scot mănuşile.

— Ai ceva de lucru.

— Am impresia că în timpul în care am locuit aici, am fost lăsată pe dinafară, iar lucrurile au mers înainte în ritmul lor.

Cu privirea plecată, mi-am încheiat nasturii de la haină.

Probabil că data următoare când aveam să vin aici era ca să predau cabana. Dar n-am spus asta cu voce tare. M-am purtat la fel, ca şi cum atunci când m-aş fi întors nu s-ar fi schimbat nimic şi am fi mers împreună cu barca, am fi mâncat împreună sau ne-am fi plimbat împreună până la scorbura ulmului.

Ştiam că într-o zi va trebui să ies din adâncurile acestei lumi. Nici nu mă gândeam că aş fi putut rămâne la adăpost pentru totdeauna. Nu era nevoie de formule de despărţire speciale. Era mai bine să mă îndepărtez în tăcere, discret, pentru a nu-i deranja.

Poate că mă vor aştepta. Dar nu-şi vor pune întrebări privind absenţa mea

îndelungată, nu se vor întrista şi nu vor porni în căutarea mea. Pentru că valurile timpului nu ajungeau până aici, vor continua să stea ascunşi, doar ei doi.

— Hai, Dona, să te faci bine repede!

L-am prins de spinare şi l-am luat în braţe. Surprins, şi-a scuturat un pic fundul, dar n-a avut energia să dea din coadă. Întorşi pe jumătate spre mine, ochii lui de culoarea albastrului amestecat cu iaurt păreau să spună: „Îmi pare rău, dar nu-ţi pot ţine companie“.

— E în regulă. Ia şi odihneşte-te. Dormi bine şi revino-ţi, ca să poţi fi din nou certat de Kaoru.

A scos un „Hm“ şi a închis ochii la loc. Mi-am apropiat faţa de a lui şi apoi l-am aşezat din nou lângă sobă.

— Sigur e în regulă să nu te conduc?

Am aprobat din cap.

— O să revii când voi termina plăcuţa cu numele meu. E lucrul pe care vreau cel mai mult să ţi-l arăt.

— Va fi o onoare.

— Presimt că va ieşi un clavecin minunat.

— Da, sunt sigură că aşa va fi.

Am deschis uşa. Zăpada a năvălit înăuntru printre picioarele mele. Schiţele întinse pe masa de lucru au foşnit uşor.

— Ai grijă de tine!

— Transmite-i salutările mele lui Kaoru.

— Am înţeles.

— Atunci, rămâi cu bine.

— Mergi cu bine.

Mi-a făcut cu mâna. I-am făcut şi eu cu mâna, drept răspuns. Apoi am plecat, păşind prin zăpadă.

15

Trecuseră deja două luni de când mă întorsesem în Tōkyō. N-am avut noţiunea timpului în toată această perioadă. Mă domina sentimentul unei pierderi irecuperabile. Fără să mă mişc, stăteam ghemuită în casa din care soţul meu îşi luase toate lucrurile. Cea mai mică mişcare a corpului meu aducea cu ea o suferinţă ce-mi sporea durerea.

Nu eram în contact cu nici o lume. Eram complet singură. Era o singurătate mult mai apăsătoare decât cea dinainte de a-i întâlni.

Dacă exista ceva ce m-ar fi putut consola acum, aceea era pădurea în care se afla domnul Nitta. Mi-aş fi dorit ca măcar clavecinul sau Dona să-mi ţină companie. Dar, în acelaşi timp, râdeam de propria mea stupiditate. Tocmai din cauza lor mă simţeam abandonată.

Şi eu, şi ei ne-am oprit în trecere lângă clavecine. Domnul Nitta, cu degetele lui care nu mai puteau cânta, Kaoru, subjugată de creatura ei acvatică sângeroasă, au găsit un loc de care aveau nevoie pentru a se vindeca. Atâta doar că ei au rămas acolo mai mult decât mine.

Stăteam ghemuită, iar în jurul meu realitatea se pregătea să se schimbe puţin câte puţin.

Pentru început, am depus oficial actele de divorţ. Documentele pe care le-am primit de la avocat erau deja completate de soţul meu. Avea un scris îngrijit. Pe foi nu se vedea nici o urmă de cerneală şi nici o pată, iar hârtia era îndoită la milimetru. Am completat şi eu partea mea, luând ca model ceea ce scrisese el. A fost atât de simplu, că am rămas aproape dezamăgită.

Sora mea mi-a găsit un apartament. Nu aveam putere să caut o casă nouă, aşa că am lăsat-o pe ea să se ocupe de tot. Nu-mi păsa ce fel de casă îmi găsise. Cu siguranţă că era cea mai mică locuinţă din toate cele în care stătusem până atunci. Nu era loc pentru multele piese de mobilier pe care le aveam, aşa că le-am îngrămădit în magazia casei părinteşti.

Bătrâna englezoaică ce fusese mediu a murit subit. A făcut un accident vascular în timp ce se afla la toaletă şi şi-a dat ultima suflare. Avea deja nouăzeci şi cinci de ani şi s-ar fi putut spune că moartea era inevitabilă, dar pentru că totul s-a întâmplat în ziua de dinaintea petrecerii la care urma să-şi sărbătorească atât ziua de naştere, cât şi terminarea autobiografiei, vestea a fost una dramatică. Sala de festivităţi s-a transformat în sală de funeralii, iar cei care primiseră invitaţie la eveniment au fost nevoiţi să-şi schimbe rochiile şi smochingurile cu haine de doliu.

Manuscrisul pe care-l copiasem eu a fost aşezat în mijlocul altarului funerar. Mi-am amintit ultima frază.

„Sunt impresionată, dacă-mi daţi voie s-o spun eu însămi, de faptul că am trecut printr-o viaţă atât de plină de evenimente. Şi asta pentru că le-am retrăit cu greu pe toate, unul câte unul, în timp ce mi le aminteam pentru a le pune pe hârtie. Dacă mi-a mai rămas ceva de făcut, probabil că asta e să plec în ceruri. Nu-mi mai vine altceva în minte.“

Cred că a avut dreptate.

Apoi am predat cabana. Cei care au cumpărat-o erau un cuplu în vârstă, soţul urmând să iasă la pensie, după ce o viaţă lucrase la o societate petrolieră. Nu i-a deranjat nici faptul că terasa era mică, nici că dotările bucătăriei nu erau de ultimă oră, aşa cum se întâmplase cu familia mai tânără, cea în care ea vorbea încontinuu, iar el era tot timpul nemulţumit de ceva.

„Neapărat să le spuneţi noilor proprietari să nu taie caisul din curte, orice s-ar întâmpla. Vă rog din suflet!“ Aceasta a fost dorinţa pe care mama i-a repetat-o de mai multe ori agentului imobiliar.

Dar toate aceste evenimente nu mai aveau nici o semnificaţie pentru mine. Reprezentau pur şi simplu curgerea superficială a timpului.

În martie a fost ultima dată când m-am întors în pădure, pentru a elibera cabana. Noii proprietari m-au rugat să le las setul cu canapea din camera de zi, biblioteca şi patul. Toate erau vechi şi decolorate, dar au spus că nu-i deranjează. Stilul li se potrivea, iar o mutare de mare amploare i-ar fi obosit prea mult.

Cât despre restul lucrurilor, în afară de ceea ce mai putea fi de folos la Grasshopper, am decis să le las pe mâna unei firme de debarasare. Oricum,

nu puteam face nimic până când nu se topea zăpada. Cuplul în vârstă nu se muta până în aprilie, când lucrările urmau să fie deja terminate, aşa că nu era nici o problemă.

Mi-a trecut prin minte că nu voi vedea cum vor renova cabana. Dacă vor schimba tapetul, urma tabloului cu natură moartă de deasupra combinei stereo va dispărea. Turturelele moarte de lângă ştiuleţii de porumb nu mă mai întristau.

Şi probabil că terasa va fi renovată. Aşa că pisica nu va mai scoate nici un mieunat. Mi s-a făcut dor s-o mai aud o dată, dar zăpada încă acoperea scândurile şi nu puteam să calc pe sub ea.

Pădurea era încă îmbrăcată în alb, dar strălucirea luminii şi culoarea cerului îi dădeau un aer de primăvară. Era o vreme nefiresc de frumoasă, iar crestele înlănţuite ale munţilor îşi proiectau clar contururile. Balustrada terasei, stâlpii porţii şi acoperişul hambarului erau ascunse sub stratul curbiliniu pe care îl formase zăpada. Totul era atât de transparent, încât dacă priveai prin ţurţurii ce atârnau la marginea jgheabului, albul zăpezii căpăta reflexii albăstrii.

De cealaltă parte a acestei lumi străvezii am văzut-o pe Kaoru venind în grabă. Avea pe cap o căciulă portocalie de lână trasă pe ochi şi îşi înfăşurase de două ori fularul în jurul gâtului. Îi puteai ghici trupul zvelt chiar şi prin geaca de puf. Fiecare pas prin zăpadă îi făcea să danseze moţul din vârful căciulii.

Zărindu-mă la fereastră, mi-a făcut semn cu mâna. Obrajii îi erau roşii ca bujorii. Umerii i se ridicau şi coborau, iar odată cu mişcarea lor, un norişor alb îi ieşea din gură. Mi-a zâmbit, dar, din cauza aerului prea rece, sprâncenele au părut că-i plâng.

Ea a fost cea care m-a condus pentru prima dată la casa clavecinelor. Şi ea era întotdeauna cea care-mi ieşea în întâmpinare.

— Ce bine că v-am mai prins!

A inspirat adânc, trăgându-şi sufletul.

— Cum ai ştiut?

— Păi, au rămas urme pe potecă. Mi-am dat seama imediat că sunt ale dumneavoastră. Mi-am adus aminte de forma cizmelor, mi-a spus ea mândră. Ştiţi, clavecinul e gata. Are un sunet absolut minunat! Şi plăcuţa cu

numele e extraordinar de frumoasă. Am tot ezitat, întrebându-ne dacă să venim să v-o arătăm. Mâine trebuie predat. Mergem să-l ducem interpretului.

Până la urmă, n-am reuşit niciodată s-o urăsc pe Kaoru.

— Ne pregătim să sărbătorim terminarea lucrării. Puteţi să veniţi? Haideţi! Şi domnul Nitta vă aşteaptă. Tocmai începeam. Şi chiar în acel moment am zărit urmele… Cu siguranţă că zeii v-au chemat înapoi. Haideţi să mergem acum, împreună! E foarte simplu, dacă o luăm înapoi pe unde am venit eu. Haideţi, luaţi-vă haina!

Clavecinul era într-adevăr terminat. Fusese aşezat în mijlocul camerei de zi. Era scăldat în lumina reflectată de zăpadă.

Elegante şi solemne, motivele marmoreene exterioare îi dădeau un aspect de piatră. Însă când te uitai în interior, privirea îţi era imediat atrasă de culorile splendide ce se desfăşurau pe placa de rezonanţă. Găseai acolo lalele şi crini înfloriţi, o pereche de păsări cântătoare ciripind şi un fluture cu aripile întinse. Suprafaţa şlefuită părea moale ca de catifea, până într-atât încât aproape uitai că era făcută din lemn.

Placa aceea curbată, numită eclisă, era partea care-mi plăcea cel mai mult din toată construcţia. Avea un contur ciudat, care îmi trezea o dorinţă irezistibilă de a o mângâia. Mi-am lăsat degetele să alunece cu grijă pe ea. Aveam impresia că dacă aş fi atins-o prea tare, riscam să stric această sărbătoare specială, organizată în onoarea finalizării instrumentului.

Interiorul capacului era împodobit cu o hârtie cu striaţii, iar pe cadrul ce susţinea claviatura erau motive cu căluţi de mare. Clapele, ce nu fuseseră atinse decât de degetele domnului Nitta şi de cele ale lui Kaoru, stăteau tăcute una lângă alta.

Ultimul lucru pe care l-am privit a fost plăcuţa cu numele. În spatele claviaturii erau gravate literele „Y. NITTA“, al căror design îl realizasem. Aşteptau liniştite ca sunetele să înceapă să vibreze.

Am mai dat o dată roată clavecinului. Tăcuţi, domnul Nitta şi Kaoru stăteau într-un colţ al camerei. Din orice unghi l-ai fi privit, nu-i găseai nici un cusur. Toate părţile componente erau într-un echilibru perfect: cadrul şi cutia, firele drepte ale coardelor şi curburile rozetei, clapele albe şi cele negre, arabescurile de o strălucire aurie şi umbrele ce cădeau pe cele trei

picioare. Aceasta era lumea ce se întindea între domnul Nitta şi Kaoru.

Când am ajuns din nou în faţa claviaturii, m-am întors şi am privit în spate. Ei doi stăteau atât de aproape unul de celălalt, că umerii aproape li se atingeau. Domnul Nitta a dat din cap. Am atins doar o clapă albă din mijlocul claviaturii. Vibraţia coardei mi s-a transmis prin vârful degetului. Acel singur sunet a ajuns la ei ca un cuvânt ce li se adresa doar lor. Kaoru mi-a întors un zâmbet.

— Ce-ar fi să începem petrecerea? a propus domnul Nitta.

— Da, hai să începem, a răspuns Kaoru.

— N-am uitat nimic? Pahare, farfurii, şerveţele, furculiţe… Ah, da! Să-l aducem şi pe Dona. Am uitat publicul nostru important.

Dona stătea cuibărit în prosopul din cutia lui de carton. Aproape că nu mai putea ieşi de acolo. Nu se mai refăcuse complet după răceala de anul trecut, nu mai putea înghiţi bine şi îşi pierduse dintr-odată vigoarea. Kaoru a pus cutia lângă masă, în cel mai însorit loc din cameră.

Când l-am strigat, şi-a mişcat doar ochii şi a lăsat să-i scape un oftat. Părea că nu se poate stăpâni să nu plângă, de parcă s-ar fi întâmplat ceva atât de trist, încât nu se putea exprima în cuvinte.

Era atât de slăbit, că te durea sufletul. Starea proastă a ochilor i se înrăutăţise şi mai mult, oasele spinării îi ieşeau prin piele şi nu-şi mai putea închide botul.

— Un veterinar din vecini vine în fiecare zi să-i facă o injecţie cu vitamine. Dar se pare că e doar pentru liniştea noastră, a spus Kaoru, punându-i mâna pe pieptul ce se ridica şi se cobora cu fiecare răsuflare.

— E bătrân şi nu prea mai avem ce face. Dar azi pare mai în formă decât de obicei. E şi soare afară şi te-a văzut şi pe tine după atâta timp.

Domnul Nitta l-a învelit din nou cu prosopul. Dona şi-a vârât nasul sub el şi, recunoscând mirosul, a închis din nou ochii.

Domnul Nitta a deschis fereastra ce dădea spre sud, a luat una din cele două sticle de vin alb îngropate în zăpadă şi a deschis-o. Am ciocnit paharele. Urmele de zăpadă de pe sticlă s-au transformat imediat în picături de apă.

Kaoru s-a aşezat la clavecin şi şi-a pus degetele pe clape. Eu şi domnul Nitta ne-am aşezat pe scaune, de-o parte şi de alta a lui Dona. Silueta lui

Kaoru şi cea a noului clavecin mergeau de minune împreună. Sub cadrul negru şi greoi, picioarele ei păreau şi mai suple, iar albeaţa clapelor pe care erau lipite lamele de os de vită şi cea a celor zece degete ale ei păreau că se topesc una într-alta, fără nici cea mai mică urmă de impuritate. Până şi puloverul pe care-l purta şi hârtia ce acoperea interiorul cutiei clavecinului aveau aceeaşi culoare verde-intens.

Pentru început, *Aria în sol major*, de Bach. Apoi, *Simfonia a 5-a în Mi bemol major*. După aceea, *Concert italian*.

Mi-am amintit de ziua în care ascultasem pentru prima dată o interpretare la clavecin. Razele de lumină colorată ce treceau prin tavanul cu vitralii acoperit acum de zăpadă cădeau pe picioarele lui Kaoru. Încă nu ştiam nimic despre ei doi, nu ştiam nici titlul piesei, şi nici că aveam să mă îndrăgostesc.

Sunetul clavecinului venea întotdeauna la mine ca dintr-un loc îndepărtat, la care nu puteam ajunge. Nu puteam să cred că de fapt se auzea din cutia nu prea mare aflată în faţa ochilor mei. Aveam impresia că adevărata lui sursă era undeva departe în univers şi că de fapt Kaoru nu făcea altceva decât să descifreze codul secret ascuns sub clape.

Domnul Nitta scria titlul fiecărei bucăţi pe o foaie de hârtie. Continua să scrie cu stiloul literă după literă, cu atâta drag de parcă ele ar fi întruchipat-o pe Kaoru.

La finalul celor trei piese, am aplaudat. Kaoru s-a ridicat şi a făcut o plecăciune. Apoi am mai ciocnit o dată paharele şi am mâncat brânză cu mucegai şi caviar pe biscuiţi săraţi.

Pe masă erau pregătite tot felul de bunătăţi. Toate erau delicatese extrem de delicioase.

— Haideţi să mâncăm câte două feluri de fiecare dată când se termină o serie de trei piese, a propus Kaoru.

— Iar tu o să stai o rundă de fiecare dată când greşeşti, a spus domnul Nitta.

— Ah, ce rău sunteţi! Dar e în regulă. Clavecinul este într-adevăr minunat şi îmi dă încredere că nu voi greşi.

După cele trei bucăţi de Bach, a trecut la Couperin. *Dansul trestiilor*, *Dulcea durere a dragostei* şi *Micile mori de vânt*. Ne-am bucurat de şuncă

şi pepene galben. A urmat Duphly, *Menuet în Do minor*, *La Du Buq*, *Allemande*. Rosbif şi coctail de creveţi. În continuare, Purcell, *Două menuete în La minor*, *Rondo în Re minor*, *Ground în Do minor*. Încă un pahar de vin şi ciocolată…

Kaoru interpreta piesele una după alta. În acelaşi ritm, domnul Nitta le scria titlurile fără nici o ezitare şi fără corecturi. Clavecinul era acolo, în faţa noastră, şi putea produce melodii încântătoare la infinit.

Trestiile se unduiau în vânt, morile se învârteau uşor, menuetul era colorat de mici fantezii, iar rondoul avea accente nostalgice. Unele bucăţi erau absorbite de zăpadă. Altele ne trimiteau valuri ce se spărgeau între noi. Iar altele ne şopteau vorbe triste.

Muzica sunetelor îmi intra în cele mai ascunse colţuri ale inimii. Îmi umplea încet micile întunecimi la care nu ajungeau nici cuvintele, nici lumina. Şi nu pleca nicăieri. Rămânea acolo pentru totdeauna.

Înfăşurat în prosopul lui, Dona n-a ieşit deloc din cutie. Se mulţumea doar ca din când în când să-i lingă marginea sau să-şi schimbe poziţia cozii. Când te gândeai că doarme, scotea dintr-odată un schelălăit plângăcios, încercând să dea afară sputa ce-i rămânea blocată în gât.

Cu toate acestea, n-a deranjat nici măcar o dată concertul. În ciuda stării lui deplorabile, încerca să-şi arate curtoazia faţă de clavecin. Urechile îi tremurau de fiecare dată când Kaoru începea să cânte o bucată nouă. Părea că transmite un semnal: „Te ascult cu atenţie!“ Din tot corpul, urechile îi erau cele mai vioaie. Se ridicau drepte, triunghiulare, căptușite pe dinăuntru cu o nuanță de culoarea piersicii.

Dacă Dona ar fi fost în formă, cu siguranţă ar fi alergat spre mine să mă întâmpine. Simţind că e o atmosferă diferită şi mirosind mâncarea, s-ar fi foit nerăbdător, căutând să vadă de la cine putea primi mai mult, iar Kaoru l-ar fi certat fără îndoială. Însă, aşa cum fusese învăţat de mic, nu s-ar fi apropiat de clavecin. Nu l-ar fi lins şi nici nu l-ar fi muşcat.

Iar când începea concertul, şi-ar fi pus botul pe genunchii mei, ar fi cerşit de mâncare cu o privire mieroasă şi mi-ar fi umezit pantalonii cu limba ce-i atârna afară din gură.

În pauza dintre interpretări, Kaoru îi picura în gură lapte cu pipeta. La un moment dat m-a lăsat pe mine s-o fac. A încercat şi domnul Nitta. Cu toţii

voiam să-i fim de ajutor. Când îi picuram câţiva stropi pe limbă, îşi ridica ochii de parcă ar fi zis: „A, mulţumesc. Mă scuzaţi pentru deranj.“ Încerca să ducă laptele în gură cu limba, dar buzele lui nu mai aveau nici o putere şi nu reuşea. În tot acest timp, picăturile de lapte amestecate cu salivă se scurgeau pe păturică.

Noi oftam. Parcă temându-se de ceva, Dona s-a încolăcit şi mai tare. Kaoru i-a cântat bucăţile lui preferate. Cele pe care, pe când era tânăr şi zburda de colo-colo peste tot, se oprea dintr-odată să le asculte. *Vârtejul*, *Puricele*, *Ciripitul păsărilor*.

Ca de obicei, soarele strălucitor lumina pădurea în cele mai ascunse locuri ale sale. Razele lui nu se duseseră încă de pe picioarele mele şi ale lui Kaoru. Zăpada scăldată în lumină părea mai albă şi mai moale. Întreg peisajul nu era altceva decât această albeaţă. Nu se mai vedea unde ducea cărarea şerpuitoare, iar crestele munţilor erau îmbrăcate în zăpadă. Oraşul, Grasshopper şi chiar şi cabana fuseseră aruncate într-un loc îndepărtat.

Domnul Nitta avea ochii închişi. Mâinile care-şi împliniseră rostul se odihneau: una între o cutie de ciocolată şi stilou, iar cealaltă, pe genunchi. Întreaga concentrare a nervilor lui era îndreptată asupra clavecinului. Ţintuită asupra lui Kaoru, care descifra unul după altul codurile secrete ce conţineau sunetele pe care el le căuta. Nu mai rămăseseră multe rânduri goale în programul scris de mână.

— Alegeţi dumneavoastră ultima piesă. Voi cânta orice doriţi, mi-a propus Kaoru.

— *Suspine tandre*, am răspuns eu, mângâindu-l pe Dona pe spate.

Am încercat să număr de câte ori ascultasem această bucată, dar n-am reuşit. Câteodată aveam impresia că ar fi trebuit s-o rog s-o cânte de mult mai multe ori, altă dată mi se părea că o ştiam deja dinainte de a veni aici.

Oricum ar fi fost, m-am gândit că aceasta era ultima dorinţă pe care le-o încredinţam lor. Şi că erau, fără îndoială, ultimele vibraţii pe care mi le ofereau ei mie.

Kaoru şi-a aşezat degetele pe clape.

16

Din ziua aceea, n-am mai auzit decât o singură dată clavecinul ce purta gravate literele „Y. NITTA“, într-o sală de concert din Tōkyō.

Aflată în spatele stadionului, complet nouă, clădirea degaja o atmosferă calmă. Când am ajuns la locul meu, clavecinul fusese deja aşezat în mijlocul scenei. Într-o vază cu baza de sticlă erau nişte gerbere roşii şi galbene.

Lumina portocalie era atât de puternică, încât făcea ca scena să pară că pluteşte. Spătarele scaunelor, placa de rezonanţă, coardele, vaza, toate străluceau orbitor.

La început mi-a fost greu să cred că era acelaşi clavecin. Puteam să jur că era un alt instrument. Data trecută, lumina palidă reflectată de zăpadă fusese cea care scălda camera. Pe masă, în loc de flori, erau înşirate felurile de mâncare preferate ale lui Kaoru.

Dar acesta era, fără doar şi poate, clavecinul fabricat de domnul Nitta. De la conturul general şi până la detaliile motivelor, se potrivea perfect cu amintirile mele. Din fericire, din locul în care eram, puteam vedea şi plăcuţa cu numele. Şi nu aveam cum să uit liniile literelor „Y. NITTA“.

În cele din urmă s-a făcut întuneric în sală, iar pe scenă şi-a făcut apariţia interpretul. Aveam o senzaţie stranie să văd pe altcineva în afară de Kaoru cântând la clavecin. În amintirile mele din pădure, ea era singura care făcea asta. Pesemne avusesem iluzia că era vorba despre un instrument pe care cerurile îl oferiseră doar lor.

Sunetul clavecinului domnului Nitta venea cu adevărat dintr-o lume îndepărtată. Asta m-a liniştit. Am închis ochii, mi-am aşezat mâinile pe rezemători şi m-am cufundat adânc în scaun. Astfel se estompau strălucirea orbitoare, prezenţa oamenilor necunoscuţi din public şi culoarea ţipătoare a gerberelor, rămânându-mi doar sunetul coardelor.

Oare câte clavecine mai fabricaseră ei doi după plecarea mea? Să aleagă lemnul, să-l tragă la rindea, să facă toate crestăturile, să curbeze plăcile, să topească adezivul, să ajusteze îmbinările. În atelier, domnul Nitta fabrica claviatura şi căluşul, iar Kaoru, rozeta şi plectrul. La marginile mlaştinii se adunau fluturi, scorbura ulmului aducea cântare de laudă întunericului, bărcile se legănau pe lac. Totul era la fel. Când clavecinul era gata, domnul Nitta îl acorda, iar Kaoru cânta la el pentru a-l verifica. Ba nu. Şi domnul Nitta putea să cânte, căci eu nu mai eram acolo. Iar Dona alerga dintr-un loc în altul. Kaoru îi cânta cele trei bucăţi preferate.

Dintr-odată au izbucnit aplauzele. Aplauze interminabile. Publicul s-a ridicat şi a început să se pregătească de plecare.

Pe scenă a rămas doar clavecinul. Nici până la final interpretul nu a cântat *Suspine tandre*.